

Tôi ôm bụng, dựa người vào đồng mùn cửa khô ráo, mở to đôi mắt tròn, nhìn cậu con trai đang nằm trên cái giường thực nghiệm qua một cái lồng trắng.

Từ khi sinh ra cho đến giờ, tôi và cậu con trai đều ở cùng trong cái phòng thực nghiệm trắng vuông vức này, chưa hề bước ra ngoài lần nào. Mỗi ngày đến thời điểm nhất định thì sẽ có người đưa thức ăn cho hai chúng tôi, chỉ là mỗi khi tôi gặm xong hạt hướng dương trong tay thì lại len lén giấu vài hạt về chỗ của mình, sau đó đi ra vẫn thấy thức ăn trước mặt con trai còn lại khá nhiều.

Lúc trước bạn ở chung lồng với tôi – Khôi Khôi nói, lý do cậu con trai ăn không nhiều là vì mỗi ngày có mấy người mặc áo blouse trắng luôn tiêm những thứ kì quái vào người của cậu con trai, những thứ đó không những không tốt cho cơ thể mà còn ảnh hưởng tới khẩu vị, vì thế mỗi ngày cậu con trai chỉ ăn một chút thức ăn, ngoài ra chủ yếu đều nhờ vào máy bịch dịch dinh dưỡng ở kế bên để duy trì sự sống.

Tôi hỏi Khôi Khôi sao biết nhiều thế, nó chui vào đồng mùn cửa màu vàng kem hồi lâu mới trả lời: “Tớ cũng không biết, mỗi lần bọn người kia làm thực nghiệm trên cơ thể của tớ và cậu con trai xong thì tớ sẽ biết được một số điều kì lạ, xem này, tớ còn biết viết chữ của con người đấy!” Cái móng nho nhỏ của Khôi Khôi bứt lấy cây gỗ, nhúng chút nước và viết những thứ có hình thù kì lạ trên cái bàn gỗ, tôi biết đó là chữ con người hay dùng, mỗi lần mấy người mặc áo blouse trắng bắt Khôi Khôi đi làm thực nghiệm sẽ để một đồng giấy trên bàn kế bên cái lồng, tuy đọc không hiểu nhưng tôi vẫn nhận ra thứ trên đó và thứ Khôi Khôi viết là giống nhau.

Vì thế năm đầu tiên khi tôi mới sinh ra, mỗi ngày tôi đều cùng Khôi Khôi nói mấy thứ linh tinh, sau đó thấy Khôi Khôi cùng cậu con trai đó bị mang đi làm thực nghiệm, mãi đến khi Khôi Khôi nằm trên bàn thực nghiệm, không nhúc nhích lấy một cái nữa

Tôi biết, Khôi Khôi chết rồi.

Khôi Khôi cũng có nói, trước khi tôi sinh ra, trong lồng còn có mấy con chuột vàng kim khác, nhưng mỗi lần làm thực nghiệm xong, lũ chuột đó đều càng ngày càng yếu, khoảng nửa năm thì không chịu nổi liền chết trên bàn thực nghiệm. Khôi Khôi đã là đứa chống chọi được lâu nhất, nên mấy nhân viên mỗi khi làm thực nghiệm xong mặt ai nấy đều tươi cười. Khi Khôi Khôi chết rồi, tất cả những người mặc áo blouse trắng đều chau mày nhăn nhó.

Tôi đứng dậy đến bên cái lồng, lấy móng bắt lấy ngón tay cậu con trai đang đưa ra, cảm giác trên người cậu có mùi của Khôi Khôi, không phải mùi thực sự mà chỉ là đôi mắt to tròn đó làm tôi nhớ đến Khôi Khôi.

Có lẽ thực nghiệm đã thành công hay sao ấy! Chỉ là cậu con trai không nói và Khôi Khôi không thể nào nói được nữa thôi.

Khôi Khôi nói mục đích của cuộc thực nghiệm này là để sóng âm của hai não bộ khác nhau có thể ảnh hưởng và trao đổi với nhau nên Khôi Khôi biết được chuyện của cậu con trai và cậu con trai cũng thế.

Khôi Khôi nói, từ nhỏ cậu con trai đã bị bắt cóc đến đây để làm vật thí nghiệm, nên hoàn toàn không nhớ mặt của ba mẹ mình ra sao. Lúc ban đầu là thực nghiệm có liên quan đến sự trưởng thành của kí ức, trong thời gian đó, bọn người mặc áo khoác trắng có dạy cho cậu một chút tri thức, nên mỗi ngày ngoại trừ thời gian cố định làm thực nghiệm cậu đều sống rất tốt.

Chỉ là sau này phòng thực nghiệm đổi người tiếp tay, mục đích thực nghiệm cũng đổi, không những kéo dài thời gian thực nghiệm, còn định kì tiêm thứ thuốc kì lạ vào người con trai làm cho cơ thể cậu trở nên rất yếu ớt, ngoại trừ nói chuyện và sờ sờ lũ chuột chúng tôi, ngay cả sức lực động đậy cơ thể cũng không có. Trên người cậu luôn gắn một đồng dây nhợ chẳng chịt với một cơ sở không biết là máy móc gì.

Tôi không đói!

Sờ sờ tay của cậu con trai, tuy biết là cậu không hiểu tiếng chít chít của tôi, nhưng tôi vẫn luôn trả lời từng câu hỏi của con trai nói với tôi.

Cảm thấy cậu con trai rất tội nghiệp, dù gì lũ chuột chúng tôi cũng không sống được lâu, lại luôn bị con người nhốt trong lồng, cuộc sống như vậy đối với chúng tôi cũng không có gì là không nhận được, hơn nữa tôi từ khi sinh ra là đã ở đây, không biết gì đến thế giới bên ngoài nên cũng sẽ không cảm thấy khó chịu thay cho bản thân.

Nhưng mà cậu con trai không giống vậy, cậu có thể sống rất lâu rất lâu, hơn nữa cậu con trai biết được thể giới bên ngoài ra sao

“Lần này chắc có thể thành công rồi.”

“Tốt nhất là vậy, dạo này nghe nói gần lâu thực nghiệm xuất hiện một số người không rõ lai lịch, tôi sợ sẽ xảy ra vài chuyện ngoài ý muốn, có thể nhanh chóng hoàn thành cuộc thực nghiệm, giải quyết vấn đề thì tốt.”

“Hừ! Nếu không phải là người của cảnh sát thì cũng là đối thủ cạnh tranh thôi, sợ cái gì?”

“Vấn đề không phải chỗ đó, dù gì

Một đám người mặc áo blouse trắng, tay cầm đồng giấy bước vào, vừa nói chuyện với nhau vừa làm những công việc thường ngày: lấy thuốc tiêm vào người của cậu con trai, bắt đầu đâm một số kim và dây vào cơ thể gây guộc đó, sau đó bắt tôi lại, cũng tiêm vài mũi và gắn mấy sợi dây vào cơ thể nhỏ bé của tôi. Không ai nói câu nào với cậu con trai, cũng không ai quan tâm hôm nay cậu sống có tốt không, có thích hợp làm thực nghiệm không.

Đôi mắt kia đang nhìn tôi – đôi mắt giống với Khôi Khôi, hình như đang nói với tôi là không cần sợ, chỉ cần nhìn một lát là sẽ qua thôi.

Tôi nhìn cậu ta với cơ thể mất hết sức lực, ngay cả sức phát ra âm thanh cũng không có, chỉ có thể nhìn theo một người mặc áo blouse khác đang mở dần từng cánh cửa, sau đó đầu đau một trận kịch liệt rồi hôn mê, không còn biết được gì nữa.

2. Chương 1-2

Người dịch: Danfu

Beta: Bạch Nhật Mộng

Lúc tôi tỉnh lại cơ thể vẫn không có sức lực, chỉ là phòng thực nghiệm có thêm một đám người chưa từng gặp qua, đám người này tuy không mặc áo blouse trắng, nhưng đều mặc chung một dạng đồng phục, trên đầu còn đội nón, điều lạ hơn nữa là, sao tự nhiên cảm giác cơ thể đám người này so với trước đây, hình như nhỏ hơn thì phải?

“Cậu vẫn khỏe chứ?” Một người không đội nón cũng không mặc đồng phục nghiêng người hỏi tôi.

Tôi chớp chớp mắt.

Lần đầu gặp một người đi hỏi thăm một con chuột, chắc là tôi nhầm rồi.

“Sao rồi, là không thể nói chuyện hay không có sức lực nói chuyện?”

Tôi lại chớp chớp mắt, không sai, đôi mắt của người đó đúng là đang nhìn tôi, và lại còn đang nói chuyện với tôi nữa.

Chẳng lẽ đây là loại người có thể trao đổi với chuột ư?

Mừng quá, thế là tôi mở miệng muốn nói chuyện với người chuột này, không ngờ rằng

“A” Một giọng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu phát ra từ cổ họng tôi, hơn nữa là “A” chứ không phải “Chít Chít”!

Tôi chớp mắt một cách kinh hoàng, cố gắng thử phát ra tiếng nữa, nhưng mỗi lần đều nghe bên tai ngoại trừ “A” thì vẫn là “A”, rốt cuộc là chuyện gì đây?

“Đừng hoảng, đừng hoảng! Một lát tôi sẽ kêu người kiểm tra xem sao mà!” Nhìn thấy sự nỗ lực của tôi, người đó cũng trở nên căng thẳng, đôi tay không biết nên đặt ở đâu cho phải, cơ thể chỉ thiếu điều nhảy dựng lên tại chỗ mà thôi.

“Thế nào rồi?”

Một giọng nói trầm thấp vang lên từ đằng sau khiến người đó chấm dứt tình trạng tay chân luống cuống cùng với những hành động hết sức kì quặc. Tôi hơi hơi nghiêng người để trông cho rõ cái bóng dáng cao to ấy. Người này cũng ăn bận không giống những người kia, thế nhưng tôi đã từng thấy loại trang phục này, loài người gọi nó là vest. Trước kia, đôi lúc sẽ có những người mặc đồ vest đến xem thực nghiệm, nhưng người cao to, đường hoàng như thế thì tôi mới gặp lần đầu.

Người đàn ông mặc vest dường như phát hiện ra tôi đang chú ý, bèn quay đầu lại nhìn tôi với một đôi mắt thật đẹp, trắng đen rõ ràng. Tôi biết chỉ những người tốt bụng mới có đôi mắt như thế, thanh khiết, sạch sẽ, không chút dơ bẩn.

“Vương tổng, cậu bé này là một trong những vật thí nghiệm, tôi vừa thử trao đổi với cậu ta, không biết có phải là vì cơ thể quá yếu ớt hay do không nói chuyện được mà chỉ có thể phát ra những âm tiết đơn giản.”

Cậu bé?

Là đang nói cậu con trai sao?

Tôi quay đầu sang muốn nhìn xem cậu con trai lúc làm thực nghiệm vẫn ở bên cạnh tôi, nhưng lại chẳng thấy bóng dáng cậu đâu cả, chẳng lẽ tôi nhớ nhầm phương hướng?

Thế là tôi lại quay đầu sang phía khác. Trên một cái bàn thực nghiệm màu trắng, một cơ thể nhỏ nhắn màu trắng hơi lốm đốm màu vàng kim đang nằm đấy không động đậy, đôi mắt to tròn hơi hé ra, trông vẻ rất yếu ớt.

Kì lạ?

Sao tôi chưa từng thấy con chuột vàng kim này, nhưng mà lông trên người nó giống với tôi lắm đấy, đôi mắt cũng có cảm giác rất thân quen, đôi mắt giống Khôi Khôi ...

Đôi mắt giống Khôi Khôi?

“A!” Tôi vùng vẫy, cố gắng đưa tay chạm vào cơ thể tròn trịa đó. Thế nhưng lúc tôi vươn tay ra, chỉ thấy một cánh tay thon thon trắng trẻo khiến tôi không khỏi hoảng sợ kêu lên.

“Sao vậy?” Người đàn ông mặc đồ vest chau mày bước lại gần tôi, sau đó cẩn thận gỡ bỏ đồng dây nhợ cùng kim tiêm trên người, nhẹ nhàng đỡ tôi dậy.

“A ...” Tôi giơ tay ra, hướng về phía cơ thể vốn dĩ là của tôi.

Cứu cậu ta! Mau cứu cậu ta! Cậu ta mới thật sự là cậu con trai đó!

Người đàn ông ôm lấy tôi vào lòng, ngăn cản tôi vùng vẫy. “Nó sắp chết rồi, đừng đau lòng, đối với nó như vậy lại tốt hơn, cậu nhìn mà xem nó có vẻ đang rất đau đớn đúng không?”

Không phải vậy, không phải vậy mà!

Tôi không có ý này!

Đôi mắt giống Khôi Khôi nhìn sang tôi, rồi tôi cảm giác được trong đó xen lẫn một chút gì giống như là vui sướng. Ánh mắt ấy quả thật rất giống Khôi Khôi. Lúc Khôi Khôi chết cũng nhìn tôi với ánh mắt tương tự, sau đó nói với tôi rằng, đừng đau lòng, như vậy có lẽ sẽ tốt hơn ...

Thế Nhưng ...

Tuy tôi không biết đám người này đến để làm gì, nhưng từ những hành động của họ, tôi cũng có thể đại khái đoán được họ khác với đám người mặc áo blouse trắng kia, họ sẽ không bắt cậu tiếp tục làm những thực nghiệm đó nữa, khó khăn lắm cậu mới có thể không cần ở lại đây nữa, sao lại thành ra như thế được chứ!

Nhưng cậu con trai không phải là Khôi Khôi, cậu ta không biết dùng cái miệng thích gặm hạt hướng dương kia để nói chuyện, cũng giống như tôi không biết nói tiếng người vậy. Cậu chỉ chớp chớp mắt trong bất lực, sau đó lắc đầu, cuối cùng là nhắm nghiền mắt lại.

Tôi thần thờ nhìn cơ thể bất động trên bàn thực nghiệm, đột nhiên cảm thấy có vị mặn bên khóe môi, một chiếc khăn tay xuất hiện cạnh bầu má, thật nhẹ nhàng lau mặt cho tôi.

Tôi ngẩng đầu lên, bắt gặp một đôi mắt xinh đẹp, rồi cũng từ trong mắt người ấy bắt gặp một khuôn mặt nhỏ nhỏ gầy gầy xương xương, trong khóe mắt to tròn không ngừng tràn ra những giọt lệ.

Một người mặc đồng phục mang cơ thể vốn dĩ là của tôi từ trên bàn thực nghiệm đến đặt vào đôi bàn tay đang mở ra của tôi, cơ thể mềm mại hãy còn ấm lấm, mũi tôi cũng xót lấm, cảnh vật trước mắt nhòe hazy đi.

Trước kia lúc Khôi Khôi chết, tuy rất đau lòng, nhưng tôi không hề khóc, chẳng biết có phải vì đôi mắt tròn xoe kia của tôi không thể khóc hay không. Thế nhưng giờ đây tôi cảm thấy được làm người thật rất tốt, lúc buồn đau, nước trong mắt sẽ rơi mãi không ngừng, tựa như có thể đem tất cả những chuyện không vui cùng với nước mắt chảy hết ra ngoài cơ thể.

“Cậu khóc khổ sở vậy, nó không đi được đâu.” Giọng nói trầm trầm dễ nghe vang lên bên tai, nhưng tôi không hiểu cái gì gọi là không đi được, chẳng phải chết chính chết thôi sao? Lúc Khôi Khôi chết rồi tất nhiên là không đi được, tôi không đau lòng thì cậu ấy có thể không chết sao?

Tôi ngược đầu nhìn lên với ánh mắt khó hiểu, đối lại người ấy chỉ cười ngại ngùng.

“Tôi quên mất, có lẽ cậu nghe không hiểu ... cậu mấy tuổi rồi?”

Một tuổi.

“Mười bảy rồi.” Một người cầm cả xấp giấy trắng lạnh đạm nói.

Tôi trừng mắt nhìn người đó, nói bậy, tôi rõ ràng chỉ mới một tuổi thôi ... nhưng nếu tính theo tuổi thọ của chúng tôi mà nói thì tôi đã là chuột trưởng thành, không phải con nít nữa.

“Đã mười bảy rồi à, nhưng sao nhìn có vẻ còn nhỏ quá.”

“Thuốc bọn chúng tiêm vào cơ thể cậu bé ít nhiều cũng ảnh hưởng đến quá trình sinh trưởng, mặt khác sẽ làm cho các cơ bắp bị co cứng, đây là nguyên nhân tại sao ta thấy cậu bé nhỏ như vậy, cũng là lý do cậu không thể tự do hoạt động được. Hừ! Nhìn cái này xem, cả thuốc kích thích cũng có, rốt cuộc bọn chúng định làm thứ thực nghiệm gì vậy!”

“Bọn chúng không chịu khai, vả lại hồ sơ quan trọng nhất đã bị chúng hủy vào lúc ta tấn công vào đây.” Một người mặc đồng phục ở kế bên lên tiếng giải thích.

“Bọn tao sẽ không để chúng mày hủy đi kết quả thực nghiệm của bọn tao đâu!” Một người mặc áo blouse trắng cầm hận nói, hai tay bị vịn ra sau không cách nào tự do di chuyển, chỉ có điều thân thể gầy gò yếu ớt vẫn không ngừng vùng vẫy hòng thoát khỏi đôi tay đang sau.

Người đang cầm xấp giấy trắng cười ồ lên, nhanh tay đặt xấp giấy trắng lên trước ngực người mặc áo blouse trắng, sau đó tay nắm thành quyền đánh lên cơ thể người mặc áo blouse trắng.

Hành động của người đó làm tôi giật cả mình, xem chút làm rơi cơ thể mềm mại trong tay.

“Hách Triết! Anh làm cậu bé sợ rồi kìa.” Giọng nói dễ nghe kia khẽ nạt, người tên Hách Triết nhún nhún vai nhìn tôi cười. “Xin lỗi nhé! Làm cho nhóc giật mình.”

“A!” Tôi trưởng thành rồi.

“Cậu muốn nói gì nào?”

“A! A!” Tôi nói tôi trưởng thành rồi!

Kết quả là mọi người trong phòng thực nghiệm đều cười vang lên, chỉ có người mặc áo blouse trắng bị đánh kia là ngồi thõ một cách khổ sở, dùng thứ ánh mắt kì lạ để nhìn tôi.

A! Hắn biết cậu con trai biết nói chuyện, hắn biết tôi là Tiểu Mễ chứ không phải cậu con trai!

Tôi không khỏi lùi về sau né tránh, ánh nhìn kì lạ của hắn khiến tôi cảm thấy hoảng hốt, sợ hãi. Người đàn ông đang ôm tôi như nhận ra hành động của tôi, đôi tay ôm tôi càng siết chặt hơn. “Đừng sợ! Tổ trưởng Lâm, có thể phiền mọi người đưa bọn chúng rời khỏi được không?”

“Xin đừng nói vậy, tôi lập tức đưa người đi, chỉ là Vương Nhĩ Sâm tiên sinh cậu ấy”

“Em trai tôi ngày mai sẽ đến bàn giao, nó nhờ tôi nhắn với mọi người là nhớ cách li bọn chúng để tránh chúng trao đổi với nhau. Nếu để đám người này tìm được sơ hở e là mọi chuyện sẽ không dễ xử lý nữa.”

“Chuyện này tôi biết, còn phòng thực nghiệm và bọn trẻ này thì phiền mọi người giúp giùm.”

“Cái này thì ông yên tâm, tôi sẽ nhanh chóng xử lý tốt thôi Hách Triết, tiền tổ trưởng Lâm một đoạn.”

“Không cần đâu, chúng tôi tự xuống được rồi ... Đúng rồi, bọn trẻ này có thể về được nhà không?”

Tôi nghe họ nói về những thứ tôi không hiểu lắm, sau khi bọn người mặc áo blouse trắng bị đưa đi, tôi đã bớt sợ hãi rồi, bèn nhìn ba người này nói chuyện với nhau. Người tên Hách Triết sau khi nghe tổ trưởng Lâm hỏi liền lật xấp hồ sơ trong tay.

“Đa số đều không thành vấn đề, chỉ có vài đứa là giống cậu bé này, từ nhỏ đã bị bắt đến đây, chắc là hơi khó ... đặc biệt là cậu bé này ... trong hồ sơ ghi lại kể từ năm lên ba đã bắt đầu có tư liệu về cậu ta ở phòng thực nghiệm, chỉ e là cậu không còn chút kí ức nào về sự tồn tại của cha mẹ nữa.”

“Tôi biết rồi, vậy tôi đi trước, không cần tiễn đâu.” Tổ trưởng Lâm thở dài một tiếng, bước ra khỏi cửa phòng thực nghiệm. Hiện tại trong phòng chỉ còn lại tôi, người đàn ông đang ôm tôi và người đang cầm xấp tư liệu là Hách Triết.

“Vậy giờ phải làm sao?” Hách Triết nói, tay chỉ tôi. “Đưa con chuột trong tay cho tôi, tôi sẽ thay cậu chôn cất nó đằng hoàng.”

“Làm theo kế hoạch ban đầu, trước cứ thu thập chứng cứ phạm tội rồi giao cho Nhĩ Sâm, sau đó chúng ta tiếp quản chỗ này, những người bị lấy làm thực nghiệm đều đưa đi chữa trị, sau khi xác nhận không việc gì nữa thì đưa về nhà.”

“Bao gồm cả cậu bé này?” Anh ta chỉ chỉ tôi, chau mày lại khi tôi không chịu đưa cơ thể trước kia của tôi cho anh ta.

“Đương nhiên, có vấn đề gì sao?”

“Có, vấn đề lớn nữa đấy. Tôi vừa bảo là cậu ta đã bị đưa đến đây từ nhỏ, e là không thể tìm thấy người nhà nữa. Vả lại nhân viên phòng thực nghiệm này đặc biệt không có lương tâm, sử dụng nhiều loại thuốc phi pháp làm thực nghiệm, làm cơ thể cậu ta loạn cả lên. Chẳng biết cậu ta có tìm thấy người nhà hay không, nhưng chỉ tính chi phí điều trị sau này thì đã là một gánh nặng lớn, trừ phi người nhà cậu ta rất giàu có, bằng không có đưa cậu ta về e cũng không đem lại niềm vui mà ngược lại còn khiến cho cuộc sống của một gia đình loạn hết cả lên.”

Tôi lắc lắc đầu.

Không cần tìm người nhà giùm tôi đâu, người nhà tôi ở cái lồng đằng sau anh ấy. Người nhà của tôi chỉ còn lại Khôi Khôi thôi, vả lại cũng chết rồi, không cần tìm nữa.

“Cậu không muốn trở về à?”

Tôi lập tức gật đầu.

“Tại sao ... Tôi hỏi lại lần nữa, cậu có nhớ được người nhà của cậu không?”

Tôi gật gật đầu, Khôi Khôi ấy! Sao tôi lại không nhớ được chứ.

“Thật à? Lúc ấy cậu chỉ mới vài tuổi thôi đấy!”

Một tuổi! Tôi mới này nói rồi mà.

“Vậy là người nhà đối xử với cậu không tốt à, nên cậu mới không muốn về?”

Tôi lắc lắc đầu, Khôi Khôi đối xử với tôi rất tốt.

“Vậy, vì sợ liên lụy đến người nhà nên không muốn về?”

Liên lụy là gì? Dù gì cũng không giống với suy nghĩ của tôi, lắc đầu trước rồi tính.

“..... Chắc không phải là vì người nhà của cậu chẳng còn ai nên cậu không muốn về đấy chứ? ”

Tôi gật đầu ngay, Khôi Khôi đã chết rồi, tôi cũng không muốn về sống trong lồng nữa, và lại tôi lớn thế này, không nhét vào được đâu.

Bỗng chốc cả phòng thực nghiệm trở nên yên ắng, trong mắt hai người họ ánh lên sự đồng tình và thương xót.

Phản ứng của họ khiến tôi thấy trong lòng không thoải mái, nên tôi cố gắng cười theo kiểu của loài người, sau đó vì cơ thể bị nhắc bỗng không nhúc nhích được, nên chỉ có thể ngược đầu, dùng má cạ cạ vào mặt của người đàn ông đó.

Lông mày của người tên Hách Triết nhướn lên, còn người bị tôi cạ vào mặt lại có biểu tình rất lạ, nhìn không ra có ý tứ gì nữa.

Tôi đã cố gắng hết sức rồi, chuột vốn không biết cười, cho dù tôi là một chú chuột vàng kim dễ thương đi nữa cũng đâu có biết cười.

“Tôi nhận nuôi cậu ta là được.” Giọng nói dễ nghe nhẹ nhàng vang lên, bàn tay to to xoa xoa mặt tôi, cảm giác thoải mái quá. Hóa ra khi cơ thể lớn ra rồi, cảm giác khi được con người xoa xoa cũng trở nên thoải mái hơn rất nhiều. Thậm chí tôi còn cảm nhận được những đường vân tay rất mảnh trong lòng bàn tay người ấy nữa.

“Như nuôi thú cưng ấy à?”

Tôi liếc mắt nhìn Hách Triết một cái, bộ lạ lắm sao? Nghe Khôi Khôi nói, có không ít người thích nuôi chuột vàng kim đấy, có sao đâu?

“Hách Triết, cậu ta không phải thú cưng.”

“Được rồi! Ai bảo động tác của cậu ta giống quá. Anh thật sự muốn nuôi cậu ta à? Không dễ chăm sóc đâu!”

Không dễ chăm sóc?

Hồi nào cơ chứ? Chỉ cần cho tôi chút hạt hướng dương và cái ổ nho nhỏ là được rồi, sao lại không dễ chăm sóc chứ? Hmm, nếu có thêm bánh xe chạy nữa thì càng tốt, yêu cầu vậy chắc không nhiều lắm nhỉ?

“Đó là việc của tôi, anh đừng xen vào. Tôi đưa cậu bé đi bệnh viện kiểm tra trước, nếu có bất kì tư liệu gì liên quan đến cậu ta mà chưa kịp hủy thì chuyển cho tôi một phần.”

Cơ thể tôi hiện tại đang trần như nhộng, người ấy nhìn tôi một cái, kéo tấm ga giường màu lục trên bàn phẫu thuật đến bao kín người tôi lại từ đầu tới chân. Nằm trong vòng tay người ấy, đầu tiên tôi đặt cơ thể trước kia của mình vào lòng, sau đó cố gắng đưa hai tay vin chắc vào vai người ấy, rồi dùng hết sức cạ cạ cơ thể vào ngực người ấy.

“Phụt!”

Không cần nói cũng biết đó là âm thanh kì lạ do người tên Hách Triết phát ra, chỉ có điều vòng tay của người đàn ông mặc vest có giọng nói rất hay này thật sự quá thoải mái, so với cái ổ của tôi thì thoải mái hơn nhiều, điều ấy khiến cho ý nghĩ muốn ngược mặt lên để xem chuyện gì đang xảy ra của tôi cũng chẳng còn nữa, sau khi tìm được một vị trí thoải mái nhất, tôi nhắm mắt lại bắt đầu lẩn ra ngủ say sưa.

Vương Nhĩ Triết bước đi trên hành lang của toà nhà thí nghiệm, phát hiện đứa nhỏ trong lòng đã phát ra những tiếng thở đều đặn liền không tự chủ được mỉm cười.

Lúc nhìn thấy cậu thiếu niên ốm đến mức không thể tưởng tượng được này, anh đã lập tức bị đôi mắt trong sáng, đen nhiều hơn trắng kia thu hút. Rồi khi trông thấy cơ thể toàn xương của cậu, anh như nghe tim mình nhói đau, sau đó anh lại nhìn thấy những vết bầm tím do kim tiêm gây ra trải đều trên làn da xanh xao. Ban nãy khi Hách Triết đánh người, thật lòng anh cũng rất muốn đánh hẳn một trận cho hả dạ.

Trước giờ anh không phải người bốc đồng dễ kích động, cho dù là lúc còn trẻ người non dạ cũng vậy. Thế nhưng bất kì một ai còn chút lương tâm, nhìn thấy bộ dạng lúc này của cậu thiếu niên, biết được những chuyện cậu đã phải trải qua, chắc hẳn đều sẽ không kìm chế được thôi thúc muốn đập chết bọn khốn nạn ấy?

Công ty của anh cũng nuôi một đồng nhân viên thực nghiệm, điều khác nhau là họ hiểu rất rõ những gì có thể làm và những gì không, cho dù có vì mục đích thực nghiệm cao cả hơn đi nữa thì cũng vậy. Mục đích làm thực nghiệm chẳng phải vì muốn tốt cho nhân loại đấy sao? Vậy mà thực nghiệm còn chưa hoàn thành đã khiến con người phải chịu khổ trước rồi, thực nghiệm như vậy thật sự đã trở thành mối qua lại đơn thuần vì lợi ích.

Thế giới ngày nay, trong các mối quan hệ, lợi ích luôn là nhân tố có sức ảnh hưởng lớn nhất. Bản thân anh là một thương gia cũng không thể thoát khỏi thứ quan hệ này, hay có thể giống như người ta vẫn nói là ấu trĩ không chín chắn, thế nhưng anh vẫn cảm thấy bất kể làm việc gì nếu không được gây dựng dựa trên hai từ nhân đạo thì quả thật rất đau lòng.

Lần này mọi chuyện được phát hiện cũng là nhờ có người không thể đứng nhìn thêm được nữa bèn lén đến tổ giám, đúng lúc ấy em trai của anh hiện là nhân viên điều tra đang đau đầu về số lượng lớn những vụ án mất tích trong những năm gần đây, cộng thêm việc toà nhà thí nghiệm này thuộc sở hữu của đối thủ của công ty anh, dưới sự phối hợp giữa hai bên, trải qua nửa năm thời gian, cuối cùng cũng phá được một vụ án lớn. Kết quả là không những mỗi người đều có được công lao và lợi ích riêng, mà lúc nhìn thấy những người bị đem ra làm thực nghiệm, cũng có thể cảm thấy an ủi phần nào.

Bước đến cửa lớn – nơi vẫn còn rất nhiều cảnh sát đứng canh, tài xế đã đậu sẵn xe đợi ở ngoài, từ cửa xe đã mở, anh cẩn thận mang con người còn đang bám chặt lấy mình cùng ngồi vào trong chiếc xe sang trọng, rộng rãi. Đã vào tháng chín, trong xe đang mở máy lạnh, lần đầu tiên anh có suy nghĩ rằng không biết liệu nhiệt độ như vậy có thấp quá hay không. Bảo tài xế tăng nhiệt độ lên một chút, sau khi xác định người nằm trong lòng đã được che kín anh mới thấy yên tâm.

“Thưa cậu, cái đó ...” Từ kính chiếu hậu, ánh mắt người tài xế nhìn chăm chăm vào chú chuột vàng kim đã chết được một quãng thời gian đang nằm trong lòng cậu thiếu niên. Tuy cơ thể nho nhỏ không lớn lắm, nhưng nó có một bộ lông mượt mà rất đẹp, lúc còn sống nhất định rất dễ thương, chắc nó đã bầu bạn với cậu rất lâu rồi nên mới có thể khiến cậu đau lòng không nổi mà bật khóc như thế.

“Không có gì, chỉ là một con chuột thí nghiệm đã chết mà thôi, trên đường có đi qua tiệm thú kiểng hay bệnh viện thú y gì đó thì dừng lại chút.” Anh muốn hỏi xem có nơi nào có thể an táng đàng hoàng những động vật đã mất này không, xem như cảm ơn nó đã ở bên cậu lâu đến vậy.

“Tôi biết rồi. Cậu bé này ốm thật.” E là ngay cả đứa trẻ suy dinh dưỡng cũng khỏe mạnh hơn cậu, mặc dù chỉ để lộ khuôn mặt nhỏ nhắn, nhưng những chỗ đáng lẽ phải phúng phính thịt đều hóp sâu vào, làn da xanh xao mỏng manh bọc lấy khung xương, thật lòng thì nếu nửa đêm bắt gặp chắc cũng sợ hết hồn.

“Sau này cậu bé sống chung với chúng ta, các bác phải chăm sóc cậu ấy thật tốt, để cậu ấy mập lên chút.”

“Ha ha! Mập một chút sao đủ? Ít ra phải sờ ra thịt mới được, cậu yên tâm, A Nhị giỏi nhất là nấu ăn, nhất định mỗi ngày đều cho nhóc con này ăn đến no căng mới thôi.”

“Vậy thì tốt.” Anh cũng rất trông chờ muốn nhìn thấy bộ dáng trắng trẻo mập mạp của cậu, nhất là đôi mắt trong sáng ngày thơ ấu, chắc chắn sẽ là một đứa trẻ được mọi người yêu mến.

3. Chương 2

Người dịch: Danfu

Beta: Bạch Nhật Mộng

Loài người đúng là động vật thần kỳ!

Sau khi tôi giờ giờ cái móng ... hmm ... ngón tay ra, chỉ cần một tay đã có thể lấy được thứ mình muốn làm cho tôi hết sức cảm động.

“Này! Chỉ thế đã cảm động rồi sao, vậy đợi đến khi biết dùng đũa chắc cậu sẽ khóc cho tôi xem mắt?” Thẩm Hạo Vy – cô y tá cường tráng kiêm hộ lý phục hồi sức khỏe, nhìn tôi một cách không thân thiện cho lắm.

Khó khăn lắm tôi mới học được cách đưa tay cầm đồ vật, ném đồ vật chỉ trong ba ngày, để tôi cảm động một chút cũng không được à?

Tôi kéo lấy cái chăn một cách uất ức rồi chui người vào trong đấy, vẫn là chỗ tối tối thoải mái hơn cả. Chuột vàng kim vốn là động vật hoạt động về đêm, vậy mà những người này lại bảo với tôi rằng như thế không tốt cho cơ thể, cứ ép tôi phải thay đổi thời gian ngủ, hại tôi phải đối mặt với mặt trời đáng ghét vào buổi sáng, trước khi ngủ còn phải nhìn thấy cái đèn huỳnh quang chói mắt nữa.

Hứ! Loài người đặt tên thật chẳng có tí sáng tạo nào cả, chỉ vì có thể phát sáng giống như mặt trời thì gọi là đèn huỳnh quang [1]. Dù tôi chỉ mới sống được một năm, dù tôi chỉ thích chạy ra ngoài chơi vào ban đêm, nhưng tôi cũng biết mặt trời không phải một sợi dài ngoằn sáng trưng thế này, đây nên gọi là “sợi sáng trắng” mới đúng!

Đáng tiếc niềm vui được ở trong bóng tối chưa hưởng thụ được bao lâu thì một sức mạnh cực lớn đã kéo tấm chăn dễ thương đắp trên người tôi đi mất, lực kéo rất mạnh hại tôi lăn nửa vòng trên giường, mặt vẫn chúi xuống nệm, xuất hiện với tư thế như lúc còn trong chăn.

“Cậu tưởng trốn trong đó thì tôi sẽ không mắng cậu à? Ngồi đằng hoàng cho tôi, tiếp tục làm động tác kế tiếp.” Cánh tay khỏe mạnh đó lật tôi lại, sau đó lại dùng sức kéo tôi dậy, tuy trông có vẻ rất thô lỗ nhưng lại không hề đau tí nào, tôi biết cô ấy là người tốt, cô thuộc kiểu người miệng dao găm tim đậu hủ mà.

Tôi lắc lắc đầu, phồng to hai má nhìn cô, một lát nữa thì Nhĩ Triết sẽ đến, tôi không muốn tiếp tục làm những động tác co duỗi nhằm chán đó nữa đâu.

“Cậu tưởng làm nũng sẽ có ích sao? Đợi cậu ăn cho mập ra chút rồi mới làm nũng chắc còn có cơ hội làm tôi rung động, hiện giờ cậu chỉ như con khỉ ốm nhách, còn chưa đủ tư cách để làm nũng tranh thủ sự đồng tình đâu. Nếu cậu không tiếp tục làm đằng hoàng cho tôi thì dù cho Vương tiên sinh có đến, cậu vẫn không được nghỉ.” Cô ấy đặt lại trái banh mềm mềm vào lòng bàn tay tôi, lần đầu tiên khi tôi nắm lấy nó đã bị cô ấy bảo là giống như rồng thần lấy ngọc, tức là như trái banh dính trên một cái móng gà.

Móng gà thì sao nào? Gà là loài động vật hung dữ, tuy tôi chưa thấy qua nó ra sao, nhưng gà là một trong những loại động vật mà chuột sợ hãi nhất nhưng có loài động vật nào mà chuột không sợ nhỉ? Tôi phải suy nghĩ lại mới được.

“Có giỏi thì mắng lại đi! Nhìn chăm chăm tôi có ích gì?”

Hu hu!

“Được rồi cô Thẩm, cô đừng bắt nạt cậu bé nữa, cô xem cậu bé sắp khóc đến nơi rồi.” Đôi tay mạnh mẽ áp từ sau lưng luồn qua nách bế tôi lên. Dựa vào khuỷu giác mẫn cảm của mình, tôi lập tức nhận ra đó là Nhĩ Triết mà tôi thích nhất, vì thế không khỏi sung sướng mà cười ha hả cả lên. Tôi ném trái bóng trên tay vào người của chị Vy Vy, rồi tự động bầu lấy bờ vai to và rộng của anh.

“Khóc? Tôi nghĩ là mừng đến phát khóc thì có! Thẩm tiên sinh, cậu ta đã mười bảy tuổi rồi, anh đừng nuông chiều cậu ta quá, chiều quá cậu ta sẽ trở thành quỷ con tinh nghịch mất thôi.”

Đối với lời nói gần như than vãn của chị Vy Vy, Nhĩ Triết chỉ mỉm cười, bàn tay to xoa xoa đầu tôi. “Nhĩ Bạch có phải quỷ con tinh nghịch không nào?”

Tôi đương nhiên lắc đầu, kệ nó là quỷ con tinh nghịch gì gì đấy, dù sao thì nhất định cũng không phải là thứ gì tốt.

Nhĩ Bạch là tên mới của tôi, là do Nhĩ Triết và anh Nhĩ Sâm cùng đặt đó, vì Nhĩ Triết bảo hiện giờ tôi như một tờ giấy trắng, thuần khiết không một vết bẩn, anh hi vọng tôi mãi mãi vẫn cứ ngây thơ như vậy, còn anh Nhĩ Sâm thì nói do tôi trắng bệch không khác gì tờ giấy, thế nên hai người mới quyết định đặt tên này cho tôi. Hiện tại, tôi là đứa em nhỏ nhất của họ, tuy vẫn chưa có giấy phán quyết của tòa án, nhưng họ đối xử với tôi rất tốt, giống như người một nhà vậy.

“Nhĩ Bạch không phải rồi con tinh nghịch” [2] Vì trong đầu vẫn còn rất nhiều kí ức ngày trước của cậu con trai, nên nói chuyện đối với tôi không khó khăn bằng việc cử động cơ thể linh hoạt. Tuy vẫn chẳng dễ dàng gì, nhưng đã nắm được bí quyết phát âm, mô phỏng cách nói chuyện của người khác đã không phải vấn đề gì quá lớn, chỉ là nếu muốn tôi nói chuyện trôi chảy thì hãy còn khó lắm.

Chị Vy Vy ngậy ra một hồi, sau đó cười phá lên. “Là quỷ chứ không phải rùa, nghe cậu nói chuyện đúng là một thú vui lớn trong đời, vậy mà cậu cứ ngang bướng nhất định phải đợi Vương tiên sinh đến mới chịu mở miệng. ”

Tôi chau mày lại khó hiểu. Quỷ? Rùa? Đầu khác nhau gì mấy, đáng để cô ấy cười đến vậy à?

“Nhĩ Bạch phải thường xuyên nói chuyện thì mới có thể nói lưu loát, sao em lại có thể chỉ nói chuyện với mình anh vậy chứ?” Nhĩ Triết gõ nhẹ lên trán tôi, theo phản xạ tôi lấy hai tay bắt lấy ngón tay của anh ấy, sau đó bỏ vào miệng gặm. Ngón tay của anh to hơn của tôi nhiều, thoang thoang mùi thuốc lá xen lẫn hương hoa từ nước rửa tay, nhưng không hề có vị gì cả.

“Anh cũng biết em tạm thời không thể sửa được thói quen xấu này, may là anh rửa tay trước khi vào đây, không thì cơ thể này chỉ việc cắn ngón tay anh thôi là đã ăn vào biết bao nhiêu vi khuẩn rồi.” Anh thở dài rồi nắm nhẹ cầm tôi rút tay về, không biết từ đâu biến ra thanh sô-cô-la đút vào miệng tôi thay thế.

Tôi ngồi gặm cái thanh giòn ngọt này một cách vui vẻ, điều tốt thứ hai khi trở thành con người đó chính là có thể ăn được rất nhiều rất nhiều thứ khác nhau mà sau đó vẫn không bị đau bụng, trong đó tôi thích nhất chính là những món giòn ngọt như thế này. Mỗi lần Nhĩ Triết và anh Nhĩ Sâm đến thăm đều sẽ mang một ít cho tôi, nhưng bác sĩ nói không được ăn quá nhiều sẽ không tốt cho cơ thể, nếu không như thế thì tôi thật muốn bữa nào cũng được ăn thứ này.

“Tình trạng hôm nay thế nào?”

“Cũng không tệ, chính là phải đợi anh đến, nếu không thì vốn dĩ” Cậu tiếp theo, chị Vy Vy có hơi chút ngập ngừng, nhưng dường như Nhĩ Triết đã hiểu ý của cô nên gật đầu để cô nói tiếp. “Ngoài ra thì nửa thân trên của cậu bé phục hồi nhanh hơn nửa thân dưới, có lẽ đây là kết quả từ việc cậu bé phải nằm trên giường suốt nhiều năm, phiền phức hơn nữa là tứ chi vì tác hại của thuốc mà sau này sẽ để lại di chứng, độ co cứng còn nghiêm trọng hơn tưởng tượng, bởi vì không phải tự nhiên mà thành nên tạm thời vẫn chưa tìm được biện pháp phục hồi.”

“Nếu không phục hồi được thì sẽ thế nào?”

“Hoạt động ngày thường sẽ không ảnh hưởng, tuy nhiên vì cơ bắp không cách nào phối hợp được tín hiệu từ các dây thần kinh truyền tới, cho nên nhiều lúc não phát ra tín hiệu, cơ thể tiếp nhận nhưng không thể thực hiện. Lấy một ví dụ đơn giản, thông thường trong lúc chạy bộ, có một số người rất dễ bị vấp ngã, ngoại trừ vấn đề giữ thăng bằng thì còn vì sự hoạt động của não bộ nhanh hơn hai chân, vốn vào thời điểm đó chân phải tiến lên một bước, nhưng trước đó một chân khác vừa mới chạm đất, nói cho đơn giản thì người ta gọi đó là tay chân không đồng nhất.”

“Tôi đã hiểu được đại khái, cũng tức là có nhiều sự việc mà đại não nhận định rằng có thể làm được nhưng thực ra thì cơ thể rất khó để thực hiện, tình trạng thường gặp nhất chính là lúc chạy bộ chỉ cần chạy hơi nhanh một chút cũng dễ dàng vấp ngã phải không?”

“Không sai, tuy không phải tổn hại gì lớn nhưng vẫn phải cẩn thận chú ý, hạn chế không đến gần những chỗ nguy hiểm, lên xuống cầu thang, qua đường ... những loại hoạt động này chú ý một chút là được rồi.”

Tôi chớp chớp mắt, những gì họ nói chắc có đến một nửa là tôi không hiểu, bởi vì cái gì mà cơ cấp cơ cấp vân vân, những lời này vào trước kia lúc còn làm thực nghiệm, những người mặc Blouse trắng vẫn thường hay nói. Tôi còn nhớ mỗi lần họ nhắc đến thì cậu con trai đều phải đưa tay ra để họ tiêm hết dịch thể trong ống tiêm vào cơ thể cậu, một lúc sau cậu con trai sẽ lộ ra nét mặt không thoải mái.

Khôi Khôi nói không sai tí nào, những thứ đó làm cơ thể cậu con trai không khỏe.

Lúc tôi còn đang trầm tư suy nghĩ thì cuộc trò chuyện giữa Nhĩ Triết và chị Vy Vy đã kết thúc, một người mặc áo blouse trắng không biết từ lúc nào đã đứng giữa hai người, tôi nhìn hắn ta đưa cho chị Vy Vy cái mâm bằng sắt, tôi cố gắng thoát ra khỏi cái tổ ấm áp thoải mái, nắm lấy tấm chăn ở chân che người lại.

Tôi biết người mặc áo blouse trắng ấy là ai, Nhĩ Triết bảo người đó là bác sĩ chuyên môn của tôi – Phỉ Diệu Quang, mỗi lần hắn xuất hiện đều không có việc gì tốt, không phải đem theo một đồng kim chích thì bắt tôi phải uống thuốc đắng đắng.

Áo blouse trắng = người xấu.

“Nhĩ Bạch, mau ra đây, phải tiêm thuốc rồi uống thuốc thì cơ thể mới khỏe lại được.” Giọng nói dễ nghe của Nhĩ Triết ở trên len lén thôi miên tôi, nhưng mà tâm lý sợ đau và sợ đắng đã lớn hơn sự quyến rũ, tổ ấm nhỏ của anh, em cũng không cần nữa, giọng nói thì càng không cần nói.

“Vương tiên sinh, không được đâu, ngày nào mà chẳng như thế” Vẫn là sức mạnh thô lỗ quen thuộc đó kéo tấm chăn dễ thương của tôi ra, làm tôi bị phơi bày dưới mắt của kẻ xấu, trước hết là kéo bộ đồ phẫu thuật ra để lộ cái mông của tôi rồi tiêm vào hai mũi, sau đó lại kéo tay tôi tiêm vào một mũi.

Đau đau! Đau đau đau!

Trên thế gian này có chú chuột nào tội nghiệp như tôi không, ngày nào cũng phải tiêm thuốc với uống thuốc?

“Oa

~” Nước mắt lăn lăn rơi nhưng tôi không dám giẫy giụa, lần trước người xấu nói nếu như động đậy thì đầu kim sẽ bị giữ lại trong da thịt không lấy ra được, sau đó mỗi lần chỉ cần tôi nhúc nhích một cái là nó sẽ chích một cái, chích một cái, mới nghĩ đến cảnh tượng đó thôi là cơ thể tôi run đã lên cầm cập.

“Ngoan! Đừng khóc! Chút xíu sẽ hết thôi mà! Đợi tiêm thuốc và uống thuốc xong, anh dắt em đi tản bộ có chịu không?”

“Oa oa

gạt người ta” Tôi càng khóc lớn hơn. Tôi biết tiêm xong thuốc, uống xong thuốc, nửa tiếng tiếp theo sẽ phải truyền nước biển, anh tưởng tôi là chuột thì dễ bị gạt lắm à? Chuột cũng biết ghi nhớ sự dạy dỗ đó.

“Không gạt em mà, thật đấy! Bác sĩ nói hôm nay không cần truyền nước biển, vả lại còn có thể đưa em đi chơi xa một chút, Nhĩ Bạch chưa thấy qua con cá phải không? Ở đây có một cái ao rất lớn, bên trong có nuôi rất nhiều rất nhiều cá đó nha!”

Cá?

Tôi chớp đôi mắt còn đọng nước, không kiềm được nổi hiếu kỳ, từ chiếc gối ngược đầu lên nhìn nụ cười dịu dàng của anh.

“Một loại động vật bơi qua bơi lại dưới nước, rất đẹp, ăn được nữa, đợi lúc dạ dày em có thể chứa được nhiều thứ hơn, anh mới dẫn em đi ăn được không nào?”

Cá?

Một đứa chưa từng nhìn thấy những loài động vật khác là tôi cùng với một người không có cơ hội tiếp xúc với động vật là cậu con trai, trong ký ức của một người một chuột hợp lại không hề có sự tồn tại của loài sinh vật này. Hiện giờ trong đầu tôi chỉ có thể nghĩ đến hình ảnh một đồng chuột đang bơi qua bơi lại trong nước, cá là chuột bơi trong nước à?

Chuột không ăn chuột đâu.

“Uống thuốc nào, thuốc này không đắng lắm đâu, em xem này, nó với loại thuốc đắng đắng lần trước không giống nhau, đúng không?”

Ừm! Lần trước là thứ bột phần màu vàng, lần này là màu vàng vàng sáng sáng cơ.

“Không đắng?”

“Không đắng.”

“Xem cá?”

“Uống xong cái này thì đi.”

Tôi hé miệng, ngoan ngoãn để anh đút uống mấy viên thuốc có vẻ ngọt ngọt, tôi còn muốn liếm thêm vài cái, Nhĩ Triết liền vội vàng đưa nước đến bên miệng để tôi nuốt vào.

“Ngọt ngọt, muốn nữa.” Tôi không thoả mãn mà kéo kéo tay anh.

“Thứ ngọt ngọt ăn xong sẽ biến thành đắng đắng, không mau nuốt xuống thì sẽ đắng lắm, đắng lắm đấy.”

“Thật à?”

“Thật mà, nên lần sau phải nhớ uống thuốc xong phải mau chóng uống nước rồi nuốt vào nhé.”

“Ghét nuốt lắm.” Chuột không nuốt đồ đâu, vả lại cũng không ực một cái uống nước vào, lúc lần đầu uống thuốc này, cả phòng bệnh bị tôi phá đến điên đảo, bởi vì tôi chỉ biết liếm liếm nước trong ly, không biết phải làm sao để nuốt viên thuốc đắng đắng vào, cả miệng đều đắng ngắt nói không nên lời.

“Bây giờ biết uống nước rồi, không khó chịu nữa đúng không? ”

Tôi do dự một hồi, thành thật gật đầu, tuy vẫn không thích, nhưng đã không khó chịu như lần đầu tiên, vả lại giờ thuốc còn ngọt ngọt nữa.

“Vậy lần sau anh không ở đây, Nhĩ Bạch cũng sẽ ngoan ngoãn uống thuốc phải không?”

Tôi do dự

Lại do dự

Vẫn còn do dự

“Thôi được rồi, chúng tôi chịu rồi, nhìn bộ dạng đau khổ của cậu ta kìa, giống như trừ anh ra thì chúng tôi ai cũng sẽ hại cậu ta vậy, lần sau vẫn đợi anh đến mới tiêm rồi cho cậu ta uống thuốc vậy!” Bác sĩ Phỉ nhìn tôi, không vừa lòng bảo.

Áo blouse trắng = người xấu.

Người xấu tất nhiên sẽ hại tôi, tôi mới không chịu cho ông đút đâu.

“Đừng trách cậu ta, chắc là cậu ta đối với mấy người khoác áo bác sĩ như mấy anh không có ấn tượng tốt, tôi nghĩ đó là ấn tượng tạo thành ở phòng thực nghiệm lúc trước, nhất thời khó có thể thay đổi. ”

“ Cái này chúng tôi biết, nhưng nhìn bộ dạng của cậu ta, nếu không phải hai má đến nay vẫn chưa có tí thịt nào, chắc chắn sẽ bị véo cho đỏ như cà chua vậy. ”

Tôi phồng hai má lên nhìn ông ta, cảm giác lạnh lạnh làm tôi quyết định bò về tổ ấm thoải mái của mình, sau đó quay đầu ngủ tiếp.

“ Nhìn! Nhìn nữa thì tròng mắt rớt ra đấy, cũng không nghĩ nghĩ mình bây giờ giống như cái đầu lâu vậy, ngay cả mí mắt cũng không biết chạy đâu rồi, rớt ra rồi ta không giúp cậu gắn vào lại đâu. ”

Hừ! Gạt tôi, tròng mắt mới không rớt ra, mắt tôi lúc trước còn tròn hơn bây giờ, chưa bao giờ rớt ra.

“ ! Không bị gạt! Chẳng lẽ trong đầu cậu quả thật có chứa đồ à? ” Vừa nói, bàn tay chỉ dùng để chích thuốc vừa đưa qua định sờ đầu tôi, tôi gấp gấp kéo bộ đồ vest của Nhĩ Triết ra chui người vào gói lại.

“Được rồi, đợi một lát cậu ta lại khóc cho xem, lần này anh tự dỗ đó, tôi đưa cậu ta đi dạo, thời gian làm kiểm tra vẫn như cũ hả? ”

“ Bốn giờ, nhớ đừng để cậu ta ăn đồ sau ba giờ. ”

“ Tôi biết rồi, Nhĩ Bạch, mau ra đây, như vậy sao anh bế em được? Anh thật không cách nào bế trái banh to vậy được, thật không biết em sao cuộn mình lại như vậy được nữa. ”

Tôi cười cười, đây là thiên tính bản lĩnh của chuột, mọi người tất nhiên học không được nhưng mà lúc trước làm rất dễ dàng, bây giờ có chút khó khăn và lại không thoải mái lắm, chân chân không chạm vào mặt mặt.

“Cá!”

“Được rồi, chúng ta đi xem cá.”

“Ha ha!”

“Ha! Ngay cả đi xem cá cũng có thể khiến em cười thành vậy, đúng là đứa ngốc mà.”

“Nhĩ Bạch không phải đồ ngốc.” Tôi biết nghĩa của hai chữ này, vì chị Vy Vy thường mắng tôi như vậy.

“Được được, không phải đồ ngốc, em thông minh nhất rồi được chưa!”

“Cá!”

“Được rồi, được rồi”

Sân bệnh viện rất lớn, ngoại trừ ao nước ra, trên bãi cát còn có nơi đặt xích đu, trên bãi cỏ có mái đình, còn có rất nhiều cây lớn lớn nhỏ nhỏ, lúc tôi với Nhĩ Triết đến, trong sân đã có rất nhiều người mặc đồ của bệnh nhân còn có y tá đang ở đâu đó đi dạo tắm nắng, nhưng mà có tôi không giống nhất, tuy tôi không cách nào đi được, nhưng có Nhĩ Triết bế tôi, trên người cũng không mặc nhiều đồ như họ, là cái áo dài rất thoải mái, trong áo không có gì cả, bởi vì tôi không thích mặc một đồng đồ, nên cái quần bên trong sớm đã bị tôi cởi xuống lên lên quăng ở gầm giường.

Theo Nhĩ Triết cùng ngồi trên tảng đá bên ao, chỉ cần nghiêng người là tay có thể chạm vào nước trong đó, tôi ở trong nước mờ rồi mờ, muốn bắt thứ đang bơi qua bơi lại trong nước lên.

Thì ra cá không giống chuột cũng không giống người, có con rất to, có con nhỏ xíu, có con đen đen, có con trên người có rất nhiều màu sắc, hai bên tay đẹp đẹp, không có móng cũng không có đầu ngón tay, chân chân cang kì lạ, chỉ có một sợi vây không có đầu ngón chân với móng.

Thứ lạ quá.

Nhưng nhìn hình như là rất ngon.

Nhĩ Triết nói chúng ăn được

“ A! Nhả ra! Nhĩ Bạch, nhả con cá ra! ”

Đáng ghét thật!

Không dễ dàng gì bắt được một con cá nhỏ, tôi nghĩ là có thể ăn rồi, đương nhiên là nhét nó vào miệng, nhưng mà không những không ngon, còn nhúc tời nhúc lui trơn trơn rất buồn nôn, không cần Nhĩ Triết banh miệng tôi ra, tôi cũng tự mình nhả xuống nước.

Con cá về đến nơi có nước một chốc là bơi đến nơi không nhìn thấy, tôi cũng bị Nhĩ Triết bế về phòng vệ sinh ở bệnh viện, bị ép súc miệng mấy lần.

“ Nhĩ Triết gạt người ta, cá không ăn được ” Tôi rưng rưng nước mắt khiếu nại, cảm giác con cá lúc này nhúc nhích trong miệng vẫn còn, xem tí nôn cả những thứ đã ăn trong bụng ra.

Không biết đây là lần than thở thứ mấy trong ngày, Nhĩ Triết lấy khăn tay ra giúp tôi lau lau miệng lau lau mặt, sau đó về ngồi ở phòng nghỉ ngơi.

“ Cá không phải ăn như vậy đâu, lần sau lúc em muốn ăn những thứ chưa ăn qua, hỏi anh một tiếng trước được không? Xém tí bị em hù chết. ”

Không phải ăn như vậy, đồ ăn không phải chỉ cần nhét vào miệng là ăn được à?

Nhớ đến hạt dưa quỳ ngon ngon với trái vải mấy hôm trước ăn

“ Phải bóc vỏ trước à? ”

Khăng định tôi không cảm giác sai, Nhĩ Triết nhất định lại than không ra tiếng, bữa nào tôi cũng phải học theo, nghe Khôi Khôi nói, việc than thở đại khái là biểu tình mà chỉ có nhân loại mới có, ngày nào đó chuột mà biết than thở, khăng định sẽ bị bắt đi nghiên cứu.

“ Thôi được rồi! Phải cạo vẩy trước tức là bóc vỏ, sau đó làm chín mới ăn được, lúc trước em ăn cháo mặn, trứng chưng, bánh pudding, đều là đồ phải nấu qua, trước khi nấu đều không thể ăn trực tiếp được. ”

.....

Tôi cảm giác chân mày của tôi cũng nheo lại theo anh ấy.

Rắc rối thật, vẫn là hạt dưa quỳ với trái vải tiện hơn, táo không gọt vỏ cũng có thể ăn trực tiếp, cũng không cần nấu.

Nhưng mà bánh pudding với trứng chưng cũng rất ngon.

“ Nấu ra sao? ” Tôi muốn học, như vậy có thể ăn được đồ ngon.

“ ”

“ Nấu ra sao? ” Tại sao không nói?

A a! Lại than thở rồi! Lại than thở rồi!

“ Nhĩ Bạch, em học làm sao phân biệt cái nào ăn trực tiếp được, cái nào không ăn trực tiếp được trước quan trọng hơn, nếu không có một ngày tìm anh tề cả buổi đấy. ”

“ Tại sao? ”

“ Anh không muốn nhìn thấy một thằng nhỏ miệng sùi bọt mép, nguyên nhân là vì thức ăn trúng độc hay cách ăn thức ăn không đúng, rất xấu hổ đó. ”

Miệng sùi bọt mép!

Chuột mà miệng sùi bọt mép thông thường đều là lúc sắp chết!

“ Rất xấu hổ ý là sẽ chết hả? ” Vậy tôi sẽ không ăn đồ tùy tiện nữa, miệng sùi bọt mép nhất định là chết rất đau đớn, tôi muốn ôm lấy hạt dưa quỳ chết trong tổ ấm mới thoải mái.

“ Ý cũng gần như vậy ” Đột nhiên, Nhĩ Triết cười lên, bế tôi lên hôn lên mặt tôi, lần trước tôi len lén xem tivi, hôn hôn là động tác hai người cùng nhau giao phối mới làm.

Mặt đỏ đỏ.

Hiện giờ hình như chưa phải là mùa giao phối.

Nhưng mà có chút vui vui, Nhĩ Triết muốn giao phối với tôi đó!

Khôi Khôi nói, loài chuột chúng tôi mỗi khi giao phối xong có thể sinh ra một đồng chuột con, vậy vậy

“ Nhĩ Triết ”

“ Sao rồi? ”

“ Anh muốn giao phối với em không? ”

Nụ cười trên mặt của Nhĩ Triết đột nhiên cứng lại, ngay cả tròng mắt nhúc nhích cũng không nhúc nhích nhìn tôi.

“ Tại sao hỏi như vậy? ”

Sao giọng nói nghe lạ lạ? Nhưng mà vẫn rất hay, tôi không ngại.

“ Bởi vì anh hôn em đó! ”

“ Khục! Khục! ”

“ Nhĩ Triết cảm rồi à? ” Giọng này tôi biết, khi cơ thể không khỏe bị cảm, chúng tôi cũng phát ra tiếng giống vậy.

“ Không có, anh không bị cảm Nhĩ Bạch, hôn lên má, lên trán đều là thích em, ý là cảm thấy em rất dễ thương hôn lên môi mới là có ý muốn giao phối. ”Nhĩ Triết nhăn nạy giải thích cho tôi nghe, nhưng trong lòng tôi lại vì sự giải thích của anh ấy mà có chút thất vọng.

“ Vậy Nhĩ Triết không muốn giao phối với em à? ”

Giao phối là một việc rất thiêng liêng đối với loài chuột, bởi vì tuổi thọ của chúng tôi không dài, nếu không có đối tượng yêu mến sinh ra một đồng chuột con, thì thì cái gì cũng không có nữa

“ Tuổi của Nhĩ Bạch còn nhỏ, đợi lớn lên chút hẵng nói, với lại cơ thể bây giờ lại tệ như vậy, sao mà giao phối em nói đúng không? ”

Tôi nhìn cơ thể nhỏ bé của mình, so với Nhĩ Triết quả thật rất nhỏ rất nhỏ, lúc trước tôi một tuổi là có thể giao phối rồi, loài người mười bảy tuổi vẫn còn nhỏ lắm sao?

Không cam tâm tình nguyện gật đầu tỏ vẻ hiểu rồi.

“ Hiểu thì tốt, còn nữa, sau này giao phối hai từ này không nên dùng, đổi thành ‘việc phải làm’ sẽ tốt hơn. ”

“ Dài quá ”

“ Nhưng nghe hay hơn mà! ”

Lại một lần nữa không cam tâm tình nguyện gật đầu, tôi sớm phát hiện loài người thích dùng một đồng chữ khác nhau để miêu tả cùng một sự việc, rất phiền phức, không giống chúng ôi, chít chít vài tiếng là hiểu rồi.

“Vậy đợi em lớn lên, Nhĩ Triết cùng em giao làm việc phải làm nhé?” Quả thật rất khó nói!

Anh xoa xoa đầu tôi, mỉm cười rồi hôn lên mặt tôi, tôi rất thích cái mũi thẳng thẳng với đôi mắt đẹp, còn đôi môi ấm áp lúc hôn người ta của anh ấy.

“ Đợi Nhĩ Bạch lớn lên mới nói tiếp được không? ”

Tôi nhìn đôi mắt dịu dàng của anh ấy, nhưng tôi muốn bây giờ!

Lại lại một lần không cam tâm tình nguyện gật đầu.

Làm loài người rất khó khăn ngay cả giao phối cũng phải đợi lớn lên mới được nói

Chú giải:

[1] Trong tiếng trung, đèn huỳnh quang hay đèn neon được gọi là “nhật quang đăng” : rì guāng dēng có nghĩa là đèn ánh sáng mặt trời.

[2] Từ “Quy” : guī phát âm gần giống với từ “Quy” : guī tức là rùa.

4. Chương 3

Người dịch: Danfu

Ở bệnh viện một tháng, tôi mỗi ngày ngoại trừ việc làm phục hồi, thì là học một chút chữ nghĩa đơn giản với nhận biết các loại đồ, việc đáng ghét nhất là còn phải học viết chữ. Cũng may là Nhĩ Triết đã lấy được quyền nuôi dưỡng của tòa, vả lại tôi cũng không cần tiếp tục ngày ngày uống thuốc ngày ngày tiêm thuốc, nên chiếm lấy giường bệnh cũng không phải là biện pháp, tôi theo Nhĩ Triết về nhà.

Lúc trước khi đến bệnh viện tôi cần bản là ngủ suốt trên đường đi, không có cơ hội xem xem thế giới loài người là ra sao, bây giờ nhìn thấy cảnh tượng không ngừng chạy qua bên cửa sổ xe, làm tôi căng to đôi mắt, nơi ở của loài người rất lớn rất lớn, có cái lồng vừa cao vừa rộng, cũng có cái lồng nhỏ nhỏ thấp thấp, nhưng cửa của cái lồng luôn mở ra, loài người có thể tự do ra ra vào vào, con đường bên ngoài một đồng xe chạy qua chạy lại, ngồi trong xe còn có thể nghe thấy tiếng bla bla.

“ Tiểu thiếu gia so với một tháng trước mập được không ít rồi. ” Tài xế bác Trần ở đằng trước vừa cười vừa nói, tôi cảm thấy bác ấy rất lợi hại, có thể lái được thứ to vậy chạy khắp nơi.

“ Vẫn chưa đủ mập, mập thêm khoảng mười kí nữa sẽ tốt hơn, bây giờ chạm vào vẫn thấy xương. ” Nhĩ Triết nắm lấy tay tôi, ngón tay cái vuốt ve trên mu bàn tay của tôi, gần đây anh ấy rất thích làm động tác này, còn thích bế tôi lên bàn cân xem tôi có nặng hơn không.

“ Không tệ, một tháng trước khi tôi nhìn thấy cậu ấy, còn sợ cậu bé này không mập nổi, bây giờ tuy không thể gọi là mập mạp trắng trẻo, nhưng đã có thể thấy được chút máu, trên mặt còn nựng ra thịt, qua thêm một thời gian, chắc chắn là cậu đẹp trai không thua cho hai vị tiên sinh. ”

Tôi quay mặt qua cười với bác tài xế, sau đó hướng về phía Nhĩ Triết nằm sắp xuống, cả người nằm ngang trên ghế sau, đưa hai chân lên quơ trên không trung.

“ Không xem nữa? ”

“ Không xem nữa, đầu quay quay. ” Nhiều màu sắc như vậy còn chạy tới chạy lui, nhìn tới tôi chóng mặt hoa mắt.

“ Rất chóng mặt à, có muốn ới không? ” Đưa tay xoay mặt tôi lại, cẩn thận xem sắc mặt của tôi, hôm nay Nhĩ Triết không mặc đồ vest, phía trên là áo sơ-mi màu xanh đậm, phía dưới là quần màu xám, tóc cũng không chải lên trên, có không ít cọng rơi trên trán, rất nhiều chị y tá đều lén nhìn.

Tôi biết Nhĩ Triết nhìn đẹp nhất.

“ Không có, không muốn ới. ” Tôi lẩn qua lẩn lại trên chân của anh ấy, tuy không biết đi lắm, nhưng nhúc qua nhúc lại tuyệt đối không thành vấn đề, chị Vy Vy nói thì ra tôi là đứa trẻ hiếu động, chỉ cần dậy rồi là không yên tĩnh lại được.

Tôi nói tôi rất bình thường, chuột chỉ cần thức dậy không phải ăn, thì nhất định là nhúc qua nhúc lại, nhúc qua nhúc lại, chỗ nào kì lạ đâu.

Kết quả trán bị gõ một cái, hỏi sao tôi cứ thích xem bản thân là chuột.

Tôi vốn dĩ là chuột

“ Lẩn qua lẩn lại như vậy không mệt sao? ” Đôi tay đưa xuống xốc nách tôi, bế cả người tôi lên để lên đùi anh ấy, hai người mặt đối mặt, có thể rất nhìn thấy mặt của đối phương rất rõ, mỗi lần như vậy tôi lại muốn chơi hôn hôn với Nhĩ Triết, ai bảo anh ấy dễ nhìn như vậy, dễ ngủ như vậy.

“ Không mệt! ”

“ Đúng là, nếu không phải bác sĩ Phỉ nói cơ thể em không khỏe, anh thật sự nghi ngờ bộ dạng ồm ồm như vậy có phải cố tình gạt anh để làm cho anh thương, cả ngày thức dậy là nhúc qua nhúc lại, em lấy đâu ra mà lắm sức lực đến vậy chứ! ”

Tôi cười haha, lấy mũi của tôi chà chà lên mũi của anh ấy.

“ Không biết, cái gì cũng không biết. ” Tóm lại là tôi muốn nhúc nhích.

“ Tốt nhất là em vĩnh viễn đều có tinh thần như vậy, em xem, sắp đến rồi, phía trước chính là nhà của chúng ta.”

“ Thật à? Ở đâu? Ở đâu? Em muốn giấu thật nhiều thật nhiều đồ vào. ” Tôi mở mắt ra nhìn tứ phía, phát hiện bên ngoài cửa xe đã không giống lúc này nhiều xe nhộn nhịp nữa, từng căn từng căn nhà nối đuôi nhau xếp thành một hàng trên nền đất gạch đỏ xinh đẹp, chỗ này không giống cái lồng tí nào, nên tôi không muốn dùng ‘cái lồng’ để gọi nó.

“ Phía trước nóc nhà màu đỏ, là nhà mà có tường gạch đỏ, em đó! Giấu đồ trên người anh còn chưa đủ nhiều sao? Em xem, đều là đồ ăn vặt của em, em còn muốn giấu gì trong nhà? ” Anh ấy mở túi áo ra, trong đó có hạt dưa quỳ tôi để sẵn, còn rất nhiều kẹo gói rất đẹp, mỗi lần Nhĩ Triết với anh Nhĩ Sâm cho tôi đồ ăn vặt, tôi cũng ăn một nửa, một nửa còn lại giấu trên người Nhĩ Triết, bụng đói tham ăn thì có thể đào ra ăn.

“ Rất nhiều rất nhiều, trên người Nhĩ Triết không thể giấu được nhiều, nên giấu ở trong nhà vậy. ”

“ Em đó! Hi vọng mai một căn nhà không biến thành bãi rác. ”

Xe chạy vào trong tường bảo vệ, căn nhà màu đỏ so với nhìn từ xa còn lớn hơn nhiều, vả lại bên cạnh giống như bệnh viện vậy có hồ nước với sân, còn có rất nhiều rất nhiều hoa không nhận ra, chỗ này so với bệnh viện còn đẹp hơn, là nơi đẹp nhất tôi từng thấy qua.

“ Lại đây, chúng ta xuống xe thôi! ”

“ A Nhị! ” Tôi vừa xuống xe đã nhìn thấy A Nhị đứng ngoài cửa, không nhận được gọi to, mỗi lần A Nhị đến bệnh viện, đều sẽ đem rất nhiều đồ ăn ngon cho tôi, thích A Nhị nhất đó.

“ Tiểu thiếu gia! Chào mừng cậu về nhà! A Nhị bé nào! Wo! Cậu nặng hơn rồi, ta cũng sắp bế không nổi rồi. ” A Nhị bế eo tôi nâng lên trên, không bao lâu tôi lại được Nhĩ Triết bế lại, trên tay có thêm vài viên kẹo sôcôla.

“ Cảm ơn A Nhị! ” Nghiêng người hôn lên gương mặt mập mập của bà ấy, quay đầu nhìn Nhĩ Triết, lại không nhận được hôn mặt anh ấy, cảm thấy rất vui.

“ Đợi một lát ăn cơm xong mới có thể ăn! Bỏ ở chỗ anh trước, ăn cơm xong mới lấy lại. ”

Tôi gật gật đầu, kéo túi áo của Nhĩ Triết ra, bỏ kẹo sôcôla vào. “ Có chảy mất không? ” Sôcôla bị chảy cũng ngon, chỉ là mỗi lần tôi đều ăn đến tùm lum, nên Nhĩ Triết không cho tôi ăn.

“ Không đâu, nếu sợ chảy mất, đợi một lát anh giúp em để vào tủ lạnh, đầu cuối thấp xuống tí, sắp đụng vào cửa rồi kìa. ” Bởi vì Nhĩ Triết rất cao, nên mỗi lần bế tôi, đầu tôi sẽ đụng vào cửa rất nguy hiểm, nhưng Nhĩ Triết rất cẩn thận, luôn nhớ để ý, nên lúc được anh ấy bế, tôi chưa bao giờ bị cửa đụng trúng.

Anh Nhĩ Sâm thì không như vậy, anh ấy còn cao hơn Nhĩ Triết, sau đó có lúc không phải không cẩn thận thì là mạnh động, tôi chơi với anh ấy đều sẽ quên này quên nọ, hại tôi đụng đầu hai lần, mọc hai cái bọc, đau đến tôi nước mắt lăn lăn rơi, kết quả là sau này mỗi khi ở nơi có rất nhiều cửa, Nhĩ Triết không để cho anh Nhĩ Sâm bế tôi nữa.

Bế theo tôi, trực tiếp lên lầu hai, mở cửa phòng gần cầu thang nhất, trong đó là thế giới được hợp thành bởi màu vàng kem nhạt với màu trắng rất đẹp rất đẹp, đó là màu cơ thể lúc trước của tôi.

“ Thích không? Sau này đây sẽ là phòng của em. ”

Mắt tôi sáng lên nhìn bức tường, nhìn màn cửa sổ, sau đó nhìn thấy chiếc giường lớn tròn tròn mềm mại, bởi vì khi tôi ngủ ở trong bệnh viện sẽ lăn qua lăn lại, thường thì không cẩn thận lăn xuống đất đụng tới cả người bầm tím, nên chiếc giường tròn tròn để trên tấm thảm lát đầy lông nhung nhung, không có giá giường cao cao, nên rút ra ngoài giường cũng không đau, tôi có thể lăn qua lăn lại cả phòng ngủ khắp nơi.

“ Tuyệt quá! Giường! Nhĩ Triết, em muốn xoa xoa giường! ”

“ Anh biết nhất định thế nào em cũng thích, đây là đặc biệt đặt làm, không những rất êm còn có độ đàn hồi, em rút xuống cũng không lo. ”

Để tôi lên chiếc giường lớn mềm mại, tôi nắm lấy tấm chăn, chui chui vào dưới tấm chăn, che người lại, sau đó lăn trong tấm chăn lạnh.

Woa so với mặt gỗ mịn còn thoải mái hơn tuyệt quá

“ Nhĩ Triết lại đây, Nhĩ Triết cùng nhau nào. ” Tôi từ trong chăn đưa đầu ra, đưa tay kéo Nhĩ Triết đang ngồi một bên vào.

Nhĩ Triết cười nhẹ, đưa cao cái lỗ nhỏ nhỏ của tấm chăn lạnh lên, sau đó bỏ đến bên tôi đặt tôi lên người của anh ấy, cả cái tổ một lát sau đều là mùi của hai người.

“ Nhĩ Triết. ”

“ Hửm? ”

“ Nhĩ Triết. ”

“ Việc gì? ”

Nhìn nụ cười luôn rất dịu dàng của anh ấy đối với tôi, lòng bàn tay cảm nhận được tiếng đập thành thịch của tim, tôi hôn hôn mặt anh ấy, sau đó dừng lại một chút, mặt nóng bừng, lỗ tai cũng như bị đốt cháy vậy, trong lúc tim của mình đập càng lúc càng nhanh, tôi cuối cùng cũng hôn lên môi của anh ấy.

“ Em thích Nhĩ Triết nhất, là thích của rất thích, tuy là em vẫn chưa lớn, nhưng em vẫn muốn hôn hôn môi anh. ”

Vòng tay của Nhĩ Triết ở eo tôi siết chặt hơn, nụ cười vốn dĩ rất dịu dàng trên mặt trong thoáng chốc tỉnh lặng và sâu xa giống như có thể chìm người ta vậy, ngoài ra cánh tay trắng kia chạm vào mặt tôi, lại chạm vào môi tôi, hai lần môi mỏng của đôi nỏ nụ cười nhẹ.

Nhĩ Triết thường cười với tôi.

Nhưng nụ cười ấy làm tim tôi đập nhanh như sắp tắt thở vậy, lần đầu khi tôi nhìn thấy, không hiểu sao đều là nụ cười nhưng lại có sự khác biệt lớn đến vậy, nhưng tôi thích anh ấy dùng nụ cười với ánh mắt ấy nhìn tôi, như thế so với xoa xoa đầu tôi càng thoải mái càng mãn nguyện.

“ Anh cũng thích em, rất thích, rất thích. ” Từ lần đầu tiên gặp mặt tôi đã cảm thấy khi giọng nói hay hay này ở gần bên tôi, từng tí truyền đến tai tôi, làm cho ngực tôi nhói lên vì tim đập quá nhanh, lại thêm cảm giác tê tê, trong đầu là một mảng hỗn loạn, lúc vẫn chưa biết nên nói gì, trả lời ra sao thì tấm chăn che chúng tôi lại đã bị kéo mạnh ra.

“ Trời nóng nực vậy, hai người chui vào chăn không nóng à! ” Người kéo chăn ra là anh Nhĩ Sâm, anh mặc quần jeans, áo vít-tông, gương mặt rất giống Nhĩ Triết kia nở nụ cười tinh nghịch, lần đầu tiên tôi có cảm giác không vui khi nhìn thấy anh Nhĩ Sâm, anh ấy làm cho lời nói của tôi bị đứt đoạn rồi, và lại còn quên sạch sành sanh, bây giờ làm tôi không thể nhớ lại được.

“ Đáng ghét! Rõ ràng có máy lạnh, anh Nhĩ Sâm là đồ xấu xa, cướp chăn của em với Nhĩ Triết. ”

“ Cái gì? Anh là đồ xấu xa? Anh tốt bụng gọi hai người xuống ăn cơm lại nói anh là đồ xấu xa? Được! A Nhị ơi! Tiểu Nhĩ Bạch nói hôm nay không ăn bữa trưa thím nấu nữa, xem ra thím uống công khi chuẩn bị đĩa trái cây với bánh kem sô-cô-la mà nó thích nhất rồi. ”

A! Đĩa trái cây và bánh kem sô-cô-la của người ta!

“ Em không có nói! Em không có nói mà! Anh Nhĩ Sâm là đồ đại xấu xa, cướp chăn của em, cướp đĩa trái cây của em, còn cướp luôn bánh kem sô-cô-la của em! ”

“ Woa woah! Nâng cấp thành đại xấu xa rồi à! ”

Tôi phồng hai má lên, định bỏ qua căn chân của anh ấy, nhưng lại không nỡ ra khỏi vòng tay ấm áp của Nhĩ Triết, dưới sự do dự của hai cái, mũi lại bắt đầu thấy chua chua.

“! Sao lại khóc rồi! Yên tâm đi! Để dành đĩa trái cây với bánh kem cho em được chưa? Con trai mà khóc sẽ xấu hổ lắm đó, như vậy là không đúng cảm. ”

“ Nói bậy! Khóc không có chết đâu, em không cần dừng cảm. ” Cái đó cũng đâu ăn được.

“ Khóc đương nhiên không chết rồi, ai nói sẽ chết vậy? ”

Nhĩ Triết cười rộ lên, người rung lên từng hồi từng hồi. ” Nhĩ Bạch, rất xấu hổ không phải có nghĩa là chết đâu, anh cũng quên giải thích cho em. ”

“ Không phải là chết, vậy là ý gì? ”

“ Thì là cảm thấy không tốt, ý là sẽ bị mọi người cười. ”

“ Bị mọi người cười không tốt sao? ” Tôi thường bị mọi người cười nà!

“ Không phải, em không cảm thấy không tốt thì thôi, nhưng anh Nhĩ Sâm thì không thích người khác cười nên mới nói vậy. ”

Cậu nửa hiểu nửa không gật đầu, dù gì việc phải hiểu nhiều thứ như vậy, không khác gì việc từ sáng đến tối học qua học lại, đầu cũng sắp nổ tung luôn rồi, tôi cảm thấy tôi nhất định là con chuột thông minh nhất và khổ nhất từ trước đến nay.

“ Nhĩ Triết, em đói rồi. ”

“ Đói rồi thì chúng ta xuống ăn đồ, phải ăn nhiều một chút đó! ” Trước hết anh bế tôi đặt qua một bên, sau khi bản thân đứng dậy rồi mới bế tôi lại, mỗi động tác đều cẩn thận nhẹ nhàng.

“ Nhĩ Triết. ”

“ Hửm? ”

“ Những lời hồi nãy, không được quên đó! ” Tuy là tôi quên mất tiếp theo định nói gì, nhưng đã nói rồi thì tôi nhất định sẽ nhớ, nên Nhĩ Triết cũng không được quên.

“ Được, anh sẽ nhớ mãi được chưa? ”

“ Ừm! ” Vui vẻ ôm lấy cổ của Nhĩ Triết, anh Nhĩ Sâm ở sau lưng làm động tác mặt xấu hổ, đột nhiên tôi hiểu ý nghĩa của từ xấu hổ.

Nhưng mà, giống như Nhĩ Triết nói vậy, tôi thích Nhĩ Triết là lời nói thật lòng, bị mọi người cười cũng không sao, Nhĩ Triết không cười tôi là được.

“ Nhĩ Triết. ”

“ Sao rồi? ”

“ Em rất vui. ”

Rất vui, rất vui!

Vốn dĩ tôi tưởng bản thân là loài chuột thông minh nhất, nhưng sau khi ăn cơm, lúc một mình ôm gối ngồi ở phòng khách xem tivi, tôi mới phát hiện có một con chuột còn thông minh hơn tôi. Là con nhỏ nhỏ đó, con cả người toàn màu trắng.

Khôi Khôi từng nói rất nhiều phòng thực nghiệm khác đều dùng loại chuột bạch làm thực nghiệm, bởi vì chúng dễ nhiều dễ nhanh, có hiệu quả phản ứng tốt nhất.

Tôi không biết hiệu quả phản ứng dùng làm gì, tôi chỉ biết con chuột gạo dễ thương trong tivi kia không chỉ biết lái thuyền trên nước, còn biết lái tút tút nhỏ, nhất, nhất, quan trọng nhất là, nó lại làm bạn với mèo!

Mèo đó!

Mèo sẽ ăn thịt chuột đó!

Làm bạn với mèo thật lợi hại quá!

“ Tiểu Nhĩ Bạch, mắt của em đang sáng lên kìa! ” Một bàn tay lớn đang hươ hươ mấy cái trước mặt tôi, cản trở tôi xem tivi, tôi bắt lấy cái tay đáng ghét đó woa quảng cáo rồi

“ Đáng ghét! Anh hại em không xem được đoạn lúc nãy. ”

“ Cái đó có gì mà coi, chỉ có con nít mới coi cái này Oh! Anh cũng quên là em chính là con nít, sao rồi, em thích xem cái này à? ” Anh Nhĩ Sâm kéo tôi lại gần anh ấy, một tay lấy một trái nho bỏ vào miệng tôi.

Woa bụng không đói nhét bên phải trước

“ Thích. ”

“ Vậy ngày mai anh mua dùm em bộ phim này về là được rồi, sao phải xem vất vả như vậy, còn một đồng quảng cáo nữa. ” Lại bỏ một trái nho vào miệng tôi.

Hmm bên phải còn chút chỗ trống, nhét thêm một trái

“ Thật à? ”

“ Đương nhiên là thật rồi, dù gì nhà chúng ta chắc là chỉ có mỗi mình em xem tivi, mua cái DVD với amly về để đó không dùng cũng phí, ngày mai anh mua dùm em mấy bộ phim về, có muốn theo anh đi chọn không? ” Bàn tay to đưa trái nho thứ ba ra.

Lần này nhét bên trái, bên phải hết chỗ rồi

Tôi gật gật đầu. ” Được! ”

“ Để anh nghĩ xem mai anh khi nào rảnh. Sáng sớm thì về Sở để xem có nhiệm vụ gì mới không, việc trước đó thì làm xong rồi, hmm! Xem ra ngày mai không có việc gì, anh từ Sở về thì đưa em đi chọn, đi sớm một tí có thể sẽ về kịp trước giờ ăn trưa, thời tiết dạo này không nóng lắm ” Trái thứ tư đưa lên miệng.

Nhét tiếp vào bên trái hết chỗ rồi

Tôi nhìn tứ phía, nhìn nhìn phía đông nhìn nhìn phía tây.

“ Em muốn đưa Nhĩ Bạch ra ngoài thì phải cẩn thận tí, tuy là đã ra viện, nhưng tình trạng cơ thể của nó vẫn chưa tốt lắm, chú ý nó một chút Vương Nhĩ Bạch, em dám giấu nó vào đó thì cứ thử xem! ”

Tay tôi đang kéo tấm nệm sofa dừng lại, cơ thể cứng lại tại chỗ không dám nhúc nhích, bốn trái nho trong miệng nên nhả hay không nhả

“ Nhả ra! ” Bàn tay to của Nhĩ Triết xòe ra để kế bên miệng tôi, tôi ngoan ngoãn mở miệng nhả bốn trái nho màu tím lên tay anh ấy, lưu luyến không nỡ nhìn anh ấy đi về phía đã để sẵn khăn giấy.

“ Không phải chứ! Hèn gì lúc này em không nhả ra hột nào cả, thì ra lại lén giấu đồ ở hai bên má. ” Anh Nhĩ Sâm nhìn tôi không biết nên cười hay nên khóc đây, nhưng tôi lại cười không nổi, bởi vì ánh mắt giận dữ của Nhĩ Triết vẫn đang nhìn tôi.

“ Nhĩ Bạch, lúc trước anh từng nói gì? ”

“ Không được đem đồ ăn lén giấu trong miệng. ”

“ Còn gì nữa? ”

“ Không được để đồ ăn trong miệng đem giấu đi. ”

“ Vậy hồi này em đang làm gì? ”

Tôi chớp chớp mắt, nước mắt lập tức xuất hiện ngay khóe mắt, ” Nhĩ Triết xấu, anh tước đoạt thiên tính của loài chuột! ” Người ta từ nhỏ việc đầu tiên học được, chính là len lén đem đồ ăn giấu trong miệng sau đó len lén đem giấu trong tổ, bây giờ anh đang tước đoạt thú vui nho nhỏ của em.

“ Nhĩ Bạch, anh đã nói bao nhiêu lần rồi, em không phải chuột. ”

Tôi rõ ràng là chuột, là chuột đội lốt người

“ Nhưng mà người ta không đói bụng ”

“ Không đói bụng thì đừng đem đồ ăn người ta cho bỏ vào miệng. ”

“ Nhưng em muốn ăn. ”

“ Ở đây có rất nhiều thứ, đợi khi đói bụng mới ăn không được à? ”

“ Nhưng mà nhưng mà ” Woa anh không hiểu được tâm linh nhỏ bé của người ta đang nghĩ gì đâu ”

“ Đừng nhưng mà nữa, lần này tha cho em, lần sau anh mà còn thấy em còn lén giấu đồ nữa, thì anh không cho em ăn đồ ngọt trong bảy ngày. ”

Tôi đưa ngón tay lên vẽ vòng tròn trên đùi của Nhĩ Triết, trong lòng đầy ảm ức.

Vẽ vòng tròn không đủ giải tỏa sự khó chịu trong lòng, chuyển cái móng dính vào người của Nhĩ Triết đôi tay ôm lấy cọ rồi cọ.

Vẫn chưa đủ ”

“ Muốn lén thì anh bế em lên phòng. ” Vẫn là Nhĩ Triết hiểu tôi, nhưng tại sao anh ấy không cách nào hiểu cho bản năng muốn giấu đồ ăn của người ta vậy?

“ Nhĩ Triết cùng đi. ”

“ Anh còn phải đem tư liệu gửi cho thư kí, tối một chút mới lên cùng em được không? ”

Tôi nhìn máy tính xách tay của anh ấy, muốn đưa tay ra tắt nó đi, nhưng đó là thứ Nhĩ Triết đã mất rất nhiều thời gian mới làm xong, trong lòng không nỡ làm anh ấy vất vả, chỉ có thể vụng về quay quay đầu ngón tay, quấn lại với nhau rồi lại thả ra, thả ra rồi lại quấn lại với nhau.

“ Vậy em ở cùng Nhĩ Triết. ” Tắm nệm ấm áp rất hấp dẫn, nhưng tắm nệm ấm áp mà có thêm Nhĩ Triết càng hấp dẫn.

“ Em không ngủ sao? Bình thường ở bệnh viện em đều ngủ trưa mà, không ngủ đợi một lát ăn tối thì đừng ngủ gục trên bàn ăn đấy. ”

Tôi lắc đầu thật mạnh để tỏ ý kiên quyết. “ Không cần, không ngủ trưa. ”

Căng to đôi mắt thật ra đã có cảm giác chua chua, không cách nào khác, thật ra tôi thích ngủ trưa căn bản không phải là thói quen hình thành khi ở bệnh viện, mà là bẩm sinh.

“ Vậy anh làm nhanh một chút, một lát sẽ cùng em. ”

“ Ai da! Đừng có dây dưa ở đây nữa, em sẽ giúp anh làm xong cái này, lúc này có xem qua một chút, mấy thứ này không làm khó được em đâu, lúc trước em cũng từng làm dùm anh rồi. ”

Yeah! Yeah! Nhĩ Sâm vạn tuế!

Không hổ danh là làm cảnh sát, giống y như trong phim vậy, đợi đến lúc nguy cấp thì sẽ chạy ra một cách đầy chính nghĩa hỗ trợ chúng tôi – những người gặp nạn tội nghiệp.

“ Em đồng ý? Anh nhớ là em ghét nhất mấy thứ này. ” Đề nghị của Nhĩ Sâm hiển nhiên làm Nhĩ Triết vô cùng ngạc nhiên, đôi chân mày thẳng dày cũng nhướng lên.

“ Chỉ lần này thôi, không có lần sau, Tiểu Nhĩ Bạch hôm nay mới chuyển về nhà ở, cho nó vui vẻ một ngày. ”

“ Nhĩ Sâm tốt nhất đó. ”

“ Lúc trước còn nói anh là đồ xấu xa đó! ”

“ Bây giờ là người tốt. ”

“ Anh cải tà quy chánh nhanh như vậy à? ”

“ [Cải hài quy chánh*] là cái gì? ” Khó hiểu quá, tại sao người xấu trở thành người tốt thì phải đổi giày? Chân chân cũng sẽ trở nên lớn hơn à?

“ Thì là sửa đổi thói quen xấu, trở thành thói quen tốt, tà là tà của tà khí, quy là quy của quy linh. ” Nhĩ Sâm lập tức dựng nên cái lớp học.

“ Không hiểu! ” Hải của hải khí là hải gì? Quy của quy linh lại là quy gì?

“ Nhĩ Sâm, em nói như vậy nó không hiểu đâu, sau này mới từ từ dạy nó là được, anh đưa nó đi ngủ trưa trước, cái này giao cho em, làm xong rồi thì gửi cho Hách Triết. ” Cho tôi bám vào người anh ấy như con mực vậy, Nhĩ Triết bế tôi cùng nhau lên lầu, về đến căn phòng nhỏ màu gạo ngủ giấc ngủ trưa đẹp đẽ.

5. Chương 4

Người dịch: Danfu

Việc làm hoạt động phục hồi lúc trước, khiến tôi có vấn đề gì trong việc đứng nhưng đi còn có chút khó khăn, Nhĩ Sâm nói tôi đã quá lớn, ở nhà bế bế thì không sao, nhưng mà ra ngoài bế bế thì không tốt, nên tôi chỉ có thể ngồi trên xe lăn cho anh ấy đẩy đi trên đường.

Thời tiết ở ngoài nóng không chịu nổi, lúc ra cửa A Nhị giúp tôi đội nón, khoác áo khoác mỏng dài tay, ngay cả chân cũng phải mang giày thể thao bao kín mít, vì trước đây cơ thể này đều trong phòng thực nghiệm chưa từng ra ánh mặt trời, bác sĩ Phỉ nói như vậy không thể phơi nắng quá gắt, da không thường tiếp xúc với ánh mặt trời rất dễ bị tổn thương, nên chỉ có thể bao toàn bộ lại, muốn phơi nắng đợi thời tiết mát chút mới phơi.

Trong xe còn không cảm thấy gì, vừa ra khỏi cửa, tôi cảm thấy mình như sắp tắt thở vậy, không khí còn có mùi hôi hôi.

“ Anh Nhĩ Sâm, không khỏe. ”

“ Nhấn nại một chút, chúng ta sắp vào trong công ty bách hóa rồi. ”

“ Uhm. ” Tôi ngoan ngoãn ngồi trên xe lăn, phát hiện có rất nhiều người hướng ánh mắt nhìn về phía này, có người đang nhìn tôi, còn rất nhiều người đang nhìn anh Nhĩ Sâm.

“ Anh Nhĩ Sâm, tại sao họ đều nhìn chúng ta? ” Cửa của công ty bách hóa tự động mở ra, sự thanh mát của máy lạnh lập tức ập vào mặt, theo đó còn ngửi được có hương thơm rất nồng, thơm đến nỗi không nhận được mà hắt xì.

“ Bởi vì tiểu Nhĩ Bạch dễ thương, còn anh đẹp! ” Anh Nhĩ Sâm trả lời không do dự.

Tôi gật gật đầu, lắc lắc cẳng chân, cảm thấy mấy người này thật lợi hại, nón của tôi lớn như vậy mà họ cũng nhìn ra tôi rất dễ thương.

“ Phải mua dù em kem chống nắng trước. ” Anh Nhĩ Sâm từ trong túi lấy tờ giấy mà sáng nay Nhĩ Triết giao cho anh ấy, nhìn tờ giấy đọc từng mục từng mục.

Vừa đứng trước quầy bán đồ trang điểm, mấy chị lập tức bước qua hỏi thăm, mặt mỗi người đều cười rất vui, mắt còn phát sáng nữa. “ Vị tiên sinh này, anh cần gì? Tôi có thể lập tức giới thiệu cho anh. ”

“ Tôi cần kem chống nắng, hệ số cao tí nhưng đừng làm hại da. ”

“ Vâng, đây là kem chống nắng mới ra của chúng tôi, nó nâng cao tính ôn hòa đối với da, không những không làm hại da, vả lại còn có công hiệu chăm sóc da, cùng hãng với sản phẩm này, còn có công thức nhuộm màu, anh dùng để tặng cho người khác à? ”

“ Cho em trai tôi, Nhĩ Bạch, đưa tay ra một lát. ”

Tôi đang xem mấy bình bình lọ lọ trong tủ kính, không để ý họ đang nói gì, muốn tôi đưa tay ra thì tôi để tay lên tủ, mắt tiếp tục nhìn đồ vật trong tủ, trong đó có rất nhiều hạt châu tròn tròn trong suốt, đang phát sáng dưới ánh đèn nho nhỏ rất đẹp.

“ A! Tay của em trai anh trắng quá, da lại còn mịn nữa, cho hỏi là thuộc loại da nào? ”

“ Không biết, cô xem giúp nó đi, Nhĩ Bạch, đầu ngược lên một tí được không, thích những hạt châu đó thì lát anh mua cho em, đầu ngược lên một chút trước đi. ”

Tôi luyến tiếc dời ánh nhìn khỏi những hạt châu trong suốt kia, ngược đầu nhìn đám con gái đang hiếu kỳ tỉ mỉ nhìn tôi, đối diện với nhiều ánh nhìn vậy, tôi lại không có cảm giác gì, lúc trước ở trong lồng không phải cũng thường thường bị mấy người áo khoác trắng nhìn qua nhìn lại, quen rồi, làm thú cưng thì phải chịu thôi.

“ Em trai dễ thương quá, lại đây, qua đây để chị làm sạch cho em, xong nhanh lắm. ” Nhĩ Sâm đẩy tôi đến kế cái bàn nhỏ bên trong, một chị nhẹ nhàng xoa mặt tôi vài cái, sau đó ngón tay xoa bóp ở khắp mặt, lực vừa đủ rất thoải mái.

Xoa bóp xong sau đó dùng bông gòn nhúng nước giúp tôi từ từ lau khô, cuối cùng lấy một thứ có dạng cây viết để lên mặt tôi, sau đó chỉ chỉ vào cái tivi ở kế bên bảo tôi coi, nói đó là ảnh phóng to của da tôi.

“ Da của em tốt quá! Phóng lớn như vậy cũng không thấy lỗ chân lông, đường vân cũng rất nhạt, không có bất kì đốm nào, mỗi bộ phận đều vô cùng sạch sẽ, bình thường rửa mặt xong có nhờn không? ”

“ Không có ”

“ Vậy khi chuyển mùa có sưng đỏ hay lột da không? ”

“ Không có. ” Chưa thấy qua mặt của cậu trai nhỏ sưng đỏ hay lột da.

“ Ngay cả đậu mùa cũng chưa nổi qua? ”

“ Không có. ” Dinh dưỡng đâu mà nổi đậu mùa.

“ Trời ơi! Ngưỡng mộ quá! Vậy anh của em cũng giống như em sao? ” Cậu cuối cùng hỏi rất nhỏ tiếng.

“ Chị nói là anh Nhĩ Sâm hả? ”

“ Anh của em tên Nhĩ Sâm hả! Đúng rồi! Chị nhìn qua da anh của em cũng rất tốt, chỉ là không trắng không mịn như em thôi, gia tộc di truyền hả? ”

Tôi do dự một hồi, nhớ đến trên mặt Nhĩ Triết cũng không có đốm đen nào. ” Uhm! Người nhà chúng tôi ai cũng vậy. ”

“ Tốt thật em là nhỏ tuổi nhất à? Trên có bao nhiêu anh chị em? ”

“ Em có hai người anh, Nhĩ Triết với Nhĩ Sâm. ”

“ Ai đẹp trai hơn? ”

“ Nhĩ Triết. ” Tôi lập tức trả lời mà không hề do dự, Nhĩ Triết là người đẹp nhất trên đời, không có ai đẹp hơn anh ấy nữa.

“ Thật à? So với người đưa em đến đây còn đẹp hơn? Là giống em hay là giống người này? ”

“ Giống Nhĩ Sâm. ” Sao lại giống tôi được? Chúng tôi đâu cùng cha mẹ đâu, câu hỏi thật kì quái.

“ Có bạn gái không? ” Cảm giác đôi mắt của cô ấy vào lúc này phát sáng đến điểm cao nhất, sáng đến nỗi có chút chói mắt.

Có bạn gái không?

“ Xong chưa? Chúng tôi còn nhiều thứ phải mua, có thể nhanh một chút không? ” Bên kia Nhĩ Sâm vốn dĩ đang nhìn đồ trưng bày một cách chán nản, bị một đám con gái tiếp thị vây quanh ở tứ phía phiền đến không chịu nổi, cuối cùng bước qua đây hối thúc.

“ Xong rồi, da của cậu em trai này rất tốt, nhưng mà độ ẩm cảm chắc sẽ hơi cao, nên anh có thể mua loại này, mùi vị của nó rất dễ chịu, vả lại là thuần tự nhiên không chứa hương liệu nhân tạo, là loại bán chạy nhất hiện nay. ” Chị lúc này còn đang hỏi tôi Nhĩ Triết họ có bạn gái không nhanh chóng đứng lên, từ cái tủ phía dưới lấy kem chống nắng được gói bằng khăn trong hộp rồi đưa đến tay Nhĩ Triết.

“ Vậy lấy cái này, dùng thử. ” Nhĩ Sâm quảng thử tín dụng cho chị tiếp thị, sau đó bước đến bên người tôi ngồi xuống. ” Tiểu Nhĩ Bạch, sau này mấy cô đó còn phiền em nữa, đều nói không biết là được rồi, không cần cảm thấy không phải, dù gì chúng ta cũng đâu biết cô ấy. ”

“ Có thể như vậy sao? ” Thì ra lúc Nhĩ Sâm đang đứng ở bên đã nghe hết cuộc nói chuyện của tôi với cô bán hàng, thật lợi hại, tôi cứ tưởng anh ấy không để ý bên đây nói gì chứ.

“ Đương nhiên có thể, có cảm thấy rất nhờn không? ” Sờ sờ bàn tay lúc này có thoa kem chống nắng, không cảm thấy trên đó có thoa thứ gì cả, nhưng có mùi thơm rất dễ chịu.

“ Không có. ”

“ Vậy anh giúp em thoa một chút lên trước, đợi một lát lúc ra ngoài đợi xe, mới không bị phơi đến mặt đỏ đỏ. ” Nhĩ Sâm mở hộp ra, quẹt một tí kem giúp tôi thoa lên tay và lên mặt, đầu kia nhìn gương mặt kì quái của mấy chị kia đỏ lên.

“ Tiên sinh, mời kí tên ở đây, ngoài ra đây là đơn liên lạc khách hàng, có thể mời anh điền giúp chúng tôi không? Mỗi khi có sản phẩm mới chúng tôi sẽ đem mục lục đến gia đình, có lúc trên đó sẽ có chút ưu đãi. ”

Nhĩ Sâm đưa kem chống nắng cho tôi gói lại, điền nhanh một đồng dữ liệu lên đó, sau khi lấy lại thẻ tín dụng, đẩy tôi hướng về lầu hai, lúc rời xa cái quầy ấy, còn có thể nghe thấy mấy chị kia nhỏ tiếng nói ở đằng sau.

“ Người giàu đó! Cậu xem cậu xem, nhà ở đây siêu mắc đó, tớ lúc này có hỏi! Nghe nói có ba anh em, còn một người đẹp trai hơn không đến. ”

“ Thật à? Lần sau lúc gửi mục lục qua bỏ một chút đồ dùng thử vào, tớ thấy anh ấy rất thương em trai, nói không chừng sẽ lại đến mua. ”

“ Nam sinh ít dùng mấy thứ này, sẽ đến không? ”

“ Sẽ thôi, hiện nay nam sinh dùng đồ bảo dưỡng siêu nhiều, vả lại da của em trai lúc này tốt quá! Trắng như vậy mà lại không có đốm nào, nhất định rất ít phơi nắng, không bảo dưỡng phí quá. ”

“ Các cậu thấy cậu ta ngồi xe lăn không? Cơ thể lại ốm như vậy, khẳng định cơ thể không khỏe nên rất ít khi ra ngoài. ”

“ Uhm uhm! Tớ lúc này có chú ý, hình như không phải tàn tật, nên có lẽ ”

“ Sao rồi, thấy được sự đáng sợ của phụ nữ chưa? ” Thấy tôi len lén quay đầu nhìn một đám phụ nữ còn đang chuyện chú thảo luận, Nhĩ Sâm vừa cười hỏi, vừa cẩn thận đưa tôi vào thang máy.

“ Nhĩ Triết với anh Nhĩ Sâm có bạn gái không? ” Nhưng mà tôi cũng rất hiếu kì, chưa từng nghe họ nhắc qua, vả lại tôi không muốn Nhĩ Triết có bạn gái.

“ Không có, lấy đâu ra nhiều thời gian như vậy, vả lại chỗ anh làm toàn bộ đều là con trai, mỗi ngày đều bận muốn chết, thời gian đâu tìm bạn gái, huống hồ nữ sinh hiện nay đều không thích bạn trai mình cầm súng. ” Nhĩ Sâm vừa nói, toàn bộ người trong thang máy đều len lén nhìn anh ấy, nhưng Nhĩ Sâm lại chẳng để ý gì.

“ Vậy Nhĩ Triết thì sao? ”

“ Anh ấy, đừng nhìn anh ấy bình thường chiều chuộng em như vậy, cả ngày đều cười, thực ra lúc ở công ty cứ thích trừng ra bộ mặt người chết, lại không thích nói chuyện, phụ nữ đều sợ chạy hết rồi, đẹp trai ra sao cũng vô ích. ”

“ Như vậy à ” Tôi không nhịn được len cười.

“ Em làm gì vui đến run run vậy. ” Vừa bước ra thang máy, Nhĩ Sâm vừa mấp cười lại giận dỗi nhìn tôi.

“ Bởi vì như vậy thì không ai giành với em rồi! ”

“ Thật là, không ai giành với em thì vui như vậy rồi, em cũng dễ mãn nguyện quá đấy! Thích Nhĩ Triết đến vậy à? ”

“ Uhm! Thích nhất đó! ”

“ Nói như vậy, còn anh thì sao? ”

“ Nhĩ Sâm cũng thích, chỉ ít hơn một chút so với Nhĩ Triết. ”

“ Vậy sao? Anh thấy không phải vấn đề ít hơn chút, vấn đề là bản chất khác nhau. ” Nhĩ Sâm lắc đầu lẩm bẩm, nhưng tôi hoàn toàn không hiểu anh ấy nói vậy là ý gì.

“ Nhĩ Sâm anh đang nói gì? ”

“ Không có gì, tiểu Nhĩ Bạch, thật hi vọng em mãi sẽ như vậy, không biết cũng không quan tâm đến giới hạn của luân lý xã hội, ngay cả việc che giấu tâm trạng của mình cũng không biết, chẳng trách sao Nhĩ Triết nói em như tờ giấy trắng, việc mà trẻ ba tuổi lo nghĩ còn nhiều hơn em. ”

Sao càng nói càng khó hiểu, chỉ là thích Nhĩ Triết thôi mà, tại sao lại lôi ra một đồng lời nói thế này?

Biểu tình của tôi đại khái hoàn toàn phản ánh được nghi hoặc của mình, Nhĩ Sâm xoa xoa cái đầu đã cời nón ra của tôi, sẵn tiện làm mái tóc bị đè bẹp dí của tôi lỏng ra.

“ Không cần cố gắng hiểu những gì anh nói đâu, bởi vì hiểu rồi cũng không có ý nghĩa gì, anh chỉ muốn nói, sau này em sẽ học được rất nhiều tri thức, nhưng mà những tri thức đó đừng tin tưởng một cách tùy tiện, trong lòng em cảm thấy đúng thì là đúng, không đúng thì là không đúng, ngoài ra thì đừng suy nghĩ gì nhiều, được không? Anh tin rằng Nhĩ Triết nhất định cũng hi vọng như vậy. ”

“ Được. ” Tuy là vẫn không hiểu lời anh ấy nói có ý nghĩa gì, nhưng mà mỗi câu nói nghiêm túc của Nhĩ Triết và Nhĩ Sâm, tôi đều sẽ ghi nhớ, trong mắt của họ, tôi biết, mỗi lần thao thao bất tuyệt đều vì là quan tâm tôi.

Đến công ty bách hóa mua quá nhiều đồ, cuối cùng toàn bộ đều cho người của công ty bách hóa đưa đến nhà. Tôi ngồi trên tấm nệm trong phòng, vì đối diện với cửa sổ ở đầu giường chính là sân, có thể thấy rõ xe từ thị trấn qua đây, nên tôi ngoan ngoãn ngồi trên nệm giường mềm mại, mắt chăm chăm mong đợi đồ có thể mau chóng đem đến, họ nói sáng hôm nay có thể đem đến nhà.

“ Nhĩ Bạch, bây giờ mới bảy giờ, người của công ty bách hóa chưa đến đâu, ngủ thêm một lát được không? ” Nhĩ Triết nằm bên cạnh, bây giờ mỗi tối anh ấy đều ngủ cùng với tôi, đợi tôi ngủ rồi mới trở về phòng của mình, nhưng mà về nhà mới đã năm ngày, trong năm ngày thì có bốn ngày Nhĩ Triết đều cùng tôi ngủ một giấc đến sáng.

“ Vậy khi nào mới đến? ”

“ Trên hóa đơn nói đại khái là khoảng mười giờ đến mười một giờ, nào, nằm xuống ngoan ngoãn ngủ đi, bình thường em ngủ đến mười giờ mới dậy mà, hôm qua lại ngủ trễ như vậy, mắt thâm quầng hết cả rồi. ”

Kéo tôi về lại giường nằm dang hoàng, ánh mặt trời không cách nào rọi đến vị trí của căn phòng này được, nên cho dù có cửa sổ to to cũng không sợ nắng, bên cạnh trồng một cây phượng rất to, bây giờ chỉ còn lại vài đóa hoa phượng trên ngọn, Nhĩ Triết nói lúc tôi ở bệnh viện, hoa phượng nở đầy khiến cho lá xanh gần như bị che khuất hết, phòng tôi đến mùa hè, nhánh cây bắc ngang trên ban công, mỗi lần gió thổi một cái giống như là một trận mưa lửa bị đốt cháy, đẹp hơn so với bất cứ thứ gì, đợi năm sau hoa lại nở, vừa tỉnh dậy là có thể nhìn thấy cánh hoa đỏ đỏ bay bay trên bầu trời.

Nhĩ Triết nói rất đẹp, làm tôi mỗi lần tỉnh dậy lúc nhìn thấy cây phượng xanh xanh, thì lại rất mong đợi tháng bảy tám năm sau đến mau.

“ Nhưng mà ngủ không được. ” Hưng phấn quá ngủ không được, hôm qua anh Nhĩ Sâm cười tôi lúc hưng phấn lên là giống như trái táo đỏ vậy, may là bây giờ tôi không cách nào chạy lung tung, nếu không thì giống như một trái táo lớn biết tung qua tung lại vậy.

“ Thích đến vậy cơ à? ”

“ Uhm! Anh Nhĩ Sâm mua dùm em một khối gỗ rất to rất to! Trong đó có xe lửa có thể chạy qua chạy lại, còn rất nhiều rất nhiều chỗ để ở, người nhỏ xíu, nhỏ như vậy nè. ” Tôi dùng ngón trỏ và ngón cái làm ra dáng lớn nhỏ khoảng năm phân. ” Còn xe nhỏ nhỏ chạy lung tung, nhưng mà máy bay phải tự mình mua, còn con khủng long lớn nữa, Nhĩ Triết có thấy qua khủng long lớn chưa, anh Nhĩ Sâm nói khủng long lớn thực sự còn to hơn căn nhà, mở miệng ra là có thể nuốt cả người vào, anh xem anh xem! Chuột nhỏ mở miệng ra là có thể nuốt hạt dưa quỳ vào, em mở miệng ra là có thể nuốt chuột nhỏ vào, khủng long lớn mở miệng ra là có thể nuốt em vào, nên khủng long lớn một chốc thì có thể nuốt hạt dưa nhỏ, chuột nhỏ, còn có em nữa, thật lợi hại quá! ”

Nói những lời nói không biết được lặp lại mấy lần trong mấy ngày nay, Nhĩ Triết chỉ cười nghe tôi nói, ôm tôi vào lòng, một tay cẩn thận kéo tấm chăn che kín người tôi lại, bởi vì trong phòng có máy lạnh, không đắp chăn lại đang hoàng sẽ bị lạnh đến bệnh, Nhĩ Triết sợ tôi nửa đêm lại lăn qua lăn lại đá chăn ra, nên ngoại trừ ngày đầu tiên anh ấy về phòng mình ngủ, mỗi ngày sau đó đều là ôm tôi ngủ.

Trong vòng tay của Nhĩ Triết, tôi không lăn qua lăn lại nữa, mỗi lần tỉnh dậy chăn đã được đắp đang hoàng nên cũng không cảm thấy chỗ nào lạnh.

“ Nhưng mà Nhĩ Bạch, muốn chơi thì cũng phải ngủ cho đủ giấc mới có thể chơi được chứ, em nói đúng không? Cơ thể em bây giờ kém như vậy, mỗi lần chơi một chút là đã hết sức rồi, bây giờ không ngủ đang hoàng, đợi một lát đồ được mang đến thì không còn sức để chơi nữa. ”

“ Nhưng mà vẫn không ngủ được! ”

“ Vậy anh hát cho em nghe chịu không? ”

“ Nhĩ Triết muốn hát? ”

“ Muốn nghe không? ”

“ Muốn! Muốn! ”

“ Vậy nhắm mắt lại. ” Giọng nói trầm xuống của Nhĩ Triết nghe có vẻ khan khan.

Tôi nhắm mắt lại, tay của Nhĩ Triết để lên trán tôi nhẹ nhàng xoa xoa. ” Lắc này, lắc này, trên đường lắc qua lắc lại lắc đến cầu của bà ngoại, bà ngoại nói, bảo bảo ngoan, bà ngoại cho tôi một miếng bánh. Lắc này, lắc này, trên đường lắc qua lắc lại lắc đến cầu của bà ngoại ”

—————đây là bài hát ru con tiếng hoa,khi hát thì có vẻ nghe rất hay nhưng Fu em chỉ có thể dịch theo nghĩa chứ không làm gì khác được...thông cảm...—————

Lần đầu tiên khi nghe được giọng của Nhĩ Triết thì cảm thấy giọng của anh ấy hay như vậy đấy,hơi thấp thấp, hơi trầm trầm,lúc nói chuyện một từ một câu đều rõ ràng đến thế, nhưng lúc Nhĩ Triết hát, tuy vẫn là giọng nói hay hay, chỉ là có thêm một chút khan khan, mỗi chữ đều có thể nghe được một cách rõ ràng, nhưng vẫn cứ cảm thấy mông lung, giai điệu trầm ổn làm tôi cảm thấy rất yên tâm.

Thì ra Nhĩ Triết hát hay như vậy, không những hay mà còn khiến tôi yên tâm đến nỗi cả người đều cảm thấy rất bình yên, sự bình yên khiến cơ thể vốn đã mệt mỏi lập tức chìm sâu vào giấc ngủ.

Không nữa ngủ sợ không nghe được Nhĩ Triết hát nhưng mí mắt nặng trĩu, chậm chậm khép lại phảng phất như sương đêm sà xuống, bóng tối bắt lấy ý thức của tôi, trong lúc vô thức đã ngủ mất rồi.

“ Em không biết anh còn có thể hát ru nữa đấy. ” Nhĩ Sâm đứng ngoài cửa nhẹ nhàng lên tiếng.

Thực ra anh ta vào lâu rồi, chỉ là Nhĩ Bạch không để ý đến, Nhĩ Triết muốn Nhĩ Bạch ngủ, nên không gọi anh ta, anh ta cũng không mở miệng.

“ Việc em không biết còn nhiều lắm. ” Cẩn thận đứng dậy từ trên giường, muốn nói chuyện thì đừng nằm kế Nhĩ Bạch, không dễ dàng gì mới làm cậu ta ngủ, không muốn đánh thức cậu ta. Gương mặt nhỏ nhỏ đó trắng muốt trắng muốt, mắt có chút quầng thâm cũng sẽ thấy rất rõ, nghĩ đến gương mặt nhỏ nhắn này luôn có vẻ hồn nhiên vậy, trong lòng cảm thấy an ủi.

“ Đúng vậy! Tuy lúc trước em biết anh kiên nhẫn, có ý chí bền bỉ, nhưng không biết rằng anh lại có sức nhẫn nại đến vậy,cho dù Nhĩ Bạch có tính nghịch mấy, cũng không thấy anh tức giận thực sự. ” Trong hơn

một tháng nay, anh ta có thể tính là nhận biết lại từ đầu người anh luôn nương tựa vào nhau trong nhiều năm qua của mình.

“ Em ấy không phải tinh nghịch, em ấy chỉ là không biết, khờ khờ vậy, còn hồn nhiên hơn con nít. ” Miệng thì nói, trong lòng thì liên tưởng đến những việc khờ khạo Nhĩ Bạch thường làm, không phải thường nhét đồ ăn vào hai má đem giấu, thì là luôn thích liếm nước uống, lúc vui vẻ thì lăn khắp sân, qua một thời gian không kể là đang làm việc gì làm người ta hưng phấn, cậu ta cũng có thể vào giờ phút kể ngáp một cái.

Điểm làm anh ấy lo lắng nhất là sau này ra ngoài sẽ làm sao, ngoại trừ sợ cậu ta bị té, còn sợ cậu ta đi đường đi đến một nửa thì đột nhiên đứng đó ngủ, bác sĩ Phỉ nói có thể đây không liên quan đến cơ thể, có thể là thói quen hình thành từ lúc trước, trong một lúc không thay đổi được.

“ Anh rất thích Nhĩ Bạch, anh hai. ” Đây đã là sự thực hiển nhiên dễ thấy, chưa từng thấy anh hai đối với ai như đối với Nhĩ Bạch chiều chuộng đến phóng túng vậy.

“ Em không phải cũng rất thích em ấy. ”

“ Không giống nhau, anh, Nhĩ Bạch rất thích anh, cái thích đó không chỉ là thích bạn bè, cũng không phải là loại yêu thích giữa người thân với nhau, em ấy không biết che giấu, mỗi người đều có thể nhìn thấy rõ ràng, tuy là em không biết trong quãng thời gian ngắn như vậy, sự yêu thích của em ấy rốt cuộc từ đâu đến, không có mục đích, không có nguyên nhân, nhưng có thể cũng chính vì vậy, lại càng thấy được tình cảm này là thật. ”

“ Em muốn nói gì? ” Cái anh ta nói, anh ấy sao không biết, chỉ là tình cảm Nhĩ Bạch đối với anh ấy, anh ấy hoàn toàn không ngờ được, trong khoảng thời gian ngắn như vậy, cái đồ nhỏ nhắn này lại đối với anh ấy có sự quyến luyến đến vậy.

“ Em chỉ muốn hỏi, anh, vậy anh đối với Nhĩ Bạch thì sao? Em nhìn ra được anh thích Nhĩ Bạch, nhưng cho dù sống cùng anh nhiều năm như vậy, em vẫn không nhìn ra sự yêu thích của anh, với Nhĩ Bạch không giống nhau. ” Thực ra anh ta vốn dĩ không tán thưởng lắm việc đàn ông thích đàn ông này, dù gì thì anh ta cũng không phải loại người này, chỉ là nhìn thấy Nhĩ Bạch cái gì cũng không biết, lại biểu hiện rõ ràng sự quyến luyến của bản thân cậu ta, làm anh ta yên tâm.

Tình cảm không thể hình thành trên quan điểm giá trị mà loài người tự thêm vào, tình cảm là chân thực, mà luân lý xã hội là giả thuyết cảm đoán loài người tự thêm vào cho bản thân mình, dùng những gì bản thân nghĩ ra được để khóa chặt sự biểu hiện tự nhiên nhất, đây có thể là một trong những trò đùa lớn nhất mà loài người tự dành cho bản thân, đây cũng là điều hôm trước anh ta muốn nói với Nhĩ Bạch.

“ Nhĩ Bạch còn nhỏ. ”

“ Đợi lát! Em không phải Nhĩ Bạch, không cần dùng câu này để cản em, em đâu đơn thuần giống Nhĩ Bạch không biết vòng vo, anh có thích Nhĩ Bạch không, với tuổi của Nhĩ Bạch còn nhỏ có quan hệ gì? Vả lại em nhìn trên sổ liệu, thêm nửa tháng nữa thì Nhĩ Bạch tròn mười tám tuổi, trên cơ thể hoàn toàn là người trưởng thành, với anh chỉ kém chín tuổi, anh rốt cuộc có thích Nhĩ Bạch không? Thích thì cứ thành thật nhận đi, em trai của anh không phải người cứng nhắc như vậy, không cười anh đâu, không thích thì đừng giống bây giờ cứ mơ hồ không rõ với Nhĩ Bạch, nói rõ với em ấy, người ta Nhĩ Bạch cũng không biết cái gì là giả bộ, anh một người đàn ông còn giả bộ gì nữa? ” Trên những việc như vậy, cho dù Vương Nhĩ Triết mới là anh ruột của anh ta, anh ta cũng không thiên vị. Anh ta thích Nhĩ Bạch – đứa trẻ đơn thuần không giả tạo này, không hi vọng cậu ta bị anh mình làm tổn thương.

Vương Nhĩ Triết thở dài. ” Nhĩ Sâm, anh thích Nhĩ Bạch, nhưng chuyện tình cảm không phải việc dễ dàng vậy, anh bây giờ thích Nhĩ Bạch, anh không biết sau này có phải vẫn thế không, anh sẽ hỏi bản thân có phải chỉ vì sự đơn thuần của em ấy mà bị thu hút, nên muốn để thời gian từ từ làm rõ, vả lại bản thân anh là người ích kỷ đáng lẽ em phải biết, bởi vì ích kỷ, thế nên anh mới trong tình trạng mơ hồ không rõ ràng này, vẫn chiếm Nhĩ Bạch làm của riêng, bởi vì anh hi vọng nếu có một ngày, anh phát hiện sự yêu thích của bản thân đối với Nhĩ Bạch, là lúc muốn dắt tay nhau yêu cả đời, em ấy vẫn có thể ở bên anh để anh yêu. ”

“ Quả nhiên rất ích kỷ. ” Không hổ danh là một doanh nhân, bất kể có phải bản thân muốn không, dù gì giữ bên người trước rồi nói.

“ Em không ngại? ” Anh ấy tưởng người em trai chân trực đầy chính nghĩa này sẽ mở miệng chửi mắng, dù gì thì như vậy đối với Nhĩ Bạch là quá không công bằng.

“ Vẫn được, bởi vì như vậy lại tốt đối với Nhĩ Bạch, em ấy thích anh, anh đồng ý cho em ấy đi theo tự nhiên sẽ là tình trạng hoàn mỹ nhất, anh không cho em ấy đi theo thay vào đó em ấy càng buồn, dù sao em ấy bây giờ rất vui vẻ là được. Chuyện sau này, em nghĩ cho dù sự việc có chuyển biến theo chiều hướng xấu, anh cũng không nỡ làm Nhĩ Bạch tổn thương quá sâu, so với em anh lại càng thương em ấy. ”

Bị nói như vậy, Vương Nhĩ Triết ngó ra một lát, sau đó che miệng lại để giấu đi nụ cười.

“ Từ khi nào em trở nên sáng suốt vậy? ” Thì ra anh ấy từ đầu đến cuối đều bị lừa em trai trước nay đều thẳng thắn toan tính mà còn chưa biết. Nhĩ Sâm căn bản là biết bản thân bất kể có yêu Nhĩ Bạch không, đều sẽ không làm tổn thương cậu ấy, nói gì đều sẽ làm cậu ta vui vẻ, thật ra trong lòng anh ta một chút cũng không lo lắng, sau đó lại giả bộ làm ra vẻ giúp Nhĩ Bạch giành lại công lý, mục đích là muốn anh ấy nói ra suy nghĩ của mình.

“Điều tra viên này của em không phải làm không đâu, cả ngày từ sáng đến tối ở đâu thăm vấn phạm nhân, nói thật ra, anh trai, anh muốn nói thẳng em, phải chú tâm đừng trong tình trạng mới ngủ tỉnh vậy.”

“Lần sau anh biết rồi.....anh luôn quên hỏi, em rốt cuộc mua bao nhiêu đồ cho Nhĩ Bạch, anh nhìn em ấy ngày nào đều ở đó hưng phấn, đều có thể nói ra một loại đồ trước đó chưa nói qua.” Hại anh ấy nghĩ ngờ em trai có phải mua cả cái công ty bách hóa về.

“Không cách nào, lần sau có lẽ anh đưa em ấy đi thì biết, nhìn mắt em ấy phát sáng bộ dạng không nỡ rời khỏi, trong lòng đều thấy thương, sau đó từng khu từng khu quét xuống, rốt cuộc mua được bao nhiêu thứ bản thân em cũng không biết.”

“Rất đáng yêu?”

“Hỏi dư thừa, đáng yêu đến nỗi cô phục vụ quây đều lén lén cho em phiếu giảm giá của kỷ niệm năm, bây giờ cách kỷ niệm năm còn hai tháng mấy!” Bộ dạng hôm đó của Nhĩ Bạch làm anh ta nhớ tới chuột vàng kim ôm trái banh ở khu thú cưng, đôi mắt đen tròn tròn giống như chứa ngôi sao với nước suối trong đó vậy, không chỉ long lanh mà còn phát sáng, anh ta có hai lần không khống chế được bẻ lên hôn.

Nhìn anh ta nói mà mặt đầy vẻ cứng chiều, làm tim Nhĩ Triết có chút không cân bằng, lén lén quyết định lần sau nghỉ phép sẽ đổi thành anh ấy dẫn Nhĩ Bạch đi lung tung mua đồ, gương mặt trắng muốt đỏ ửng, đôi mắt to tròn tròn phát sáng long lánh, bộ dạng đó nhất định đáng yêu đến nỗi làm lòng người chôn vào luôn.

Tim.....không ngừng rung động.....

Chú thích:

Cải hài quy chánch: ở đây Nhĩ Bạch nghe nhầm giữa “tà” và “hài”, vì phát âm của hai từ này khá giống nhau, còn “quy” có nghĩa là quay lại nhưng ở đây Nhĩ Bạch tưởng là quy = rửa.

6. Chương 5

Người dịch: Fu

Mùa đông của tháng 12 năm nay, cảm giác thời tiết rất lạnh.

Trong trí nhớ của tôi chỉ trải qua hai lần mùa đông, một lần là năm ngoái khi còn là một chú chuột hoàng kim bé bỏng, một lần chính là năm nay khi sống dưới tư thế của loài người.

Mùa đông năm ngoái tôi hoàn toàn không biết thì ra lại lạnh như vậy, bởi vì để đảm bảo số liệu của phòng thí nghiệm chính xác không sai, thế nên mấy điều hòa trong phòng thực nghiệm làm siêu giỏi, một năm 365 ngày duy trì trạng thái hằng nhiệt, vả lại cả người tôi đều là lông, mỗi ngày đều trải qua rất thoải mái, tự tại.

Mà năm nay,vừa mới bước vào tháng 11,tôi đã cảm nhận được uy lực của khí lạnh mùa đông,lông trên người của loài người ít xỉn,mà người tôi lại đặc biệt ít nữa,đã qua mười tám tuổi,Nhĩ Sâm còn cố ý cười tôi trên miệng không có lông.Bác sĩ Phỉ nói cả đời này đầu tôi không bị hói là may lắm rồi,bởi vì lúc trước tiêm mấy thứ thuốc trên cơ thể này để lại khá nhiều di chứng,không mọc được lông cũng là một trong số đó,bây giờ mỗi lần ông ấy kê thuốc cho tôi uống mục đích là để giúp cơ thể tôi hồi phục sức khỏe,với bài trừ ra độc tố không cần thiết,còn với mấy cái có hay không,nói tôi tự mình đi mua thuốc mọc lông nói không chừng có ích.Thế nên chân mày trên mắt tôi tuy rất dài,nhưng không dày tí nào,không giống Nhĩ Triết họ,dày dày kín kín giống như quạt lên sẽ có gió vậy.Thế là sau đó mỗi lần tôi chải tóc đều rất cẩn thận,rất nhiều vài cọng cũng cảm thấy đau lòng,cũng may Nhĩ Triết nói tóc tôi cũng không đến nỗi ít,vả lại hai bên tóc mai đều rất dài,không thể bị hói đầu lắm,tôi mới yên tâm chút,phải biết rằng,chúng tôi chú trọng nhất chính là bộ lông đẹp trên người,cho dù không giống thiên địch mèo tiên sinh mèo tiểu thư ngày ngày chải chuốt,nhưng mà vẫn sẽ cẩn thận bảo trì cảm giác bông bênh đáng yêu,có được bộ lông đẹp đẽ,mới có thể hấp dẫn được đối tượng mình yêu thích chứ!

Trọng điểm là,chính bởi vì không cách nào thích ứng được trời lạnh,trong trạng thái không có lông,thế nên thời tiết lạnh một cái,tôi hầu như đều trốn trong chăn không chịu bước ra,cho dù trong nhà có mở máy điều hòa,tôi vẫn trốn trong chăn để cho Nhĩ Triết giúp tôi thay xong đồ mới từ từ mà lặn ra.

Cứ thế,tình trạng trời lạnh đã kết thúc cuộc mua sắm trong ngày nghỉ của tôi,bình thường trong nhà thói quen cuộc sống là đi chập chững,điều tốt là tôi bây giờ không cần bế cũng có thể tự mình đi một đoạn đường không thành vấn đề,tay cũng có thể tự mình cầm đĩa ăn cơm với chơi trò chơi điện tử,thời gian đều dùng trên hoạt động hồi phục với học tập,không tiến bộ sao được.

Chỉ là,đêm giáng sinh phải ở cùng với người mình thích đó.

Hôm đó,giao viên dạy tôi học cười nói với tôi,nói bạn trai của cô ấy đã đặt bữa tối giáng sinh tại một quán ăn lớn trong đêm giáng sinh,hai người cùng nhau trải qua một buổi tối đẹp đẽ.

Tôi nghe rồi trong lòng rất ngưỡng mộ,cũng muốn trong ngày này cùng với Nhĩ Triết đi ăn ở nhà hàng,sau đó trải qua “bữa tối đẹp đẽ”.

Căn cứ theo pháp lệnh của loài người,tôi đã tròn mười tám tuổi,nên giao phối là không phạm pháp đâu.

“Tiểu thiếu gia,công ty của tiên sinh đến rồi đó!Không cần bác dẫn cậu lên thật à?”Bác Trần đầy vẻ lo lắng nhìn tôi thông qua kính chiếu hậu,câu nói phía sau từ rời khỏi nhà đến bây giờ đã hỏi không dưới mười lần rồi.

“Không cần,bác yên tâm,chỉ là ở phía trước thôi,con sẽ không bị lạc đâu!”Cảm giác về phương hướng của chuột là tốt nhất rồi,lạc đường là việc hoàn toàn không thể được.

“Vậy cậu có biết phải nói sao không?”

“Biết! Bác với A Nhị đều cùng con luyện tập nhiều lần như vậy rồi,sao có thể không biết được.” Thì chỉ là mấy câu thôi,Chào chị,phiên chị gọi Vương Nhĩ Triết tiên sinh không?

“Nhưng mà,lúc trước chúng tôi đều gọi điện nói trước cho tiên sinh biết,lần này cậu lại không muốn để tiên sinh biết muốn cho người sự bất ngờ,nếu có tai nạn gì thì làm sao?” Hai chân mày vừa đen vừa dày đẩy thành một hàng,cảm giác như không nói được tôi về nhà thì không định dừng lại sự lo lắng trên miệng.

“Bác Trần miệng quạ,việc đơn giản như vậy sao có tai nạn chứ! Mặc kệ nữa,con phải xuống thôi! Không cho bác lén lén gọi điện cho Nhĩ Triết,không thì sau này con không nói chuyện với bác nữa.” Cho bác ấy nói tiếp,tôi cũng không cần cho Nhĩ Triết sự bất ngờ,trực tiếp về nhà ăn cơm cho rồi.

Cho dù tôi chưa từng một mình ra ngoài!

Cho dù tôi nói chuyện không được lưu loát!

Cho dù tôi đi đường bị té ngã!

Cho dù tôi cả điện thoại di động cũng không biết dùng lắm!

Nhưng mà!

Những cái này đều không phải trọng điểm, những khuyết điểm trên cũng không thể nói được là lần này tôi một mình ra ngoài tìm Nhĩ Triết nhất định sẽ thất bại. Việc gì cũng có lần đầu tiên, đều phải đi bước này chứ!

Cảm giác được suy nghĩ trong lòng là có “học vấn” biết bao, trong lòng có chút khoái chí, bên miệng nở nụ cười thật tươi, mặc kệ bác Trần cứ thao thao nói trong xe, tôi quả quyết mà bước ra ngoài xe.

.....

Lạnh thật đấy!

Lạnh đến không được!

Sao thời tiết lại lạnh như vậy, tôi cũng đã mặc nhiều đồ như vậy rồi, điều tội nghiệp là không thể mau mau chạy vào trong công ty chống gió, nếu té ngã rồi, khẳng định không những không có “một buổi tối đẹp đẽ”, mà còn bị mắng đến “một buổi tối như tát nước”.

Cả người run lên từng bước nhỏ từng bước nhỏ bước vào trong công ty, lần trước có người thấy tôi đi như vậy còn nói tôi rất có khí chất, không hổ danh là con cháu nhà danh giá, có trời mới biết trong lòng người đó đang nghĩ gì, tôi đứng trước gương chỉ cảm thấy bản thân rất giống búp bê gỗ...

Công ty của Nhĩ Triết lớn quá, giống như công ty bách hóa vậy, vừa bước vào là muốn la lên “Woa” một cái. Bốn phía đều dùng thủy tinh gia cố với cường hóa hình thành bức tường, chỗ lối vào trung ương lớn bằng năm lần căn phòng của tôi, sàn nhà là đá cẩm thạch lớn màu đen sáng bóng, thiết kế nhảy tầng sắc sảo, có thể thấy được hành lang bên ngoài của tầng hai, tầng ba, tầng bốn, chính giữa trần nhà treo khá nhiều sợi thép màu bạc hình thành từ xoắn ốc với đường thẳng, trong đó có thể thấy được nhiều ngọn đèn nhỏ được trạm vào, nếu buổi tối mở lên nhất định rất đẹp.

Ở bốn bên đều có người đang bước đi, chỉ ở quầy tiếp tân phía trước mỉm cười, nhưng mà trong mắt lại nhìn tôi có vẻ kì lạ

“Chào chị.”

“Chào anh, cho hỏi tôi có thể giúp gì cho anh?”

“Tôi muốn tìm Vương Nhĩ Triết tiên sinh.”

“Cho hỏi cao danh quý tánh, tìm giám đốc có chuyện gì không?” Cô tiếp tân ngó ra một hồi, nhưng vẫn duy trì nụ cười tiếp tục hỏi.

“Tôi tên Vương Nhĩ Bạch, tìm anh ấy cùng nhau ăn cơm.”

“Vương Nhĩ Bạch..... cho hỏi anh là của giám đốc?”

“Em trai.”

Hai chị đồng thời lộ ra vẻ đột nhiên hiểu ra lại với bộ dạng như thở phào nhẹ nhõm. “Anh đợi một lát được không? Tôi thông báo giám đốc dùm anh.”

“A! Không được nói với anh ấy, tôi muốn cho anh ấy một sự bất ngờ!” Sao có thể nói với anh ấy được, tôi còn muốn nhìn thấy bộ dạng của anh ấy khi làm việc, anh Nhĩ Sâm nói, bộ dạng của Nhĩ Triết khi làm việc tôi nhất định chưa thấy qua, nói không chừng còn bị dọa cho phát run.

Nhĩ Triết chính là Nhĩ Triết, chỉ cần không nổi giận với tôi, tôi mới không sợ đến phát run!

“Nhưng mà, nếu không qua thông báo, chúng tôi cũng không có cách cho anh trực tiếp lên phòng giám đốc, không thì tôi thông báo cho thư ký dùm anh được không?”

“Thư ký? Là anh Hách Triết ha?” Lúc trước hình như có nghe Nhĩ Triết nói qua, không biết có nghe lầm không.

“Đó là trợ lý kiêm thư ký của giám đốc, tôi có thể giúp anh nói với anh ấy một tiếng.”

“Uhm! Vậy nhanh một tí nhé! Chân tôi không cách nào đứng lâu được.” Bây giờ đã cảm thấy có chút run run rồi, nếu té ngã rồi sẽ rất tệ, họ nhất định sẽ nói với Nhĩ Triết.

“Được rồi,anh có thể ngồi xuống ở một bên trước,tôi lập tức rót ly trà cho anh được không?”

Tôi gật gật đầu,bước từng bước nhỏ đi đến một bên ngồi đằng hoàng,hai chị kia một người đang gọi điện thoại,người khác tôi vừa ngồi xuống,cô ấy đã đem nước đến trước mặt tôi.

“Mời dùng.”

“Cám ơn!”

“Đừng khách sáo,chân của anh không khỏe sao?” Cô ấy nhìn tôi cầm ly trà xong,hai chân nhẹ nhẹ lắc lắc.

“Không phải,chỉ là không có sức,bác sĩ Phỉ nói phải thường đến chỗ ông ấy làm kiểm tra,sau này thì có thể giống mọi người vậy có thể đứng rất lâu,chị xem,sẽ run đó! Mỗi lần đứng một lát sẽ thành như vậy,anh Nhĩ Sâm nói giống như bị điện giật vậy,” Tôi kéo quần lên,cho cô ấy xem cơ chân run run,trắng trắng giống như thịt gà vậy,mỗi lần nhìn đều rất muốn cắn một miếng.

“Tại sao lại như vậy?”

“Bởi vì lúc trước tôi đều nằm trên bàn phẫu thuật,sau đó có người xấu đem thứ thuốc không tốt tiêm vào trong người tôi,kết quả thịt thịt sẽ bị co lại và lại không có sức,sau đó Nhĩ Triết đưa tôi đi bệnh viện,thì tôi có thể động đậy rồi,sau khi về nhà,phải thường xuyên xoa bóp vận động,còn nữa.....”Tôi vẫn còn muốn nói tiếp,hiếm khi có người muốn nghe chuyện tôi nói,đang muốn nói cho đủ,kết quả giọng nói của Hách Triết chạy ra rồi,bộ dạng còn dữ dữ.

“Tiểu Nhĩ Bạch,em nói như vậy không ai nghe hiểu được phải không? Sao một mình đến đây? Coi chừng Nhĩ Triết đánh vào mông em.”

“Nhĩ Triết mới không đánh em.” Mỗi lần Nhĩ Triết giận đều chỉ mắng mắng tôi thôi,mới không đánh tôi,nhưng mà đáng về khi giận của Nhĩ Triết tôi sẽ sợ sợ,sau đó sẽ không dám làm những điều anh ấy không thích,cho dù là đi ngược lại với bản năng của tôi,tôi cũng chỉ có thể ngoan ngoãn tuân thủ.

“ Lần này anh ấy sẽ đánh em,lại dám một mình chạy ra ngoài, nếu xảy ra tai nạn thì làm sao? ”

“ Anh với bác Trần đều là miệng quạ, em không phải đang rất tốt sao, ở đâu ra tai nạn gì, nói bậy. ” Toàn bộ đều coi thường tôi, tôi không chỉ tâm lý đã là chuột trường thành, ngoại hình cũng đã là người trưởng thành, có thể cái gì ” tự mình độc lập ” rồi, mới không ngốc như họ nghĩ.

“Được được,bọn anh là miệng quạ,lần sau không được lén lén một mình chạy ra ngoài có biết không?”

“Uhm!” Tôi đâu có lén lén chạy ra,chân của tôi cũng đâu chạy nổi,mà là bác Trần chở tôi ra đó.

“Thôi được rồi,đợi một lát Nhĩ Triết tự nhiên sẽ mắng em,em đến để làm gì?”

“Tìm Nhĩ Triết đó!”

“Dư thừa,chẳng lẽ đến tìm anh?”

“Dữ!” Mỗi lần đều dữ như vậy.”Em đến tìm Nhĩ Triết đi ăn bữa tối giáng sinh đó.”

“Bữa tối giáng sinh? Cái này em cũng biết,lại là một đứa trẻ tivi.”

“Nói bậy,Nhĩ Triết không cho em thường xuyên xem tivi,mỗi ngày em chỉ xem một tiếng đồng hồ thôi,cái này là do giáo viên nói với em,còn nữa,em đã mười tám tuổi rồi,mới không phải là trẻ em,anh ngốc chết được,ngay cả trẻ em với người lớn cũng không phân biệt rõ.”

“Phụt!” Chị tiếp tân ngẩn ra một bên nghe chúng tôi nói chuyện nhin không được cười ra tiếng,sau khi bị Hách Triết liếc một cái lập tức nhin lại,nhưng mà nhìn độ méo mó gương mặt của cô ấy nhất định là nhin rất khổ sở.

“Em có thể lên xem Nhĩ Triết chưa?”

“Anh ấy bây giờ đang có khách.”

“Khách?Ai thế?”

“Cô tiểu thư ngực to không có đầu óc thèm muốn mỹ sắc với tài sắc của Nhĩ Triết nhà em.”

“Phụt!” Cô tiếp tục cười ra tiếng, nhưng mà lần này cô ấy không để Hách Triết có cơ hội nhìn mình thì gấp gáp về chỗ làm việc của mình trước, tôi nhìn thấy cô ấy cùng một cô khác bắt đầu sắp đầu vô lắng nghe, nhất định là đem lời đối thoại lúc này của chúng tôi nói cho cô ấy biết, hèn chi Nhĩ Sâm thường nói, chuyện một người phụ nữ biết được, đồng nghĩa với việc cả tầng lầu đều biết, thì ra bạn của con gái hơi nhiều à! Nhĩ Sâm đổ kị, con gái có nhiều bạn sao?

“Quan trọng không?”

“Còn được, thôi kệ, anh đưa em lên.....nói không chừng có phim hay để coi.....”

Phim hay?

“O! Anh làm việc lên xem tivi, em phải nói với Nhĩ Triết, thì ra anh mới là thanh niên tivi! ” Cái này gọi là “tác tặc tâm hư” (làm việc xấu rồi sợ người ta phát hiện, trong lòng không yên), tuần trước giáo viên dạy đó.

Hách Triết nhìn tôi, vẻ mặt như rất muốn đánh tôi, cửa thang máy vừa mở, tôi vội vàng trốn đến nơi cách anh ấy xa nhất, bây giờ trên tay anh ta không có giấy trắng, nhưng mà nói không chừng vẫn sẽ đánh người, lúc trước ở phòng thực nghiệm, người bị anh ấy đánh, nghe anh Nhĩ Sâm nói, nhiều ngày sau đó đều không ăn cơm được.

Tôi thích ăn cơm, không muốn bị anh ấy đánh.

“Thôi kệ, tính toán với em là anh có vấn đề.” Anh ấy thở mạnh một cái, quay đầu mặc kệ tôi, thang máy một lát sau là đến tầng mười một, ting một tiếng, cửa mở tôi lập tức nhìn thấy ba cô gái ngồi một bên, mỗi người đều đẹp như nữ minh tinh trên tivi vậy.

Trong lòng bắt đầu nổi lên bong bóng kỳ lạ.

“Trợ lý, đây là?”

“Em trai nhỏ nhất của giám đốc, lúc trước vì vấn đề sức khỏe, nên mọi người chưa thấy qua, giám đốc còn đang nói chuyện với khách ư?”

“Đúng vậy, lúc này khi tôi đem cà phê vào, hai người vẫn còn đang trò chuyện.”

“Vậy sao? Nhĩ Bạch, anh đưa em vào.”

Tôi nhìn mấy cô thư ký xinh đẹp, để Hách Triết kéo tay tôi vào phòng giám đốc, hai má không nhịn được phồng lên, bong bóng trong lòng chưa chưa.

Cửa vừa mở, Nhĩ Triết ngồi trên ghế sofa, tôi tạm thời quên đi bong bóng chưa trong lòng, vui vẻ xông qua, kết quả người vẫn chưa xông vào lòng của Nhĩ Triết, bước chân ngã một cái, trước mắt sắp làm một động tác cúi người bái phật, Hách Triết đứng một bên không kịp để ý vấn đề dịu dàng hay không dịu dàng, gấp đưa tay dùng sức kéo tôi lên, đầu đến nỗi nước mắt tôi lập tức ướt ướt.

Đau quá đau quá! Té ngã không chừng sẽ không đau bằng!

“Nhĩ Bạch, sao em lại đến rồi?” Nhĩ Triết lập tức chạy qua bế tôi về ghế sofa ngồi, sắc mặt trắng bệch hình như bị tôi dọa cho hết hồn.

Kì lạ, bất ngờ đáng lẽ không phải về mặt vậy chứ?

“Đau đau! Nhĩ Triết đau quá!” Tôi cố gắng muốn kéo nút áo ra xem xem chỗ bị kéo, nhưng mà áo nhiều quá, hoàn toàn kéo không ra.

“Anh xem xem, cởi bỏ áo khoác trước được không?”

“Lạnh.”

“Trong đó có lò sưởi, không lạnh đâu, nào, đưa tay lên.”

Tôi đưa đôi tay lên, cởi bỏ áo len trắng dày cộm trước, sau đó tiếp tục cởi bỏ áo khoác lông cừu, lộ ra bộ đồ mà hôm nay A Nhị đặc biệt chọn cho tôi. Áo sơ-mi trắng, áo khoác ngắn màu vàng kem, phía dưới là quần da màu vàng kem, áo sơ-mi trắng để ngoài quần rất đặc biệt là bên dài bên ngắn, cố ý làm cho góc áo xéo xéo.

Nhĩ Triết cuộn áo sơ-mi lên từ từ, trong đó còn có áo trong giữ ấm, cuối cùng lộ ra cánh tay trắng trắng, ở nơi gần bắp tay có một vết sưng đỏ, tôi biết nó đợi một lát sẽ biến thành màu tím.

“Hách Triết, sao cậu lại dùng sức vậy? Mắt Nhĩ Triết ánh lên một tia lửa, trên mặt lộ vẻ giận dữ, nhưng tôi biết anh ấy không phải giận dữ với tôi, nên tôi không sợ, tiếp tục ở trong lòng của anh ấy, tay hiểu kì chăm chăm vào vết đỏ lớn không dám ấn xuống.

“Xin lỗi, tình hình quá quên khổng chế lực, tôi lập tức gọi người đem hộp cứu thương qua đây.”

“Nhĩ Triết, đừng giận dữ với Hách Triết, anh ấy không kéo em, em té mất rồi.”

“Vậy em còn chạy, không phải nói với em là không được chạy rồi sao? Tay nhúc nhích có thấy đau không?”

“Bởi vì nhìn thấy anh thì rất vui, nên quên mất mà! Sẽ đau, dùng sức một cái là thấy đau.”

“Nhĩ Triết, người này là?” Cái chị này giờ hoàn toàn bị tôi lơ đi cuối cùng nhịn không được mở miệng hỏi, tôi giờ mới phát hiện cô ta với Nhĩ Triết ngồi rất gần, hai người gần như dính với nhau, và lại người của cô ta vẫn cứ dờ qua đây.

“Cô xịch ra tí được không?” Tôi dùng cánh tay không đau đẩy đẩy cơ thể cứ áp vào của cô ta, mùi hương trên người của cô ta rất nồng, giống như công ty bách hóa vậy, sẽ làm người ta muốn ách xì.

“Nhĩ Bạch, như vậy là không lễ phép.”

“Nhưng mà, em không thích cô ta cứ dựa vào vậy!” Như vậy được xem là không lễ phép sao?

“Nhĩ Bạch! Cô Trương xin lỗi, Nhĩ Bạch vì cơ thể không tốt nên ít khi ra ngoài, thế nên không biết giao tiếp với người khác, mong cô thông cảm.”

“Không có gì, tôi không ngại.”

Gật người, cô ta rõ ràng lén lén liếc tôi một cái, tôi chỉ nói sự thật vậy thôi, vốn dĩ không thích cô ta cứ ngồi gần Nhĩ Triết, mùi hương trên người của cô ta lại làm tôi muốn ách xì, nên mới muốn cô ta ngồi qua một tí thôi!

Tôi nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của Nhĩ Triết đối diện với cô ta, nghi hoặc nho nhỏ được tích lũy trong lòng, cánh tay bị thương vẫn đưa lên, trên đó quả thật đã trở thành tím xanh, cuối cùng nhịn không được ấn lên trên đó một cái.

Đau quá.....

“Thoa cái này sẽ tốt hơn chút, xin lỗi, anh kéo mạnh quá.”

Tôi lắc lắc đầu, không muốn nói chuyện lắm, để Nhĩ Triết đón lấy thuốc trên tay Hách Triết giúp tôi nhẹ nhẹ thoa lên.

“Em còn chưa nói cho anh biết tại sao lại ở đây?”

“An cơm.....” “Ăn cơm? Bác Trần có ở ngoài không?”

Tôi lắc lắc đầu, lại gật gật đầu.

“Đây là có hay không có.”

“Bây giờ không có, đợi một lát qua đây.”

Thoa thuốc xong rồi, tôi rút tay lại, kéo quần áo xuống, mặc xong áo khoác tiếp tục mặc áo khoác lớn, cúi đầu xuống, nhiều chuyện vốn dĩ rất muốn nói, bây giờ lại một câu cũng nói không ra miệng.

“Vậy à! Nhưng mà em đến sớm quá, anh còn một tiếng đồng hồ nữa mới tan sở, anh với Hách Triết ngồi chơi ở phòng khách trước được không? Nếu không muốn đợi anh, thì về nhà trước, anh một lát sẽ về nhà cùng em ăn cơm mà.”

Tôi gật gật đầu, từ trên người anh ấy từ từ bò xuống, bước từng bước nhỏ đi ra phòng giám đốc, nghe tiếng đóng cửa.

“Em không nói với anh ấy sao?”

Tôi cắn lấy môi dưới,do dự rất lâu,cuối cùng lắc lắc đầu.

“Vậy chúng ta đến phòng khách được không?”

Tôi lại lắc đầu,nhớ đến tấm nệm ấm áp ở nhà,mũi bắt đầu chua chua.”Em muốn về nhà,nói Nhĩ Triết dùm em.”

“Được,anh đưa em xuống dưới.”

“Không cần đâu.” Xuống dưới thì anh sẽ biết bác Trần phải tan sở mới qua đây,bởi vì tôi biết Nhĩ Triết còn một tiếng đồng hồ nữa mới tan sở,thế nên mới kêu bác ấy lúc tan sở mới qua đây rước chúng tôi,tôi đều nhớ.

“Anh vẫn là đưa em xuống mới được.”

Tôi lắc lắc đầu,một chốc là chạy đến cửa thang máy vừa mở ra là đi vào,ấn vào nút lầu một,đẩy Hách Triết muốn cùng vào ra.”Em tự mình thì được rồi,em không biết nói chuyện,nhưng còn có hể xuống lầu.” Có lẽ tôi vốn dĩ là rất ngốc,loài người không phải cũng cảm thấy bản thân so với loài chuột chúng tôi thông minh hơn nhiều sao?

Nhưng mà tôi rất nỗ lực học đấy!

Nếu tôi nói sai rồi,sao không dạy tôi cách nói? Hay là cảm thấy tôi học không được? Bởi vì tôi luôn nghĩ được gì thì nói cái đó,thế nên đem một đồng việc không đúng nói ra,sau đó người khác sẽ biết tôi rất ngốc?

Vừa mới bước ra cửa của công ty,gọi một xe taxi ngồi vào,hôm nay vì muốn cùng Nhĩ Triết đi nhà hàng ăn cơm,thế nên tôi có nhớ đem theo tiền,vốn dĩ là muốn trả tiền cơm,bây giờ lại lấy để ngồi taxi.

“Cậu nhỏ,mặc đẹp vậy,cùng tiểu tình nhân hẹn hò ha! Hôm nay hình như là đêm giáng sinh gì đó,rên đường đều là một đồng cặp tình nhân,cậu nhỏ như vậy là có bạn gái rồi à?”

Tôi lắc lắc đầu,không muốn nói chuyện cũng không dám nói chuyện,sợ bản thân không cẩn thận lại nói sai làm người ta giận dữ,hại Nhĩ Triết lại phải xin lỗi với người khác,với lại sợ vừa mở miệng,nước mắt sẽ xi li hoa lo rơi xuống.Bây giờ Nhĩ Triết không có ở đây,khóc đến xi li hoa lo không có ai giúp tôi lau nước mắt chùi nước mũi,chỉ có Nhĩ Triết mới nhẹ nhàng lau mặt tôi,một chút cũng không đau,một chút ngứa ngứa rất thoải mái,còn lau cho mặt sạch sẽ.

“Hay là tham gia yến tiệc? Anh xem địa chỉ này,nhất định là người giàu có mở mấy cái yến tiệc giáng sinh gì đó,những người chạy taxi như chúng tôi,có lẽ cả đời này cũng không có cơ hội tham gia,nhưng mà cậu đừng xem chúng tôi như vậy,anh đó! Vẫn hi vọng bản thân có một ngày có thể cưới được một người vợ xinh đẹp,sinh một đứa con,trong nhà của mình qua đêm giáng sinh gì đó,ngày tốt cả nhà cùng nhau qua không phải càng tốt sao? Chỉ sợ con trai lớn rồi,cũng tìm một bạn gái đi đêm giáng sinh gì đó,đến lúc đó hì chỉ còn lại anh với vợ hai người,nhưng mà vậy cũng không tệ đó! Giống như đêm giáng sinh đột nhiên trở thành lễ tình nhân? Ở nhà ăn bữa tối dưới ngọn nến cũng không tệ,nhưng mà haiz! Anh chỉ biết nên mua được ở tiệm Ngũ Kim,nhưng mà đều là loại dùng để cúng,không biết tới lúc đó có cảm thấy bản thân ăn lén đồ cúng không.....”

Có phải giống như tài xế taxi vậy,thì tính là biết nói chuyện? Bởi vì lời anh ta nói,làm tôi cảm thấy rất vui,sau này nhất định sẽ có một người vợ với con trai,sau đó mỗi lần có lễ đều ở trong nhà cùng người nhà ăn bữa tối tự nấu.....Hạnh phúc của anh ấy,làm tôi muốn cười theo anh ấy.....

7. Chương 6

Người dịch: Fu

Beta: Bạch Long aka Tinh Long Các

Vương Nhĩ Triết vừa ra khỏi phòng làm việc, lập tức tìm cái người nhỏ nhỏ, búp bê ngực luôn yêu thích mặc đồ màu trắng, màu vàng kem. Mắt vẫn chưa chuyển một vòng, lại thấy trợ lý của anh ấy trước.

“Nhĩ Bạch đâu?”

“Về nhà trước rồi, về mặt rất đau lòng sắp khóc vậy, còn chạy vào thang máy đẩy tôi ra không cho tôi đưa đi.” Hách Triết nói nhỏ nhỏ, biết rằng những lời này có thể làm chủ nhân của mình nổi điên. Anh ta thật sự không hiểu lắm quan hệ của ông chủ với vật thực nghiệm đó rốt cuộc là chuyện gì, nhưng từ sau khi việc lần thực nghiệm, ông chủ không những đi làm tan sở đúng giờ, còn đôi lúc cho bản thân nghỉ ngơi, đều là vì búp bê nhỏ đó, hơn nữa, gương mặt của búp bê nhỏ đó rất thẳng thắn, nhìn một cái là có thể nhìn ra sự thật cậu ta thích ông chủ.

“Sao lại dùng chạy vậy?” Bước nhanh về phòng làm việc lấy cặp xách tay, trong lòng kì lạ sao Nhĩ Bạch có thể về nhà trước, theo tính cách bình thường của cậu ta, cho dù trong lòng không vui cũng luôn bám theo anh ấy, đợi lúc muốn nói chuyện, nào thường nói ra hết những điều khiêu nại, sau đó lại giống như người không có gì chạy lung tung.

Lúc này anh ấy không nói nghiêm trọng lắm, bởi vì trong lòng không nổi giận, hơn nữa không cần thiết vì một người phụ nữ đơn thuần chỉ vì liên quan đến lợi ích mà nổi giận bảo bối của anh ấy. Sao lại vì như vậy mà đau lòng rồi tự mình về nhà trước cơ chứ?

Xuống lầu rồi, bác Trần đã đem xe đưa đến ngay trước cửa, vừa ngồi vào trong xe, lập tức hỏi Nhĩ Bạch bây giờ sao rồi, không ngờ đến bác Trần lại hỏi giống anh ấy.

“Nhĩ Bạch ở nhà vẫn tốt chứ?”

“Tiên sinh, tiểu thiếu gia đâu? Sao còn chưa lên xe?”

Mỗi người tự ngó ra hỏi, Vương Nhĩ Triết nhìn không được mở miệng hỏi trước.

“Nhĩ Bạch cậu ta không phải về nhà trước rồi sao?”

“Tiểu thiếu gia? Không có! Hôm nay sau khi tôi chở cậu ấy đến, cậu ấy nói đợi đến giờ cậu tan sở mới qua đây chở hai người đến nhà hàng đặt trước ăn cơm, thế nên tôi mới chạy xe dừng ở gần đây một lát, ăn qua chút đồ mới qua đây.” Bác Trần kinh ngạc từ ghế lái xe quay đầu lại nhìn ông chủ.

“Không có, cậu ấy nói với Hách Triết cậu ấy về trước, thế nên một tiếng đồng hồ trước thì một mình xuống lầu rồi, nhanh! Chạy xe về nhà!”

Đáng chết thật! Thì ra Nhĩ Bạch đến tìm anh ấy ăn cơm ý là vậy, sao anh ấy lại không nghĩ đến Nhĩ Bạch không thể nào không biết được giờ làm việc của anh ấy, mỗi lần anh ấy tan sở vừa về đến nhà, nhìn thấy chính là Nhĩ Bạch ngồi trên ghế sofa gần cửa nhất đợi anh ấy vừa mở cửa là xông vào lòng anh ấy hoan nghênh, người mà ngày ngày đợi anh ấy về sao lại không biết được thời gian tan sở của anh ấy.

“Nhĩ Bạch sao đột nhiên tìm tôi ăn cơm?”

“Bởi vì tối nay là đêm giáng sinh, giáo viên Điền nói với cậu ấy là phải cùng người mình thích qua một ngày vui vẻ, thế nên tiểu thiếu gia đặc biệt nhờ Nhĩ Sâm tiên sinh giúp cậu ta đặt nhà hàng, còn cho A Nhị chọn quần áo phù hợp cậu ấy, tập luyện cả ngày làm sao nói chuyện với cô tiếp tân tìm anh ra.” Không nghĩ đến vừa bắt đầu những vấn đề họ lo lắng toàn bộ không xảy ra, phản lại là đến cuối cùng mới xảy ra những điều ngoài ý muốn vậy.

“Trên người cậu ta có đem theo tiền không?” Anh ấy có dạy qua Nhĩ Bạch sao ngồi xe, đáng lẽ không có vấn đề mới đúng, không có vấn đề đâu.

“Có, là tiền chuẩn bị cho việc trả tiền cơm, cậu ấy nói muốn tự mình trả.....nhưng hôm nay vì không cần nấu cơm, nên A Nhị với bạn bè đi chơi rồi, tối lắm mới về, cửa ở nhà đều khóa cả.”

Trong lòng của Nhĩ Triết hiện giờ đang đánh trống, lo lắng đến tay cũng lạnh cả lên “Không sao, ngoài cửa tiểu khu có cảnh vệ, xe taxi muốn vào phải thông qua phòng cảnh vệ, đợi một lát hỏi cảnh vệ thì biết.” Vấn đề là Nhĩ Bạch không có chìa khóa cậu ấy cũng không biết đi hỏi cảnh vệ, nếu thật sự là ngồi xe về nhà, anh ấy sợ cậu ấy ngốc ngốc ngồi ở cửa đợi, hôm nay thời tiết lạnh vậy, cậu ấy lại sợ lạnh vậy.

Nếu thiếu gia không ngồi xe taxi về nhà thì sao?

Bác Trần không dám nói câu này ra, bởi vì đây là tình trạng xấu nhất, thiếu gia biết sao ngồi taxi, nhưng lại không biết ngồi xe bus, nếu không ngồi xe taxi về nhà, vậy chứng tỏ cậu ấy còn ở trong thành thị lầy lội đi lang thang, với tình trạng gì cũng biết của cậu ấy, e là so với con nít đi lạc còn nguy hiểm hơn. Con nít đi lạc khóc một cái còn có người có thể giúp báo cảnh sát, thiếu gia có khóc tới xi li hoa loa cũng không thấy được có người hỏi đó!

Làm tài xế của người ta lợi hại nhất là làm sao dưới tình trạng không bị phạt đơn, bình yên nhanh chóng đưa ông chủ đến nơi, nhưng mà bây giờ ông ấy còn lo cái gì phạt đơn không phạt đơn, liên tục vượt không ít đèn đỏ, chỉ vì để nhanh chóng về nhà xem xem.

Nhưng vì hôm nay là đêm giáng sinh, không những trên đường người đi lại, ngay cả trên xa lộ cũng đông nghẹt, không kể sao cũng không chạy nhanh được, đợi đến lúc về nhà, đã là chuyện của nửa tiếng sau, trong khoảng thời gian này Nhĩ Triết gọi không ít điện thoại về nhà, cũng không ai bắt, quả nhiên Nhĩ Bạch không vào nhà được.

“Tiểu Trịnh, Nhĩ Bạch có về không?” Đưa đầu ra cửa sổ, Nhĩ Triết nhàu mày lại hỏi cảnh vệ ngoài cửa.

“Tiểu Nhĩ Bạch à! Có! Một tiếng hơn trước ngồi xe taxi về, tôi còn kì lạ sao một mình ngồi xe taxi về, bác Trần không chờ, thì ra bác Trần đi chờ Vương tiên sinh người.”

“Vậy sau khi về có lại ra ngoài không?”

“Không.”

“Cám ơn! Bác Trần, nhanh!”

“Được!” Thông qua phòng cảnh vệ, lập tức dùng điều khiển mở cửa lớn của bức tường bảo vệ, xe vừa dừng, Vương Nhĩ Triết liền phát hiện trong nhà không chỉ toàn bộ đèn tối đen, cửa lớn cũng đều là đang khóa.

“Nhĩ Bạch!” Vừa lấy chìa khóa vừa lớn tiếng gọi, đêm giáng sinh cả tiểu khu đều trống trống, ngoài giọng nói của mình, nghe không thấy tiếng vang nào.

Mở cửa, mở đèn, trong nhà hầu như lạnh giống ở ngoài, máy điều hòa với máy sưởi đều không mở.

“Nhĩ Bạch, anh về rồi, em ở đâu?”

Chạy lên lầu hai, mở cửa phòng của Nhĩ Bạch, trong đó trống không, ngay cả bóng người cũng không có, gọi mấy tiếng cũng không ai trả lời, lần này trong lòng Vương Nhĩ Triết thật sự nôn nóng rồi.

Không phải đã về rồi sao? Trời lạnh như vậy, không ở trong nhà, cũng không đợi ở cửa, sẽ chạy đi đâu, tiểu khu lớn như vậy, cậu ấy cũng không biết được bao nhiêu người, không lẽ xảy ra chuyện gì thật rồi sao?

“Bác Trần, bác từng nhà từng nhà đi hỏi, tôi đến công viên của tiểu khu đi tìm, tìm được thì lập tức gọi điện thông báo.....”

“Hai người đang bận gì vậy?” Vương Nhĩ Sâm cũng vào lúc này về nhà rồi, biết được hôm nay không ăn cơm, thế nên anh ta ở ngoài ăn rồi mới về, vừa về nhà còn kì lạ sao ngoài cửa đáng lẽ không có ai, đèn trong đó toàn bộ đều mở rồi? Coi kĩ lại, chiếc xe đáng lẽ chờ anh hai với Nhĩ Bạch lại dừng ở nhà để xe, sau đó lại nghe tiếng của Vương Nhĩ Triết đang ra lệnh.

“Nhĩ Bạch mất tiêu rồi.”

“Mất tiêu rồi? Sao có thể, em ấy hôm nay không phải đi tìm anh ăn bữa tối giáng sinh, hai người không phải luôn ở cùng nhau sao?”

Vương Nhĩ Triết rất nhanh giải thích một lần, Vương Nhĩ Triết càng nghe biểu tình càng nặng nề, đứa trẻ như Nhĩ Bạch, mất tích một cái muốn tìm lại thì khó rồi, anh ta thân là điều tra viên, nhân khẩu mất tích làm không ít, đứa trẻ đơn thuần đáng yêu gia cảnh lại tốt giống Nhĩ Bạch vậy, rất dễ bị bắt cóc để bán hay đòi tiền chuộc.

“Đừng lo lắng quá,bên cảnh vệ có camera,tiểu Nhĩ Bạch có về nhà có lẽ sẽ quay được,chúng ta qua đó lấy phim ra trước.”Không hổ là làm nghề này,lập tức là nghĩ đến phương pháp nhanh chóng nhất lại có hiệu quả,vừa nói xong,người trong nhà toàn bộ chạy về hướng phòng cảnh vệ,ngay cả cửa trong nhà không đóng cũng không chú ý.

Bởi vì chỉ là khoảng hai tiếng trước,phim một lát là tìm được,mở ra coi một cái,xe taxi sau khi dừng ở cửa là rời khỏi,Nhĩ Bạch cúi đầu bấm chuông,hoàn toàn quên mất bây giờ trong nhà không có ai,đợi một lát hình như là lạnh rồi,ôm ôm người bước nhỏ đi dọc theo tường bảo vệ,một lát là đi đến bức tường gần cây phượng hoàng,từ trạm thu rác ở xa một chút khiêng về một cái ghế nghiêng nghiêng ngả ngả để lên,trên con đường nhỏ nhỏ té ngã không ít lần,điều làm mấy người đang xem lo sợ nhất,là cảnh cậu ta bước lên cái ghế rõ ràng là sắp gãy tay vịn lấy tường.

Vì cái camera này góc độ không tốt lắm,nên nếu không căng mắt ra nhìn nhất hồi cũng không thấy rõ,chỉ có thể nhìn thấy bóng người nhỏ nhỏ treo lên tường một cách khó khăn,sau đó giống như dùng hết sức lực vậy trong một chốc là từ trên tường rơi xuống,bốn người đàn ông trong phòng cảnh vệ toàn bộ đều la lên.

“Nhanh! Về nhà mau!” Vương Nhĩ Sâm xông ra ngoài cửa trước hướng về nhà,theo sau bước chân là Vương Nhĩ Triết không kém gì,cuối cùng là bác Trần,cảnh vệ vì còn công việc nên không cách nào rời khỏi,nên chỉ có thể nhìn màn hình,nhìn theo cảnh tượng bóng người đã không còn thấy nữa mà lòng căng thẳng lên.

Vương Nhĩ Sâm xông đến sân tử mĩ nhìn một cái,trong đó không có người,nhưng trên cỏ có chút hỗn loạn,người không có dây có lẽ không ngắt xỉu mới đứng,nên lại chạy đến phòng bên cạnh phòng khách,trong đó là hệ thống camera trong nhà,phim quay về trước một cái,quả nhiên thấy một người treo qua tường,ở trên sân cỏ bò rất lâu mới run run đứng dậy,đi đến cây phượng hoàng khiêng cái ghế dựa thường ngồi để hóng mát,người nghiêng nghiêng ngả ngả đứng lên ghế treo lên cây.

Vương Nhĩ Triết từ phía sau chạy lên thấy được đến đây,lập tức biết Nhĩ Bạch đi đâu rồi,lại chạy lên căn phòng của Nhĩ Bạch lúc này đã xem qua,lúc này không coi tử mĩ,tám thăm gần cửa sổ quả nhiên có một ít vết bùn đất,theo vết tích đi đến phòng thay đồ,sau đó trên sàn trơn láng mất đi bóng dáng của vết tích.

“Nhĩ Bạch!”

Phòng thay đồ không lớn,nói sao thì anh ấy gọi một tiếng như vậy,Nhĩ Bạch phải nghe thấy mới đúng chứ,sao lại không có chút phản ứng nào?

Nhìn thấy tủ đựng đồ trong phòng thay đồ kẹp một miếng vải của quần áo mùa hè,Vương Nhĩ Triết lên trước mở tủ áo ra,mật độ không khí trong đó thấp quần áo vốn dĩ xếp rất ngay ngắn bây giờ trở nên rối tung lên.

“Nhĩ Bạch?” Từng cái từng cái áo được kéo ra,cuối cùng thấy được một cái chân lộ ra ngoài,thế là Vương Nhĩ Triết tăng tốc đem một đồng hồ quăng ra ngoài,cuối cùng nhìn thấy một bóng người nhỏ nhỏ co lại thành một cục ở trong góc tối.

“Nhĩ Bạch?” Vào trong kéo người ra,gương mặt trắng muốt ấy trắng bệch không tí máu,trên mặt trên người toàn là mồ hôi,trên trán còn một vết trầy.

Mồ hôi lạnh băng,cho dù là mùa đông,mồ hôi chảy ra cũng không thể lạnh băng vậy,vả lại da của người trong lòng cũng rất lạnh.

Vương Nhĩ Sâm hướng phía mũi đưa tay một cái.

“Ngắt rồi.” Chạm vào ngực,tim còn đập,gấp gáp hít sâu một hơi bóp lấy mũi hướng về phía miệng thổi một cái,cách một hồi thì thổi một hơi vào,lồng ngực đang mặc một tầng quần áo dày dày không dễ gì mới thổi lại.

Mấy người đều thở phào cái,cơ thể Nhĩ Triết còn đang run rẩy liền bế Nhĩ Bạch lên,cái tên ngốc nhỏ này,lại đem bản thân nhốt trong tủ áo không thông gió này,xém tí thì bị ngột chết,đợi cậu ta tỉnh dậy không thể không.....

Không thể không.....

Mất cậu ta một trận sao?

Tiểu ngực nghếch nhất định rất đau lòng nên mới một mình chạy về,vả lại còn khó khăn vậy mới về đến phòng,sẽ trốn vào tủ áo tối vậy chắc cũng vì đau lòng lắm ha!

Nhìn mồ hôi trên gương mặt của cậu ta.....anh ấy sao nữa mắng cậu ta,nói không chừng bản thân cũng bị dọa đến hết hồn rồi.....

“Cần đưa đi bệnh viện kiểm tra không,tôi thấy hình như lúc rót xuống đựng trứng dầu rồi.” Bác Trần nhìn vết trầy trên trán Nhĩ Bạch,rất đau lòng,bình thường sợ cậu ta té ngã đều theo trái theo phải cẩn thận chăm sóc,bây giờ không thấy vài tiếng đồng hồ,trên người thì có thêm một đồng vết thương,sao có thể không đau lòng?

“Tôi nghĩ không cần đâu! Tường nhà chúng ta không cao lắm,vả lại ở dưới còn có bãi cỏ,tôi nghĩ vết thương trên trán không giống đựng trứng,có lẽ là trước đó té ngã bị thương.” Nhĩ Sâm vuốt tóc trán của Nhĩ Bạch,cẩn thận xem,anh ta không phải nhân viên y tế chuyên nghiệp gì,nhưng mà ở trong hoàn cảnh đó,từ sáng đến tối nhìn thấy người bị thương với người chết có thể thấy không ít hơn so với người trong bệnh viện,ít nhiều gì cũng có thể phán đoán một chút thương tích.

Nhĩ Triết bế Nhĩ Bạch lên,đi ra khỏi phòng thay đồ cẩn thận đem người để lên giường,cởi bỏ giày da nhỏ với tất,đôi chân trần thon thon có chút sưng,xác định máy sưởi trong nhà đã bắt đầu khởi động,lúc cởi bỏ quần áo trên người của Nhĩ Bạch,trên vai cũng có không ít vết bầm tím,nghiêm trọng nhất vẫn là hai lòng bàn tay đều bị xây xát tróc cả da rồi,máu tươi trên đó đã khô,nhưng không ít bùn cát kẹt vào trong vết thương.Hôm nay nơi Hách Triết kéo bị hương còn bầm tím một vết,nơi bên trong hơi sưng,có vẻ như rất đau.

“Tôi xem ngày mai đưa cậu ta đi bệnh viện làm kiểm tra cái,tôi sợ mấy vết trầy thương này tổn thương đến gân cốt,đi cái yên tâm hơn,Bác Trần,giúp tôi đem hộp cứu thương qua đây,sẵn tiện đem nước nóng với khăn sạch qua đây chút.”

“Tôi lập tức đi.”

Nhĩ Triết xoa nhẹ nhẹ dùm đôi chân trần bị trầy,rất muốn bây giờ thì hỏi cái đồ nhỏ rồi cuộc sao rồi,anh ấy biết hôm nay bản thân có thể làm cậu ta cảm thấy rất thất vọng,nhưng với tính cách không bao giờ giả bộ che giấu của cậu ta,luôn ở sau đó trực tiếp khiếu nại cho anh ấy nghe,hoặc là làm bộ mặt đầy vẻ uất ức với anh ấy luôn,mà hôm nay,cậu ta lại không nói một lời,để bản thân chịu nhiều đau khổ vậy.

“Việc hôm nay.....”

“Đợi Nhĩ Bạch thức dậy rồi nói sau đi! Có lẽ nguyên nhân Nhĩ Bạch đau lòng,không phải như chúng ta nghĩ vậy thôi.”

Không chỉ là vì thất vọng với ghen tuông,mà có càng nhiều lý do họ không biết được.

Lúc tôi mở mắt ra,nhìn thấy là cảnh tượng mỗi ngày ngủ no giấc thức dậy đều thấy,trần nhà màu vàng kem nhạt bên cạnh là những hoa văn màu vàng kem đậm,chính giữa là đèn thủy tinh màu nâu sáng trưng.

“Em cuối cùng cũng tỉnh dậy rồi,có chỗ nào không khỏe không?” Nhĩ Triết vẫn giống lúc trước nằm kế bên tôi,nhìn thấy tôi tỉnh lại,vội vã lấy ly nước trên tủ nhỏ ở một bên cho tôi uống.

Tôi liếm liếm nước trong ly,sau đó từng miếng nhỏ từng miếng nhỏ uống vào,sau khi uống xong nước trong ly,Nhĩ Triết lại nhẹ nhàng hỏi lại một lần câu hỏi lúc này.

Lắc lắc đầu,thật ra mọi nơi trên cơ thể đều kháng nghị sự ngược đãi của tôi trước đó,chỗ bị trầy đau âm ỉ,cảm giác một cơn một cơn giống như đau đến tận tim chôn đi vậy khó có thể làm lơ được.

“Học được cách nói dối rồi? Rõ ràng là đau đến nước mắt sắp rơi xuống rồi,còn lắc đầu.”

Bị anh ấy nói như vậy một cái,nước mắt vốn dĩ còn nhịn được,quả nhiên một giọt lăn một giọt chảy,không biết có phải trước đó khóc đến ngủ mất,bây giờ mắt có chút đau,vả lại là loại đau chua chua nặng nề,làm mắt của người ta không cách nào mở ra hết được.

“Sao rồi? Nói với anh được không? Hôm nay là anh không tốt, anh không biết em đến tìm anh để ăn bữa tối giáng sinh, còn dữ với em, anh biết em rất đau lòng, nhưng lúc trước mỗi lần đau lòng em đều nói với anh đúng không? Lần này sao không nói với anh? Bởi vì không thích anh nữa nên mới không nói cho anh nghe?” Trên mặt Nhĩ Triết lộ ra vẻ thương tâm, tôi liền gấp gấp lắc đầu, muốn mở miệng giải thích, nhưng lại không biết nên nói gì, ngoại trừ lắc đầu cũng chỉ có thể lắc đầu.

Không phải tôi không muốn nói, mà là tôi sợ nói, mỗi lần trong đầu nghĩ được gì, tôi đều trực tiếp nói ra miệng, không cách nào hiểu được ngôn ngữ của loài người tại sao lại có nhiều chướng ngại như vậy, đem tâm tư trong lòng một lớp một lớp gói lại, ngoại trừ người muốn nghe từ từ mở ra mới hiểu. Nói như vậy, tôi không biết sao đóng gói lời nói của bản thân mới là chính xác.

“Đừng lắc nữa, không chóng mặt sao? Lúc này té từ trên tường xuống có đụng trúng đầu không?”

Tôi lắc lắc đầu.

“Có chỗ nào đặc biệt không khỏe không? Anh nói là trong người, ngoại trừ mấy nơi bị trật với bị trầy.”

Tôi vẫn lắc lắc đầu.

Nhĩ Triết nhìn bộ dạng của tôi, trầm ngâm một hồi, sau đó thở dài một tiếng. Giống như mỗi ngày qua anh ấy đều làm, mở nệm ra ngồi gần người tôi trước, lấy một đồng gối kê lên dựa vào trên gối, nghiêng người nhìn mặt tôi. Lúc trước buổi tối khi ngủ, anh ấy đều dùng tư thế này kể chuyện cổ tích cho tôi nghe, giọng của Nhĩ Triết không những thích hợp hát, cũng thích hợp kể chuyện cổ tích, nghe Nhĩ Triết kể chuyện, bản thân giống như nhân vật chính trong đó, có thể thấy được hoa hoa cỏ cỏ trong truyện.

“Em thật sự không muốn nói chuyện với anh nữa rồi ha?”

Tôi lắc lắc đầu, đưa tay nắm lấy áo của anh ấy, sau đó giống như con sâu lông vậy từ từ leo lên người của anh ấy, đưa tay ôm lấy eo của anh ấy, quen với việc trên lồng ngực anh ấy tìm một nơi dựa vào.

“Không nói chuyện, anh sao biết được ý của em chứ? Nhĩ Bạch, chúng ta không nghe được tiếng nói trong lòng, thế nên mới dùng miệng của chúng ta, từ từ từng chữ từng chữ trong lòng nói ra cho đối phương nghe, em không nói, anh vĩnh viễn cũng không cách nào biết được đúng không?”

Tôi biết, điều anh nói em đều biết, nhưng mà.....

“Em không biết nói.”

“Sao lại không biết nói? Lúc trước khi tâm trạng em không tốt, không phải em đều nói với anh anh luôn làm cái máy tính, đều quên mất chơi với em, lúc mua sắm không phải em thích cái này thích cái kia, đồ chơi nào thú vị, sau đó buổi tối lúc đi ngủ còn biết nói với anh hôm nay tivi diễn cái gì, em làm những gì làm cho A Nhị muốn đánh mông em, còn nữa là lại làm hư đồ trong phòng khách, mỗi ngày em đều nói với anh rất nhiều rất nhiều, bây giờ sao lại không biết nói rồi?”

Nhĩ Triết mỗi nói một việc, mặt tôi lại không nhận được đổ lên một cái, cảm giác hình như tôi từ sáng đến tối đều chạy tới chạy lui đi không ngừng vậy..... tuy nhiên đúng là nói rất gần sự thật.

“Em nói không tốt.”

“Không tốt càng phải luyện tập nhiều hơn chứ!”

“Nhưng mà, mọi người không thích.”

“Sao có.....”

“Có!” Tôi cắt ngang lời của anh ấy, càng nghĩ càng uất ức, nước mắt lại trào lên, cảm thấy mình như vùi nước trong phòng tắm, dừng một lát, sau đó nhỏ giọt một hồi, lại dừng một lát, lại nhỏ giọt một hồi..... Đáng ghét! Tôi là chuột, không làm vùi nước.

“Hôm nay anh nói em không lễ phép, em không vui rồi à?” Nhĩ Triết lộ ra vẻ đột nhiên hiểu ra vậy, chạm vào má tôi, rút khăn giấy ở đầu giường lau nước mắt dùm tôi.

“Không vui.....” Tôi cắn tay anh ấy một cái,sau khi nhìn trên cổ tay một hàng vết răng nhọt nhọt tâm trạng mới tốt được chút,thế là lại tấn công một cái khu vực bằng phẳng trơn láng,chuột gặm bắp nhanh bao nhiêu,thì tốc độ của tôi nhanh bấy nhiêu,một lát sau trên tay Nhĩ Triết đầy vết răng cắn lớn lớn nhỏ nhỏ của tôi

“Đó là do anh không tốt,anh nhớ lúc trước từng nói với em là gặp người mình ghét,đừng nói trước mặt người khác,về nhà lên lên nói với anh là được,bởi vì làm người ta giận dữ rồi,người ta không phải giống em vậy cắn vài cái là giải quyết việc đâu,nói không chừng lên lên bắt em đi bán,lúc đó xem em làm sao.”

“Nhưng mà.....” Nhưng mà tôi không biết những lời nào không nói được,hôm nay tôi chỉ nói là không thích người con gái đó dựa qua đây thôi,tôi cũng đâu nói tôi ghét cô ta,tuy là tôi thật sự rất ghét cô ta,ai cho cô ta đánh chết Nhĩ Triết còn lên lên liếc tôi.

“Nhưng mà em không biết nói sao đúng không?”

Tôi gật gật đầu,nắm lấy bàn tay khác của anh ấy cắn,lần này chỉ là cắn nhẹ,bởi vì không còn giận dữ lắm,nhưng mà thích cắn Nhĩ Triết,trong miệng có mùi của Nhĩ Triết,thật thật có chút cứng cứng cắn vào cũng rất thoải mái.

“Vậy anh dạy em,nếu em ghét một người,đừng nói trước mặt nó,về nhà nói với anh được không,không thích người ta làm điều gì với em,thì em ở phía trước trước thêm làm ơn,giống như hôm nay em có thể nói làm ơn ngồi qua một chút được không,như vậy thì được rồi,việc còn lại,anh nói dùm em,đợi đến một ngày em đều học hiểu rồi,thì tiểu Nhĩ Bạch không cần sợ nói chuyện nữa đúng không?”

Tôi dừng chút việc làm bên miệng,như hiểu như không gật đầu,mặc dù vẫn không hiểu lắm,nhưng tôi thích Nhĩ Triết nói anh ấy sẽ giúp tôi,cũng thích Nhĩ Triết nói có một ngày,như vậy giống như là sau này rất lâu rất lâu,Nhĩ Triết còn giống như bây giờ ở bên cạnh nhìn tôi,nhìn tôi một ngày một ngày học nói tiếng người vậy.

“Em không thích người phụ nữ đó.” Lần này rất nhỏ tiếng rất nhỏ tiếng nói bên cạnh tai của Nhĩ Triết.

“Tại sao?” Cuối cùng mặt của Nhĩ Triết nở nụ cười dịu dàng.

“Bởi vì cô ta cứ đánh vào người anh,còn mùi hương trên người của cô ta làm em rất muốn ách xì,vả lại hôm nay cô ta lên lên liếc em,làm em rất giận.”

“Thì ra cô ta hư như vậy à!”

“Uhm!” Tôi gật gật đầu một cách rất nghiêm túc,ng nghiêm túc đến xem tí trẹo cổ.

“Anh cũng ghét cô ta giống như Nhĩ Bạch vậy,nhưng mà giận dữ với một người mình ghét không ích lợi gì,cô ta cũng đâu biết,nhưng mà em xem xem bản thân,không những bữa tối giáng sinh không còn nữa,còn té ngã mấy lần,trật chân,còn xem tí ngọt chết trong tử áo,như vậy có phải là có chút ngốc không?”

Nhớ đến những việc làm ngu ngốc của hôm nay,hai má nhện không được phồng lên,bữa tối giáng sinh mà người ta chuẩn bị rất lâu còn có “bữa tối đẹp đẽ” đều bởi vì giận dữ không vui,toàn bộ đều không còn rồi.

“Nhưng mà.....chính là tức giận.....” Lại không khống chế được bản thân.”Làm thế nào giờ?”

“Không làm thế nào cả?Em nghĩ xem,nếu hôm nay em nhện một chút,chúng ta đã ăn xong bữa tối giáng sinh đang trải qua buổi tối giáng sinh rồi,nhưng mà người phụ nữ đó phải tự mình qua đáng thương biết bao đúng không? Chỉ cần nhện một chút,việc không vui sẽ qua đi,tiếp theo sẽ có những hồi ức vui vẻ và mãi không bao giờ quên rồi em nói đúng không?”

Tôi gật gật đầu,hình như là như vậy không sai.....

“Vả lại người phụ nữ đó là đến để hẹn anh đi ăn tối,nếu anh không đi với cô ta,mà đi với em,vậy cô ta không phải càng đau lòng,vả lại em cũng có thể liếc lại đúng không?”

Ể Ể? Hình như là như vậy không sai.....

“Em biết rồi!”

“Biết rồi à?”

“Uhm!” Lần sau không vui,tôi sẽ nhịn một chút.” Cũng giống như lúc đau bụng nhịn một lát,đi vệ sinh giải quyết xong thì cảm thấy vui và,đúng không?”

.....

“Đúng.....”

Haha! Ai nói chuột không có đầu óc?

.....Không ai nói?

Vậy là tôi nhầm rồi.....

8. Chương 7

Người dịch: Fu

Beta: Bạch Long aka Tinh Long Các

Sự thật chứng minh người phụ nữ đó quả nhiên rất đáng ghét!

Tuy là không trải qua đêm giáng sinh đẹp đẽ,nhưng mà trong ngày lễ giáng sinh đi chỗ bác sĩ Phỉ kiểm tra xong Nhĩ Triết mua cái bánh kem rất to cho tôi,còn để một cây giáng sinh rất to trong nhà,tiểu thiên sứ trên đó là Nhĩ Triết bế tôi gắn lên đó,đến buổi tối là cả cái cây đều sáng lên,tiểu thiên sứ trên đó ẩn vào nút bấm còn quay vòng hát nữa,rất đẹp!

Cả nhà chúng tôi,tôi,Nhĩ Triết,Nhĩ Sâm,bác Trần với A Nhị dưới cây giáng sinh chụp một tấm ảnh rất to,bây giờ để ngay đầu giường của tôi,với tấm hình chụp tôi với Nhĩ Triết để chung,mỗi ngày ngủ đều có thể thấy được,nên mỗi ngày đều ngủ rất thoải mái rất vui vẻ.

Vốn nghĩ sau này ngày ngày đều như vậy,nhưng mà hôm nay lúc lên lên từ trong phòng lặn ra,đúng lúc nhìn thấy Nhĩ Triết đưa người phụ nữ đáng ghét đó về nhà,tôi nằm sấp ở cửa cầu thang lầu hai,thì có thể ngửi thấy mùi trên người của cô ta,còn áo ngoài trên người cô ta,là da lông mà tôi ghét nhất,trên đó có mùi đồng loại của tôi,nghe nói lông lông của chồn con mắc nhất rồi.

Đồ phụ nữ xấu,lột da của chúng tôi làm áo khoác,oa.....đau quá.....tôi bắt đầu tưởng tượng da lông nhỏ màu vàng kem của tôi trở thành miếng túi nhỏ như vậy.....

“Em đau đầu à?” Nhĩ Sâm ngồi xuống gần tôi,nhìn đáng vẻ tôi ôm đầu lặn tới lặn lui mà nhịn cười.

“Không phải.”

“Nhìn thấy người đáng ghét rồi?”

“Um.....cô ta sao lại cùng với Nhĩ Triết về nhà chúng ta?” Xém tí lặn xuống cầu thang,bị Nhĩ Sâm kịp thời vớt lại.

“Người phụ nữ đó có ý đồ với Nhĩ Triết nhà chúng ta,bởi vì gần đây Nhĩ Triết với công ty của họ có kế hoạch,thế nên cho cô ta nhân cơ hội vào đây.”

“Có ý đồ?” Ý đồ gì? Có phải muốn giống tôi vậy dính vào người Nhĩ Triết?

“Chính là muốn chơi trò hôn hôn với Nhĩ Triết,muốn việc phải làm với Nhĩ Triết,muốn trở thành vợ của Nhĩ Triết.”

Muốn việc phải làm với Nhĩ Triết?

“Không được!” Tôi lớn tiếng kháng nghị,kết quả làm cho người dưới lầu toàn bộ đều nhìn qua đây,hồng trà trên tay A Nhị còn đổ một ít lên bàn.

“Nhĩ Bạch,em lại lẩn tới lẩn lui trên đất,quần áo dễ bị dơ!” Nhĩ Triết chau mày nhìn tôi,anh ấy muốn sửa thói quen này của tôi lâu lắm rồi,nhưng mà sửa không được chính là sửa không được,tôi không có đào lỗ trên tường là không tệ rồi,sao có thể ngăn cản hành vi lẩn tới lẩn lui của một chú chuột? Như vậy không đạo đức!

“Không dơ đâu,em với A Nhị lau qua rồi,nhìn! Sạch sẽ lắm!” Ngồi dậy để anh ấy nhìn bộ dạng sạch sẽ của áo khoác nhỏ màu vàng trắng ở ngoài,tôi là chuột nhỏ thích sạch sẽ,nên ngày nào cũng giúp A Nhị lau sàn nhà,như vậy tôi cũng có thể lẩn khắp nơi.

“Thật đáng yêu,em trai của anh rất cuộc mấy tuổi rồi?” Người phụ nữ đó cười nói,nhưng cho dù tôi không biết nắm bắt ý nghĩa lời nói của loài người lắm,tôi cũng có thể từ trong mắt của cô ta cảm nhận được cô ta một chút cũng không cảm thấy tôi đáng yêu,và lại tôi cảm thấy nếu Nhĩ Sâm không ở cùng tôi,cô ta nhất định lại lén lén liếc tôi.

“Nhĩ Bạch mười tám rồi,bởi vì cô thể của em ấy không tốt,nên đều ở nhà với ở bệnh viện,cá tính vẫn hồn nhiên,là quả vui vẻ bảo bối của nhà chúng tôi.” Nhĩ Triết cười nói,nhưng anh ấy vẫn nhìn Nhĩ Sâm một cái,muốn anh ấy bế tôi lên không cho tôi tiếp tục ở dưới đất lẩn,tôi thích anh ấy gọi tôi là quả vui vẻ bảo bối.

Nhĩ Sâm bế tôi xuống lầu để tôi ngồi kế bên Nhĩ Triết,A Nhị từ trong tủ lạnh lấy ra bánh kem nhỏ hôm giáng sinh còn chưa ăn hết để trước mặt tôi,bên cạnh để ly sữa bò hương dâu ngon ngon.

“Xin lỗi,bởi vì là bánh kem ăn còn sót lại,nên không tiện đem ra để chiêu đãi tiểu thư.” A Nhị cười nói với người phụ nữ đó,nhưng mà bộ dạng người phụ nữ đó hình như không vui vẻ lắm,không lẽ cô ta rất muốn ăn bánh kem của tôi?

Vội vã nhét một miếng bánh kem vào miệng,loài người không giống chúng tôi,thứ người ta cắn qua là không ăn nữa,nhưng mà chúng tôi đều là cùng nhau ăn,xui xẻo một chút là cái gì cũng không ăn được.

“Ăn chậm một chút,không ai giàng với em,hôm nay chân có đỡ hơn không?” Nhĩ Triết xoa xoa đầu tôi,hôn một cái lên mặt tôi,tôi không mẫn nguyện,nên lại hôn một cái lên miệng Nhĩ Triết còn liếm liếm lên đó,miệng của Nhĩ Triết còn ngon hơn so với bánh kem.

Điều kì lạ là,sau khi chúng tôi chia ra,tôi tiếp tục ăn bánh kem của tôi,người phụ nữ đó lại vẻ mặt không tốt lắm nhìn tôi.

Không phải chứ?

Chẳng lẽ cô ta giống loài chuột chúng tôi không ngại ăn nước miếng?

Nhưng mà.....nhưng mà.....Nhĩ Triết nói phải ăn từ từ,có Nhĩ Triết ở giữa,cô ta có lẽ không cướp được bánh kem của tôi mới đúng.

“Có,đã không đau nữa,anh xem có thể nhúc nhích rồi.” Tôi quay quay đôi chân mang dép hình con sóc đầy lông lông cho anh ấy xem.

“Vậy thì tốt, lần sau nếu làm anh lo lắng nữa thì.....”

“Em biết rồi! Em biết rồi! Lần sau không dám nữa!” Tôi bịt tai lại, những lời như vậy Nhĩ Triết đã nói rất nhiều lần rồi, hại tôi thường mơ thấy điểm tâm ăn đến một nửa đột nhiên biến mất không thấy. Sau đó Nhĩ Triết nhảy ra, miệng mở ra một cái đem toàn bộ điểm tâm nhét vào bụng hại tôi không ăn được.

“Tình cảm của mấy anh em thật tốt.” Lời nói của cô ta chua chua mắc cười quá, nhưng tôi biết lúc người ta nói chuyện không được cười bậy, bởi vì như thế là không lễ phép, nên tôi uống một ngụm sữa dâu để nhin lại. Từ miếng thủy tinh đối diện của tủ rượu, tôi có thể thấy được một gương mặt nhỏ trắng trắng, trên đôi môi màu nhạt thắm khá nhiều màu hồng phấn của sữa bò, hai má phồng phồng, đôi mắt to to đen lay láy, bây giờ mới phát hiện, cơ thể này mập lên rồi, thì ra so với trước kia của tôi cũng khá giống, mắt to môi nhỏ, hai má có chút thịt thịt, luôn vì nhét đầy đồ ăn mà phồng lên.

Gương mặt như vậy thật ra là rất dễ thương phải không?

Cô gái nhỏ minh tinh trong tivi tôi xem đều không có gương mặt dễ thương vậy a.

Lúc chúng tôi giao phối đều chọn cường tráng nhất với đẹp nhất, Nhĩ Triết rất cường tráng.....tôi nhìn nhìn người phụ nữ đó với tôi.....uhm, tôi cảm thấy tôi xinh đẹp hơn, không cần bôi cái thứ như trên mặt của cô ta thì má tôi cũng đã trắng trắng phấn phấn rồi, miệng cũng không giống cô ta màu hồng đậm mà là màu hồng đào nhạt nhạt dễ thương, mũi nhỏ nhỏ thẳng thẳng, làm con đực của loài người thì có cái này là tốt a, mũi đều thẳng hơn con cái một chút.

Quả nhiên tôi xinh đẹp hơn, cho dù bây giờ không có lông lông màu kem đẹp đẹp như của lúc trước, may mà bộ dạng của cậu trai nhỏ cũng không tệ.

“Anh em chúng tôi cha mẹ mất sớm, nên từ nhỏ nương tựa nhau mà sống, tình cảm tự nhiên tốt hơn so với một số người, đúng không? Tiểu Nhĩ Bạch?” Anh Nhĩ Sâm bước qua đây hôn một cái lên mặt tôi, nhìn tiểu thư đó một cái.

Tôi gật đầu tán thành, nhưng tôi sinh ra thì từ lúc bắt đầu đã chưa từng thấy qua mặt của mẹ, đều là mấy người mặc áo khoác trắng nuôi lớn, bắt đầu có kí ức thì là mặt của Khôi Khôi, nhớ đến Khôi Khôi, mắt cay cay lại muốn khóc rồi.

“Ngoan, không khóc không khóc! Bây giờ đều không có gì rồi.” Nhĩ Sâm bế tôi lên, vỗ vỗ lưng của tôi, tôi vừa đem nước mắt chà lên áo của anh ấy, vừa cảm thấy có gì đó lạ lạ.

“Chuyện của mấy anh, tôi cũng rõ, cha của tôi thường nói với tôi thanh niên như mấy anh giờ đã không còn nhiều rồi, ông ấy cũng rất bội phục, trong lòng tôi cũng kiêu ngạo thay cho mấy anh.”

Tôi nhìn thấy làn da dưới lớp áo của anh Nhĩ Sâm đột nhiên nổi lên rất nhiều rất nhiều mụn, ngay cả lông lông cũng dựng đứng lên, thông thường loài chuột chúng tôi chỉ khi gặp rắn hay mèo mới có hiện tượng như vậy. Tôi đến lúc này vẫn chưa từng thấy qua rắn, cũng chưa chạm qua mèo, cảnh tượng này đối với tôi mà nói rất hiếm hoi, không nhận được đưa ngón tay sờ sờ.

Sờ vài cái thì bị Nhĩ Triết bắt qua đó ôm lại, kì lạ tôi đang quay lưng lại với anh ấy mà sao tôi sờ anh Nhĩ Sâm lại bị phát hiện? Mắt của Nhĩ Triết thật lợi hại.

“Cám ơn lời khen của cô.”

“Không, đây không chỉ là lời khen, tôi là thật lòng cảm thấy như vậy, vả lại ngoại trừ vì anh cảm thấy kiêu ngạo, tôi cũng đánh giá cao thái độ làm người và làm việc của anh. Nhiều năm qua, trong số những người tôi từng giao tiếp, thì người tốt nhất chính là anh.”

Uhm! Không sai không sai! Tuy tôi không thích cô, nhưng cô nói câu này tôi tán thành, tôi cũng cảm thấy Nhĩ Triết là tốt nhất.

“Là Trương tiểu thư quá khen thôi.”

“Mấy ngày nay tôi suy nghĩ rất nhiều, tuy trong thời gian này anh Nhĩ Triết không cho tôi quá nhiều khả năng, nhưng tôi nghĩ cơ hội là phải tự mình tranh thủ, tôi muốn biết có phải nếu có cơ hội, chúng ta có thể trở thành người yêu của nhau không?”

“Không có.” Tôi lén lén nhỏ tiếng nói, lần này tôi không để cho cô ấy nghe thấy, nhưng Nhĩ Triết nghe thấy rồi, nên vỗ một cái lên hông hông của tôi, một chút cũng không đau.

“Rất xin lỗi, trước mắt tôi vẫn chưa có dự định này. Trương tiểu thư là một cô gái không tệ, nhưng tôi nghĩ sẽ có người thích hợp với cô hơn tôi xuất hiện.”

“Không, khoan cự tuyệt tôi trước, tôi biết anh luôn là người khiết thân tự hảo(1). Khai nghiệp đến nay cũng không có tin đồn làm người khác phê bình, tôi luôn nhận thấy có lẽ là anh đang đợi người có thể thật sự cùng anh cả đời. Suy nghĩ như vậy tôi cũng có, nên nếu anh quen biết tôi, thì nên biết bên cạnh tôi từ nhỏ đến lớn bạn trai có được đếm trên đầu ngón tay. Tôi không dám nói người giống tôi như vậy thế gian này đã không còn, nhưng điều kiện có thể như tôi nghĩ chắc không nhiều, tôi thật sự hi vọng anh có thể xem xét lại, đừng cự tuyệt tôi nhanh như vậy. Có lẽ sau khi sống chung một thời gian, phát hiện anh với tôi có nhiều điểm tương đồng hơn, sống chung sẽ trở nên rất vui vẻ.”

Nói thật, tôi nghe không hiểu lắm, gì mà khiết thân tự hảo không tự hảo, nhưng mà nghe cô ta nói như vậy, hình như cô ta thật sự không tệ lắm, làm tim tôi có chút bất an, uống xong sữa dâu, trực tiếp nằm lên

người của Nhĩ Triết ôm chặt chặt.

“Xin lỗi, tôi nghĩ cô vẫn không hiểu tôi lắm, thứ tôi muốn không phải là loại tình yêu có được bằng cách cố gắng tìm điểm chung như vậy. Điều tôi muốn là sau khi nhìn thấy một lần liền có cảm giác, chỉ cần nhìn thấy đối phương thì trong lòng cảm thấy hạnh phúc, cho dù đối phương có nhiều khuyết điểm, tôi cũng có thể từ từ tiếp nhận, nguyện ý đem toàn bộ của đối phương biến thành một bộ phận trong cuộc sống của bản thân, cho dù không có oanh oanh liệt liệt cũng không sao.”

Có, tôi có đó!

Tôi mỗi ngày chỉ cần nhìn thấy Nhĩ Triết thì cảm thấy rất hạnh phúc, cho dù Nhĩ Triết thường mắng tôi, không thích tôi lần tới lần lui, không cho tôi lên lên giường ăn cũng không sao, Nhĩ Triết có thể ở cạnh tôi mới là quan trọng nhất.

“Tôi nhận thấy cảm tình là vì yêu đối phương, nên nguyện ý phát giác ưu nhược điểm của đối phương rồi cùng nhau sinh sống, mà không phải cố gắng tìm ưu điểm của đối phương làm bản thân đi yêu, nên, rất xin lỗi, tôi không cách nào đáp ứng yêu cầu của cô.”

Phòng khách sau khi Nhĩ Triết kết thúc câu nói này tạm thời lặng xuống, tiếng hơi thở của mỗi người liên tục không ngừng, tôi rất muốn cọ cọ lên người của Nhĩ Triết nhưng nhất định sẽ bị la nên không dám nhúc nhích, ghét cảm giác quái dị này.

Cuối cùng cũng không chịu được, vừa đúng lúc ngược mắt nhìn một cái thì thấy đôi môi của Nhĩ Triết, nên trực tiếp ngược đầu lên hôn một cái lại chui vào trong lòng anh ấy nằm.

“Là vì nó sao?” Giọng nói của Trương tiểu thư cuối cùng cũng vang lên, và lại lần này hình như đang nói tôi, nên tôi quay đầu nhìn cô ta, đôi mắt đó đang nhìn tôi với dáng vẻ rất hung dữ, và lại còn có một loại tâm trạng làm tôi rất bất an cứ phiền nhiễu trong đầu.

“Tôi nghĩ vì ai với Trương tiểu thư đều không có quan hệ. Hôm nay đến là muốn tiếp tục thảo luận vấn đề còn chưa kết thúc ở công ty không phải sao?”

“Nếu tôi không muốn thảo luận nữa thì sao?”

“Vậy thì để mai mới nói vậy.”

“Ý tôi là bản hợp đồng này nếu tôi không muốn kí nữa thì sao?”

“Tôi chỉ muốn nói tôi cảm thấy vô cùng tiếc. Như vậy đối với tôi và cô, hai công ty mà nói đều là một khoản tổn thất, nhưng mà nếu hợp đồng không kí thành thì chúng tôi cũng không tiện làm ra bất cứ cử động nào trên pháp luật. Chỉ hi vọng lần sau quý công ty làm tốt quyết định, làm ơn đừng tự tiện thay đổi. Tôi nghĩ như vậy không chỉ rất dễ làm thành rắc rối cho đối phương, và lại trong giới thương nghiệp cũng sẽ hủy mất hình tượng.”

Nhĩ Triết không hề có chút do dự trả lời, nói chuyện bình bình đạm đạm, là ngữ điệu tôi chưa từng nghe qua. Nếu mà có một ngày anh ấy dùng ngữ khí như vậy nói chuyện với tôi, nói không chừng tôi lập tức khóc cho anh ấy coi.

“Được, quả nhiên là người quyết sách của một công ty. Chẳng lẽ anh không sợ tôi đem chuyện này nói ra ngoài, nói anh không những thích đàn ông, người đàn ông này còn là đứa em trai thiếu năng của mình!”

Nhĩ Triết không có hành động, Nhĩ Sâm xông lên đang định tát một cái vào mặt cô ta trước thì bị Nhĩ Triết kéo lại.

“Nhĩ Sâm, đừng manh động!”

“Người đàn bà thôi này nói cái giống gì? Em không đánh bà ta một cái em không cam tâm!”

“Nếu em thật sự đánh cô ta một cái, nói không chừng ngược lại còn như ý của cô ta, làm cô ta càng có chuyện nói.”

Đem Nhĩ Sâm kéo về chỗ cũ ngồi xuống, tôi dựa vào trong lòng của Nhĩ Triết, kéo tay của Nhĩ Sâm, ánh mắt của anh ấy cuối cùng cũng nhìn về hướng tôi, tôi liền nở nụ cười ngọt ngào với anh ấy.

Tôi luôn rất thích nụ cười của loài người, có một nguồn năng lượng bình định tâm người, nên sau khi trở thành loài người, tôi luôn luyện tập làm sao cười đẹp nhất để làm người ta cảm thấy vui vẻ nhất, nên tôi biết một nụ cười nhất định có thể làm tâm trạng của anh Nhĩ Sâm tốt một chút.

“Đừng tức giận, tức giận dễ già lắm đó!” Tôi xoa xoa khoeo mắt, đem con mắt to kéo xế xuống, anh Nhĩ Sâm quả nhiên phụt một cái cười ra tiếng.

“Chịu không nổi, em càng lúc càng phá rồi.” Xoa xoa đầu của tôi, làm cho lông lông xinh đẹp trên đầu tôi rối lên, tôi gấp gấp gơ tay phải rồi phải, xác định mỗi cọng lông đều rất gọn gàng nằm trên đầu mới thôi.

“Trương tiểu thư, cô muốn nói gì tôi không cản trở cô được, còn trong lời nói của cô có bao nhiêu là thật tôi cũng không quan tâm. Lúc trước tôi thành lập công ty này vì chỉ để cho gia đình tôi có cuộc sống tốt hơn, bây giờ tôi nghĩ tôi có nhà có xe có khoản tiền dùng không hết thì tôi còn làm ông chủ không thật ra cũng không quan trọng. Chỉ là lúc cô nói những điều này, xin nhìn lại thử lương tâm của mình xem, rồi nghĩ đến nhân công vất vả làm việc trong công ty, rất nhiều người cả đời của họ đem hi vọng gửi ở trong công ty này, hành vi của cô có kết quả gì, mời cô tự suy nghĩ.”

“Anh.....” Trương tiểu thư nói mỗi một chữ như vậy rồi tức giận đứng dậy. Ngay cả câu tạm biệt cũng không nói, mang dép vào thì liền rời khỏi nhà của chúng tôi.

Không lẽ phép. Nhĩ Triết nói ra ngoài phải nhớ nói tạm biệt, về nhà phải nhớ nói tôi về rồi. Không thì giống Tiểu Tân (Shin trong Cậu bé bút chì) vậy, là một đứa trẻ hư không lễ phép.

“Anh hai, cô ta.....”

“Kệ cô ta đi! Giống như lúc này anh mới nói, anh không quan tâm lắm. Lúc trước còn chưa có Nhĩ Bạch, trọng tâm của anh chính là em với công ty. Cố gắng kinh doanh vậy là vì còn chưa tìm được một sự gửi gắm. Bây giờ anh có Tiểu Nhĩ Bạch rồi, tất cả đều không quan trọng nữa, anh lại không thiếu tiền, cũng không muốn lao lực quá mà chết. Gần đây anh còn đang phiền não làm sao để rút ngắn thời gian làm việc, cùng chơi với Tiểu Nhĩ Bạch này!” Trán của Nhĩ Triết với trán của tôi dính với nhau, sau đó cọ sát cọ sát, hai người cùng chơi với nhau. Chuyện của công ty tôi nghe không hiểu lắm, nhưng Nhĩ Triết nói không quan hệ thì không quan hệ, chỉ cần trong mắt Nhĩ Triết là vui vẻ, thì tôi không lo.

“Nhưng mà.....anh thật sự có thể buông công việc xuống?” Nhĩ Sâm gãi gãi đầu, hình như đối với thái độ không hề để ý của Nhĩ Triết cảm thấy lúng túng. Chẳng lẽ Nhĩ Triết trong mắt của anh ấy là người coi trọng công việc vậy sao? Trong kí ức của tôi, tuy lúc Nhĩ Triết chơi với tôi cũng sẽ không bỏ quên công việc, nhưng lúc Nhĩ Triết làm việc thì lại rất nghiêm túc làm tôi không nhìn ra bộ dạng vui vẻ gì! Mỗi khi tôi muốn đi khắp nơi chơi, anh ấy đều buông công việc xuống một chút một cách do dự, cũng không có cùng tôi chạy khắp nơi, tôi một chút cũng không cảm thấy Nhĩ Triết đem công việc của mình xem như chuyện quan trọng vậy.

“Nhĩ Sâm, không làm ông chủ không có nghĩa là anh không làm việc nữa, cả ngày rảnh rỗi ở nhà cho dù không chán, anh nghĩ Nhĩ Bạch chỉ nhìn anh cũng cảm thấy chán.....”

“Em không có.” Tôi lập tức kháng nghị.

“Được được! Không có, tuy số tiền anh để dành cho chúng ta thoải mái sống nửa đời còn lại không vấn đề, nhưng anh vẫn sẽ tìm một công việc để làm. Lúc trước lý do lập công ty này, thực ra cũng không phải hứng thú của bản thân, lúc đó chỉ nghĩ phải kiếm nhiều một chút để có thể đảm đương gia kế của cả nhà. Không nghĩ đến ông trời quyền cố, trong thương trường lừa lọc này gặp quá nhiều biến cố dẫn đến thất bại, kết quả hồ đồ sao ấy thì mở ra công ty này. Nếu có thể, thực ra anh rất muốn bỏ vị trí hiện giờ, suy nghĩ xem cái gì mới là việc mình thực sự muốn làm. Sắp ba mươi tuổi rồi mới đi tìm hứng thú của mình, hi vọng sẽ không quá trễ.”

“Anh.....”

“Vậy em thì sao? Em có thể cùng làm việc với các anh không?” Tôi cũng muốn cùng làm việc.

“Không được!”

“Không được!”

Hai người đồng thời rất nghiêm túc trả lời tôi, hai câu nói tiếp theo của tôi phải ghen trong cổ họng không kịp nói ra miệng.....người ta cũng muốn làm việc, muốn sinh một đồng chuột bảo bảo.....có thể giúp bảo bảo uống sữa, cắn hạt dưa quỳ, sau đó cùng nhau lăn tới lăn lui, còn muốn lấp cái bánh quay lớn trong sân.....

“Em đó! Ngoan ngoan ở nhà thì được rồi.”

Tôi vốn dĩ muốn ngoan ngoan ở nhà chăm sóc bảo bảo đó!

“Cho em đi làm việc, nếu lại ở sà nhà người ta lăn tới lăn lui thì sao?”

Tôi đâu có muốn đi nhà người ta làm việc đâu, tôi muốn ở nhà của mình làm việc, sau đó sẽ chà sà nhà cho sáng bóng. Như vậy thì có thể cùng nhau lăn tới lăn lui không phải sao.

“Vả lại anh xem em còn chưa làm việc thì đã bị người ta dùng một cây kẹo gậy đi trước rồi.”

Nói vậy, tôi đâu có ngốc vậy, ít nhất phải nắm cây kẹo, vả lại cũng chỉ có mấy anh mới dùng kẹo để gậy tôi.

Hai người đàn ông, chi ly hoa la nói không ngừng, tôi xem tôi vẫn là ngủ một lát trước, đợi họ nói xong rồi tôi mới thức dậy ăn điểm tâm.....

Kết quả, mấy ngày sau hợp đồng vẫn hoàn thành đúng hạn định, ông chủ doanh nghiệp Vĩ Thành tất nhiên không để cho con gái của mình phá hoại uy tín mà mình vất vả nửa đời mới đánh đổi được. Vả lại thay vì hủy một công ty, thì tốt hơn là hợp tác để lợi nhuận kiếm được càng lớn. Nói đến đây, ông ta cũng là một thương nhân đoan trực không tệ, cả đời làm việc đều ổn ổn định định, việc làm hại người ông ta tất không nhúng tay vào, việc nhà của người ta ông ta càng không quan tâm, nên con gái quậy ra sao ông ta cũng giả bộ không nghe thấy. Hôm kí hợp đồng về mặt ông ta vẫn hoà khí dương dương, chỉ có một mình Trương tiểu thư là tức chết.

Cô ta lớn vậy vẫn chưa chịu qua uất ức như thế. Không những ở nhà người ta chịu thiệt thòi, về nhà cha cũng không giúp cô ta. Nghĩ sao đi nữa thì trong lòng cũng chính là một bụng tức khí, đặc biệt khi nghĩ đến cái thằng nhóc thối tha chỉ biết dựa vào lòng anh hai của mình làm xằng làm bậy thì trong lòng càng không thoải mái.

Cũng chỉ là hơi đáng yêu thanh tú một tí thôi, ý mình là em trai của Vương Nhĩ Triết nên mới dựa vào anh hai không buông. Mỗi lần gặp cô ta đều để bộ mặt bí xị, sau đó phá hoại hết toàn bộ dự định của cô ta. Nếu có thể, thật muốn đánh thằng nhóc này một cái cho đã tay.

Nhưng mà, cô ta đương nhiên không thể chỉ đâm vài cái thì thôi, không chơi ác cậu ta một trận thì khoản này tính không xong đâu.

“Đây là số liệu cô muốn tôi điều tra dùm cô, nhưng số liệu này bắt đầu sau khi cậu ta mười bảy tuổi, do Vương gia với bệnh viện hình như đã tính toán rất nhiều cách thức bảo mật đặc biệt. Vì thế những việc liên quan đến hoạt động trước đó của cậu ta chúng tôi đều không tìm ra được. Chỉ có thể dự đoán sơ qua là cậu ta lúc trước có thể đều phải nằm trên giường bệnh, nên năm ngoái lúc vào thu mới bắt đầu tham gia một chuỗi hoạt động phục hồi sức khỏe.”

Trương Quỳnh Nhã mở túi giấy bằng da ra, trong đó không ít hình đều là bộ dáng hai người âu âu yếm yếm. Xem ra đúng là giống như Vương Nhĩ Triết nói với mình vậy, vốn không để ý lắm về việc người ta có biết chuyện này hay không nên mới không đặc biệt phòng bị.

“Hứ! Không phải là đồ ngốc à.....” Từ liệu trên đó khá chi tiết, ngay cả thành tích với kết quả kiểm tra IQ cũng có, độ thông minh của Vương Nhĩ Bạch chỉ vì thiếu học tập nên dừng lại ở khoảng thời kì tiểu học, trung học, não không có bất cứ trở ngại gì với khiếm khuyết, nếu như ngày thường dạy dỗ đàng hoàng, sẽ là một đứa trẻ khá thông minh.

Khuyết điểm trên tính cách là quá ư hồn nhiên. Trong quá trình trưởng thành càng cần phụ huynh ở cùng, nếu không dễ xảy ra nguy hiểm.

Đặc trưng trên cơ thể, do mối liên hệ của cơ bắp bị co rút nhiều năm nên dẫn đến các bộ phận trên cơ thể với đại não và tiểu não không cách nào phối hợp hoàn toàn. Vả lại chức năng miễn nhiễm của cơ thể bị phá

hoại nghiêm trọng nên cần nhiều thời gian chữa trị để hồi phục. Ngoài ra còn có huyết áp thấp, suy dinh dưỡng một đồng bệnh lật vật.

Xem ra nói cơ thể cậu ta không tốt là thật. Hôm đó cô ta còn tưởng là hai anh em cố tình ôm tới ôm lui chọc giận cô ta, không nghĩ rằng một người xem ra rất hoạt bát mà sinh mạng lại như con kiến vậy nhẹ nhàng bóp một cái là chết.

Cô ta không ngờ đến nỗi làm những chuyện giết người phạm pháp. Cái lão nhị của Vương gia đó còn là nhân viên cảnh sát cấp cao, giết người rồi cô ta muốn trốn thoát cũng không dễ. Nhưng mà một trò đùa nhỏ cho dù làm rồi cũng không phạm pháp gì. Nhiều lắm thì cho chút tiền là xong chuyện. Chỉ cần dùng tiền thì có thể lấp liếm hết, không có gì không tốt cả.

“Ê! Các người có thể chụp được mấy tấm hình này, vậy muốn tiếp cận đứa nhóc đó có lẽ cũng không phải chuyện khó gì đúng không?”

“Là không khó, cô muốn làm gì?”

“Không có gì, giúp tôi chọc tức cậu ta một chút là được. Không đau không ngứa cũng không phạm pháp. Nếu anh đồng ý, tôi sẽ trả cho anh một khoảng xứng đáng. Đồng ý?”

Người của xã trình thám suy nghĩ một hồi, dù gì chỉ cần làm thỏa mãn tâm thái muốn chơi bản của cô thiên kim tiểu thư này thôi, chỉ cần không quá đáng thì làm cũng không sao. Hướng hồ cũng không nhất định phải bản thân ra tay, kiếm người ra tay cũng như nhau, tiền chia đôi là được.

“Được! Nói trước là chúng tôi không làm loại việc giết người, bắt cóc tổng tiền.”

“Yên tâm, các anh muốn làm thì tôi cũng không muốn bị cuốn vào. Anh cũng biết người trong đó không dễ chọc, tôi chỉ muốn bớt giận vậy thôi, nhưng ít nhất phải làm đến trình độ cho tôi, không cần các anh điều tra cũng có thể biết được kết quả.” Quá đơn giản cũng không vui đúng không?

“Tôi hiểu rồi.”

Mua vé rồi, tiếp theo việc cần làm hiển nhiên là xem phim hay rồi.

Chú thích:

(1) khiết thân tự hảo: bảo trì sự thuần khiết của bản thân, không cùng người xấu làm việc xấu

9. Chương 8

Người dịch: Fu

Beta: Bạch Long aka Tỉnh Long Các

Sáng sớm hôm nay, ăn xong bữa sáng, sau khi đưa Nhĩ Triết ra cửa, tôi tiếp tục ngoan ngoãn ngồi ở nhà học những thứ giáo viên dạy. Đợi giáo viên đi rồi cùng A Nhị và bác Trần sắp xếp ngăn nắp trong nhà. Bởi vì trong nhà có mở máy sưởi nên cho dù mùa xuân thì thời tiết còn vẫn rất lạnh. Quét dọn xong thì mồ hôi đã chảy khắp người, tôi gấp gấp chạy đến phòng tắm tắm rửa sạch sẽ rồi mới đến ăn bữa trưa ngon ngon.

Bác sĩ nói tôi gần đây hoạt động phục hồi của tôi đặc biệt thuận lợi, có thể vì thường xuyên giúp A Nhị quét dọn nhà cửa, mỗi ngày đều có một tiếng đồng hồ ngồi xổm dưới đất, đem vải lau từ trong phòng chà đến ngoài phòng, đem mấy hạt bụi nhỏ trong góc đều làm sạch sẽ, A Nhị nói như vậy mới không có gián và chuột xuất hiện.

Tuy tôi cũng là chuột, nhưng A Nhị nói là loại chuột sẽ cắn người, rất hung dữ, nên tôi cũng không hi vọng ở chung với chúng lắm. Còn với gián, lúc trước đã không thích, sau khi trở thành người rồi tôi càng đặc biệt ghét loại sinh vật này, bởi vì A Nhị nói thức ăn gián bò qua thì không thể ăn, vì thế nên tôi quét dọn đặc biệt cẩn cù nhanh lẹ.

Ăn trưa xong tôi thích ngủ một chút, chỉ là vì hôm nay lúc muốn đi ngủ, tôi phát hiện trên cành cây ngoài ban công có thêm một con dài dài mắt nhỏ nhỏ le lười nhìn tôi.

Tôi chỉ nhìn thấy nó qua một lần trên tivi, tuy biết rõ bây giờ có cơ thể người nhưng bản năng sợ rắn vẫn không thay đổi, chuột nhìn thấy rắn có phản ứng gì thì tôi có phản ứng đó. Tôi cũng đơ ở chỗ cũ, nhúc cũng không dám nhúc, nhìn nó từ trên cành cây trượt xuống, sau đó ở ban công xoay một vòng rồi thuận theo khe hở ở cửa sổ bò vào.

Tôi ngơ ngác nhìn nó bò vào trong phòng, sau đó trốn vào trong chăn bên chân tôi, không có động tĩnh.

“A Nhị.....” Woa woah! Tôi sợ quá!

Không dám thở lớn tiếng, cũng không dám nhúc nhích, nằm cứng trên giường rất nhỏ rất nhỏ tiếng gọi, sợ không cẩn thận chọc giận nó, nó liền một miếng nuốt tôi vào bụng.

“A Nhị.....” Nhịn lâu lắm rồi, mới lại gọi thêm một tiếng, nhưng A Nhị ở dưới lầu căn bản là không nghe thấy. Nước mắt cuối cùng không chịu được chảy xuống không ngừng, tôi ngốc ngốc cứng đờ tại chỗ không biết nên làm thế nào, cơ thể cứ không dám nhúc nhích, mệt quá, cả người run đến ngay cả thở cũng cảm thấy khó khăn.

Không biết thời gian đã qua bao lâu, tôi bắt đầu cảm giác trước mắt xuất hiện nhiều đốm đen, sau khi cả người bị mồ hôi hột làm ướt hết. A Nhị cuối cùng cũng đến gọi tôi dậy ăn bữa chiều, mở cửa ra thấy bộ dạng của tôi, ngó ra một hồi, sau đó kinh hoàng chạy đến bên tôi.

“Sao rồi?Chỗ nào không khỏe?”

Tôi vất vả đưa tay kéo lấy tay của A Nhị, sau khi la lên một tiếng có rắn, cuối cùng không chế không được ý thức của mình ngất xỉu luôn.

“Là rắn không có độc, có thể là vì lúc ngủ đông bị quấy nhiễu nên tìm nơi ấm áp trú đông trở lại. Kết quả là bò vào trong chăn của tiểu thiếu gia mới làm người bị dọa sợ đến vậy.”

“Nhưng trong nhà mở lò sưởi, cửa sổ đều đóng không phải sao?”

“Cái này, lúc quét dọn đều mở ra một lát, làm sạch một chút khe cửa, sẵn tiện thông thoáng gió để không khí trong nhà lưu thông một tí. Có thể là tôi không để ý, làm tiểu thiếu gia sợ rồi.” A Nhị tự trách, tiểu thiếu gia lần này thật sự bị dọa không nhẹ, cho dù bây giờ đã yên ổn nằm trên giường nhưng tay chân vẫn còn lạnh lạnh chưa ấm lên được. Nghĩ đến trước khi cô ấy vào, cơ thể ốm yếu đó đều duy trì cùng một tư thế cầu cứu, cô ấy liền cảm thấy đau lòng.

“Không liên quan đến cô, cô cũng không biết sẽ có chuyện đúng lúc như vậy. Sau này chú ý một chút thì được rồi. Cũng may là không phải rắn độc, vả lại còn để Nhị Bạch nhìn thấy nó bò vào, nếu không trong tình trạng không biết gì mà nằm vào trong, chân lỡ dè trúng thì bây giờ Nhị Bạch gặp nguy hiểm rồi.”

Vương Nhị Triết đau lòng hôn một cái lên trán Nhị Bạch. Xúc cảm lạnh lạnh làm cho tim anh ta nhói cả lên. Lúc trước cậu ta một mình đối mặt với nhiều sự việc kinh khủng mà còn kiên trì lâu vậy, thật sự dọa sợ cậu ta rồi. Cảm giác cầu cứu không không có ai nghe nhất định không dễ chịu, lúc đó sao anh ta không ở cạnh cậu ta chứ?

Sống chung với nhau từng ngày từng ngày, sự thật thà với tự nhiên của Nhị Bạch làm anh ta từ từ cảm giác được tim của mình thật sự đã vùi sâu vào trong người của Nhị Bạch. Không kể Nhị Bạch chịu tổn thương bao lớn, anh ta cũng hận không được dùng thân để chịu thay, trong lòng rất giận sao lúc đó mình không ở cạnh Nhị Bạch?

Đây cũng là nguyên nhân Nhị Triết nói với Nhị Sâm vì sao anh ta muốn bỏ công việc xuống một thời gian để ở bên Nhị Bạch đằng hoàng cho đến khi anh ấy không còn lo lắng nữa, cho dù ngày đó là già cả tóc trắng cũng không sao. Chỉ là.....anh ta biết Nhị Bạch thích anh ấy, nhưng cậu ta có hiểu ý nghĩa của việc thích đến thiên trường địa cử không?

“Tôi đã kiểm tra xung quanh nhà rồi, bởi vì nơi này hơi gần với khu núi nên loại bò sát này cũng hơi nhiều. Nếu không phải xảy ra việc này thì tôi cũng không biết được thì ra trong bụi cây cạnh nhà xe của chúng ta có một ổ thằn lằn.”

“Tôi nghĩ sau này cách một quãng thời gian thì kiểm tra một lần nhưng đừng làm hại mấy động vật đó.”

“Tôi biết rồi.”

Bác Trần mới nói xong, người trên giường cuối cùng cũng phát ra tiếng, mí mắt dài dài nhúc nhích vài cái mới mở đôi mắt đen ra. Vừa nhìn thấy Vương Nhĩ Triết ngồi một bên lập tức nhanh như chớp ào qua đó, cơ thể vốn dĩ ướt đầm mồ hôi, lúc Vương Nhĩ Triết về đã giúp cậu ta tắm rửa thay áo mới nên trên người có mùi hương nhẹ nhàng, bết lên nhỏ nhỏ mềm mềm làm người ta không nỡ buông tay ra.

“Nhĩ Triết, có rần.”

“Anh biết, làm em hết hồn rồi, rần đã đem đến trong núi thả sống rồi, sẽ không quay lại nữa đâu. Không cần sợ, thật ra rần vốn không đáng sợ, chỉ cần em không bắt nạt nó thì nó sẽ không cắn em đâu. Hôm nay em làm rất tốt, vì em không nhúc nhích nên nó cũng không cắn em.”

Sụt sịt cái mũi bị nghẹt, đôi mắt to long lanh ướt nước còn đang nhìn anh ta đầy nét đáng thương, mở cái miệng nhỏ nửa buổi trời nói không ra một câu, rõ ràng là còn đang trong cơn sợ hãi. Cái đầu hạt dưa nhỏ nhỏ vẫn không cách nào sử dụng, y hệt như động vật nhỏ mới ra đời vậy, chỉ có thể ỷ lại dính vào người anh ta để bình định lại tâm trạng.

Chỉ là.....bộ dạng đáng yêu của cậu ta làm anh ta không chỉ muốn hôn hôn thôi, mà còn muốn làm những việc mà cái miệng nhỏ đó hay nói là ”giao phối” với cậu ta.

Anh ta có chút hiếu kì cậu nhóc nhỏ này có một đồng thứ đều không biết nhưng lại biết loại đại sự ẩn mật nói dối tông đường này. Anh ta còn nhớ lúc đó anh ta nghe thấy thì cả người ngay cả lời nói cũng nói không rõ, đã biết phải ”giao phối” với người mình thích, trong lòng kích động biết bao, gần như làm anh ta muốn bắt hết những người từng nói chuyện qua với Nhĩ Bạch lại hỏi cho rõ. Sao có thể nói những chuyện này với một đứa trẻ mới bắt đầu nhận biết thế giới này, cho dù cơ thể của cậu ta đã phát dục trưởng thành đi nữa cũng không thể.

Nhưng cuối cùng anh ta cũng không mở miệng hỏi là ai nói với cậu ta. Nhĩ Triết có chút sợ hãi là một khi anh ta nhắc đến, đến lúc đó thì không chỉ là việc giải thích rõ ràng, nói không chừng còn , mới chỉ nghĩ đến gương mặt nhỏ hồn nhiên không hề che giấu tình ý của mình nói mấy chuyện riêng tư này với anh ta, thì anh ta cảm thấy tim không thể không chế được mà tăng tốc nhịp đập.

Nhưng cậu nhóc nhỏ đó luôn không biết tâm tư của anh ta, còn luôn thích cọ lung tung trên người anh ta, lúc ngủ cũng nhất định phải bắt anh ta ôm lấy ngủ. Hơn nửa năm qua nhằn nại, anh ta cũng cảm thấy rồi sẽ có một ngày bản thân không tránh khỏi trở thành Liễu Hạ Huệ đời mới. Mỉm cười trước mặt mà tim không động.

Hôn lấy gương mặt thơm thơm của cậu ta, quyết định bế người đó xuống ăn cơm tối trước. Nhóc nhỏ trước giờ thấy đồ ăn là có tinh thần nhất, nói không chừng có thể làm cậu ta tạm thời quên đi sự kinh sợ gặp phải vừa rồi.

Sau khi ăn xong cơm tối, tinh thần cuối cùng cũng hồi phục lại một chút. Đặc biệt là Nhĩ Triết lâu rồi không giống bây giờ, cho tới ngồi trên người anh ấy một miếng một miếng dứt tôi ăn cơm, trong lòng vui phơi phới, việc ngủ trưa bị rần dọa hình như quên đến nơi cách xa mười vạn tám ngàn dặm rồi.

Sau khi đem câu chuyện của buổi trưa nói lại một lần với mọi người, tôi lập một kết luận.

“Có phải em quên quét dọn sân nhà nên rần mới vào ở nhà chúng ta không?” Không quét dọn trong nhà, chuột gián sẽ vào ở trong nhà chúng tôi. Vậy có phải không quét dọn sân nhà, rần sẽ vào trong sân không?

Kết quả tất cả mọi người “Phụt!” một tiếng rất to, anh Nhĩ Sâm còn phun nước ra, làm cho cả bàn đều dính ướt, may mà trái cây sau bữa cơm đều ăn sạch rồi, không thì Nhĩ Triết nhất định không cho tôi ăn nước miếng của anh Nhĩ Sâm.

“Không phải như vậy đâu, rấn sẽ chạy vào nhà chúng ta vì rấn sợ lạnh giống em vậy. Nó sẽ tìm nơi ấm áp để ngủ, đem khí hậu lạnh lạnh cùng ngủ qua luôn rồi mới tỉnh dậy. Ở đây nơi ấm áp nhất chính là nhà của chúng ta nên nó chạy vào nhà chúng ta để giữ ấm.”

Thì ra là vậy. “Rấn lợi hại quá, có thể đem khí hậu lạnh lạnh cùng ngủ qua luôn. Vậy em cũng có thể đem khí hậu lạnh lạnh cùng ngủ qua luôn. Như vậy lúc tỉnh dậy thì là ánh mặt trời ấm áp rọi trên không trung, cảm giác tốt biết mấy!”

“Em thật sự muốn đem ngày lạnh lạnh cùng ngủ qua luôn à?”

Tôi gật gật đầu, như vậy không tốt sao?

“Nhưng như vậy thì không cách nào qua lễ giáng sinh, cũng không cách nào qua Tết, không ăn được bánh tổ em thích nhất, cũng không có lễ tình nhân có thể tặng chocolate, còn có.....”

“Không có nữa, không có nữa, em không muốn ngủ nữa, em muốn cùng Nhĩ Triết qua lễ giáng sinh, cũng muốn qua Tết, lễ tình nhân, còn muốn ăn bánh tổ với chocolate.....vả lại lâu như vậy không thấy Nhĩ Triết, trong lòng sẽ đau đau.” Sau này nghĩ lại quả thật không được lắm, nếu thật sự ngủ qua luôn, vậy thì sẽ có rất nhiều rất nhiều ngày không nhìn thấy mặt mặt của Nhĩ Triết, không nghe thấy giọng nói của Nhĩ Triết, cũng không ngửi thấy mùi vị của Nhĩ Triết. Vả lại thức ăn ngon toàn bộ không thấy nữa. không được không được, tôi thà qua mấy ngày lạnh lạnh.

“Trong lòng sẽ đau đau à?”

“Uhm! Đau lắm! Đau lắm!” Chỉ nghĩ thôi thì trong lòng đã xoắn một cái, mặt cũng theo đó mà xoắn lại.

“Haha! Tiểu Nhĩ Bạch em dễ thương quá, thế này thì làm sao anh không thích em được chứ?” Ôm ôm tôi, hôn hôn mặt tôi, đem theo cái cảm có chút râu cọ rồi cọ trên mặt tôi, ngứa ngứa làm tôi rất muốn cười.

“Em cũng thích Nhĩ Triết nhất nhất nữa.” Học anh ấy ôm ôm anh ấy, hôn hôn mặt của anh ấy, rên má của anh ấy cọ rồi cọ, mùi của hai người trộn lẫn với nhau, là mùi hương thơm thơm của sữa tắm khác nhau.

“Kệ anh ấy, anh Nhĩ Sâm của em gần đây đang chịu đả kích nên bắt đầu cảm thấy cô đơn. Anh ấy đang ngưỡng mộ chúng ta.”

“Thật à?” Tôi cười haha, gần đây thái độ của Nhĩ Triết đối với tôi có chút khác với hồi trước, nhưng tôi thích sự thay đổi này. Đặc biệt thích hai người vì cơ thể thân mật mà cảm thấy đỡ mặt tim đập, như vậy làm tôi rất muốn với Nhĩ Triết giao.....làm việc phải làm. Nhưng Nhĩ Triết hình như không hiểu lắm, mỗi lần tôi muốn anh ấy sờ sờ thân dưới nóng nóng của tôi, anh ấy sẽ đột nhiên rời khỏi, hại tôi có chút đau lòng.

Chẳng lẽ bây giờ tôi vẫn còn quá nhỏ, còn chưa thể ‘ làm việc phải làm ‘ sao?

“Thật đó.” Nhĩ Triết xoa tay tôi, chơi đùa đầu ngón tay nhỏ của tôi.

“Nhĩ Triết.”

“Việc gì?”

“Em còn bao lâu nữa mới có thể ‘ làm việc phải làm ‘ với anh?”

“Phụt!” Rất nhiều giọt nước phun đến bên chúng tôi, nhà bếp loảng xoảng một tiếng, A Nhị làm bể chén rồi, bác Trần đang đeo kính coi báo ở một bên mặt cũng nhin đến đỏ lên, tôi nói sai chỗ nào rồi sao?”

“Nhĩ Bạch, sao em đột nhiên hỏi cái này?” Mặt của Nhĩ Triết cũng đỏ quá.

“Bởi vì Khôi Khôi nói, chỉ cần trưởng thành, gặp được đối tượng muốn cùng nhau sanh bảo bảo thì có thể ‘ làm việc phải làm ‘. Em đã rất lớn rồi! Vả lại em cũng muốn cùng Nhĩ Triết sanh bảo bảo, Nhĩ Triết cũng nói anh thích em, tại sao chúng ta còn chưa thể ‘ làm việc phải làm ‘?”

“Khôi Khôi là ai?”

“Bạn tốt của em, lúc trước trong phòng thực nghiệm thì chỉ có Khôi Khôi có thể nói chuyện với em. Bởi vì cậu ta sống lâu hơn em, có sống cùng các bạn khác nên việc biết được nhiều hơn em. Rất nhiều việc đều là cậu ta nói với em.”

Nhĩ Triết nhìn Nhĩ Sâm một cái, sau đó Nhĩ Sâm lắc lắc đầu, anh ta vẫn đang cố gắng dừng ho.

“Khôi khôi đó có nói với em, đàn ông với đàn ông là không thể sanh bảo bảo không?”

Tôi nghĩ một hồi, cái này Khôi Khôi không nói với tôi, cậu ta chỉ nói với tôi sau khi giao phối thì có thể sanh bảo bảo, không nói với tôi hai con đực không thể cùng nhau sanh bảo bảo, thế là tôi lắc lắc đầu.

“Không được sao?” Nhưng tôi muốn sanh bảo bảo của Nhĩ Triết.

“Không được.”

“Ồ.....” Nếu tôi vẫn là bộ dạng của chuột hoàng kim thì chắc bây giờ lỗ tai nhất định buồn bã sụp xuống rồi, đuôi vẫy rồi vẫy, cơ thể tròn trịa lại hướng xuống đất mà chui. “Nhưng mà.....nhưng mà chúng ta vẫn có thể thích ‘làm chuyện phải làm’ đúng không?”

“Sao em biết?”

“Tại vì bảo bảo của nhà kế bên với một nhà Lampo trước đó nữa sẽ cùng nhau ‘làm việc phải làm’, chúng nó đều là con đực đó.”

“Khục khục! Khục khục!” Anh Nhĩ Sâm không dễ dàng gì mới tốt được một chút, giờ trong một lúc lại trở nên lớn tiếng hơn, ho đến cả mặt đều đỏ chót rất tội nghiệp a.

“Anh Nhĩ Sâm có muốn uống nước không?”

“Khục khục! Không cần, khục khục! Uống nữa anh sẽ bị sặc chết trước.”

“Ồ!” Kệ anh ta, quay qua đối diện với Nhĩ Triết tiếp tục vấn đề lúc nãy. “Con trai với con trai của loài người không thể làm việc phải làm sao?”

“.....Có thể.”

“”Vậy không phải được rồi sao, không thể sanh bảo bảo tuy rất đáng tiếc, nhưng có thể làm việc phải làm thì được rồi!”

“.....Nhĩ Bạch, có thể nói với anh, tại sao em muốn làm việc phải làm đến vậy không?”

Tại sao?

“Bởi vì Khôi Khôi nói, lúc làm việc phải làm rất thoải mái, làm việc phải làm rồi mới có thể trở thành vợ chồng, vả lại chỉ là người thích lẫn nhau mới làm việc phải làm không phải sao? Hay là Nhĩ Triết không muốn trở thành vợ chồng với em?” Nghĩ đến việc Nhĩ Triết có thể không muốn trở thành vợ chồng với mình, trong lòng nghẹn nghẹn đau đau, mũi lại bắt đầu chua lên.

“Không, anh muốn cùng Nhĩ Bạch trở thành vợ chồng, nên đừng khóc được không, ngoan!” Thấy tôi lại bắt đầu tích lũy nước mắt, Nhĩ Triết gấp gấp an ủi, ngay cả từ “ngaoan” cũng chạy ra luôn.

“Vậy tại sao Nhĩ Triết không làm với em?”

“Bởi vì bây giờ vẫn chưa phải lúc.”

“Lúc nào mới là lúc?”

“Em cho anh nghĩ nghĩ được không? Qua mấy ngày anh mới nói em.”

“Ồ!” Cũng chỉ là giao phối thôi, loài người làm gì làm cho phức tạp, không những phải đợi gì trưởng thành lớn lên, còn phải xem lúc nào, lúc này cảm thấy làm chuột tốt hơn, nói “làm” là “làm”! Sau đó mới sanh một đồng bảo bảo, quả quyết biết bao!

Nhưng lời nói trong lòng vẫn là không nên tùy tiện nói ra miệng là hơn, nếu không tôi cảm thấy anh Nhĩ Sâm nhất định lại ho cái nữa đến không bao giờ xong luôn, A Nhị chắc sẽ đốt cái nhà bếp mất, còn với bác Trần chắc phải dùng giấy báo bao đầu lại mới có thể che hết cái mặt đang đỏ đến sắp rỉ máu.

Phương thức nói chuyện của loài người, quả nhiên vẫn rất khó học a!

“Cái đó Vương gia lão nhị có phát hiện không?”

“Hình như là không có, làm ơn, tôi từ đầu đến cuối kiểm tra mấy lần, sao có thể có sai sót, hướng hồ chỉ là một việc nhỏ thôi, có lẽ đều sẽ xem như là tai nạn, bên người thì sao? Camera của phòng cảnh vệ có nhớ để ra không?”

“Dư thừa! Động tác cũng không nhanh một chút, hại ta với cảnh vệ nói rất lâu Tiểu Phi mới có được đồ.”

“Nếu có thể nhanh thì người đi mà làm làm, lần này mà để lộ, người xui xẻo sẽ là chúng ta. Nhưng mà cô thiên kim tiểu thư đó cũng thật nhảm nhí. Vậy cũng tốt, ta thấy cậu nhóc đáng yêu đó, một vẻ hồn nhiên như vậy, muốn ta dọa cậu ta vẫn thật không nỡ, hôm nay hình như dọa sợ cậu ta rồi, làm cho người trong nhà loạn cả lên.”

“Không cách nào, không làm như vậy đâu có tiền. Nhưng mà người đàn bà đó nói như vậy không đủ, chỉ dọa con nít không có ích gì, muốn làm thì phải ác một tí.”

“Tại sao phải ác một tí?” Không tốt bụng gì quăng trái táo đã ăn đến một nửa trên tay về phía người kẻ bên. Hôm nay làm việc như vậy đã làm cho hắn cảm thấy rất vô dụng rồi, bây giờ còn phải ác một tí? Hắn cũng đâu phải người của xã hội đen, vả lại người của xã hội đen nói không chừng còn có phong cách hơn hắn nhiều, dọa con nít? Thật là vô dụng!

“Trong tư liệu nói cậu ta sợ rắn còn sợ mèo, lần này làm một đồng mèo thì sao?”

“Người đừng tưởng bây giờ trong tay ta không có đồ có thể quăng người thì người cho ra loại ý tưởng tồi này!” Làm một đồng mèo? Là đang diễn kịch hài hay sao đây? Loại ý tưởng này hắn cũng nghĩ ra được?

“Nói chơi chút không được à! Người phụ nữ đó đã cho kịch bản rồi, nhưng không dễ làm thì đúng rồi.”

“Nói trước xem xem.”

“Tai nạn xe.”

“Không phải nói không giết người sao? Tai nạn xe, người nhìn thẳng nhóc con đó ồm ồm nhỏ nhỏ bộ dạng không dọa được vậy, nếu thật sự bị xe đụng trúng, cho dù chỉ là loại xe loại nhẹ 50cc cũng có thể đụng chết cậu ta, làm cái giống gì tai nạn xe!”

“Không cách nào, ý của cô ta chính là ít nhất phải cho cậu ta bị thương chút, nói gì chỉ dọa thôi không ý nghĩa.”

“Không ý nghĩa, vậy cô ta tự làm thì có ý nghĩa rồi, ta không làm.” Loại việc thương thiên hại lý như vậy ta mới không làm, vụ việc trước đó đã đi ngược lại với nguyên tắc của hắn rồi, nếu không phải trước đó hắn không biết là dọa một đứa nhóc như vậy, hắn căn bản là không chấp nhận.

“Đừng như vậy, ta cảm thấy nếu vì tốt cho đứa trẻ đó, chúng ta vẫn là chấp nhận thì tốt hơn. Người nghĩ xem không phải ai cũng giống như chúng ta vậy, nếu chúng ta không làm, cô ta tìm người khác đi làm, nói không chừng thật sự trực tiếp đụng thẳng vào cho xong chuyện. Người cũng đâu phải không biết có một số người vì tiền có thể làm bất cứ chuyện gì. Người phụ nữ đó nói không muốn phạm pháp, nhưng người cô ta mới có phải như vậy không thì khó nói lắm.”

“Đi mẹ nó đi, xem như ta xui xẻo mới dính vào chuyện này! Kế hoạch thế nào? Tốt nhất là đừng quá đáng quá, cùng lắm làm cậu ta bị trầy một chút thì được, nhiều nữa ta thật sự không làm nữa.”

“Điểm này tôi cũng đồng ý, dù gì người phụ nữ đó cũng không thể chạy đến coi thật, chỉ cần đem hình đưa cô ta làm chút tay chân vào, lúc họ có cơ hội gặp mặt cho cô ta nhìn thấy có vết tích của bị thương thì được rồi, vì sợ có chuyện ngoài ý muốn, nên Tiểu Phi sẽ ở một bên bảo vệ, tránh đứa trẻ đó bị thương quá nặng, làm xong lần này thì không làm nữa, nếu người phụ nữ đó dám mời người khác làm, chúng ta lén lén đem việc nói cho người nhà họ Vương biết.”

“Vậy thì quyết định như vậy, nhớ nhắc Tiểu Phi chú ý chút.” Quả nhiên việc xấu không làm được, bây giờ hắn bắt đầu cảm thấy trong lòng không thoải mái đầy cảm giác tội lỗi, có cơ hội nhất định bồi thường thẳng nhóc con đó cho dằn lòng, cho dù không quen biết cũng vậy.

“Vậy đương nhiên, người cũng không phải không biết thân thủ của Tiểu Phi như thế nào, trời sinh bản năng làm trộm.”

“Coi chừng Tiểu Phi nghe thấy đánh người a. Lúc đó đừng nói sao ta không báo trước.”

“Yên tâm đi! Bây giờ hắn còn đang chiến đấu với thức ăn của hắn, sẽ không nghe thấy đâu.” Nếu bị nghe thấy thì còn sống được ư, đừng thấy hắn đáng người nhỏ nhỏ, lúc đánh người thì chạy tới đâu đâu tới đó, một đám đánh lên bao tử thì có thể cho người ba ngày ba đêm không ăn cơm được, đánh lên đầu sợ trực tiếp rạn nứt, đánh lên ngực trực tiếp đưa đi khoa tim mạch cấp cứu, cái đó là kim cang thiết quyền nổi tiếng trong giới.”

“Nhưng ta nghe thấy rồi.”

“Không cho người nói với hắn!”

“Ta suy nghĩ một lát!”

“Không được nói!”

“Tháng này căng quá!”

“.....mời người ăn cơm.”

“Không những phải co da bụng lại, buổi tối còn sợ không có chăn đắp.”

“Cái áo sơ mi màu cam đỏ của ta cho người được rồi chứ!” Biết là tên này tơ tưởng cái áo sơ mi của hắn lâu lắm rồi, đáng ghét! Ta mới mua chưa đầy một tháng đó!

“Thành giao!”

10. Chương 9

Người dịch: Fu

Beta: Bạch Long aka Tinh Long Các

Nhĩ Triết là ông chủ công ty, điều tốt nhất chính là có thể tự mình lấy ngày nghỉ không ai quản, nên vì để tránh ngày nghỉ người quá đông, mỗi lần Nhĩ Triết và tôi ra ngoài đều chọn lúc thứ hai hay thứ ba.

Vì mùa xuân đã đến, trong tủ áo của tôi đầy ắp quần áo, có áo mùa hạ có áo mùa thu cũng có áo mùa đông, đúng lúc chính là thiếu áo mùa xuân – loại hình quần áo thích hợp, chất liệu mỏng mỏng. Thực ra loại hình quần áo này cũng không thấy phải mua, quần áo có thể mặc trong tủ áo của tôi so với Nhĩ Triết họ còn nhiều hơn cả bội a, chỉ là họ đều thích giúp tôi mua đồ, nói gì mà tuổi này đang là lúc mặc quần áo tốt nhất, nên mới sáng sớm thì tôi bị Nhĩ Triết từ trên giường đào lên, sau khi ăn sáng xong tập tập thể dục, đi công viên tản bộ, cửa lớn của công ty bách hóa đang mở, chúng tôi cho bác Trần đem xe để ở bãi giữ xe trước rồi tự mình men theo đường bộ từ từ đi qua đó.

“Lúc đi nhìn cẩn thận, không được ngó đông ngó tây, nếu bị té rồi thì đừng có lại la đau(1).” Nhĩ Triết kéo lấy bước chân nhảy nhót của tôi, theo anh ấy từng bước từng bước cẩn thận từ từ đi, với tâm trạng vui vẻ của tôi hiện giờ một chút cũng không hợp.

“Vậy em la đau(2) được không?”

Mới nói xong, trên trán lập tức bị dính một hạt dẻ rồi.

“Em đó, rõ ràng chính là một người sợ đau như vậy, sao còn mãi chưa học ngoan được vậy?”

“Anh chưa nghe nói qua giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời sao?” Chuột nào không phải bị té rồi vẫn tiếp tục chạy tới chạy lui, chui tới chui lui ở tứ phía?

“Học được một chút ít thành ngữ như thế thì đắc ý rồi?”

“Em rất lợi hại đó! Mau khen em đi! Em hôm qua lại trả được hai câu thành ngữ đó!”

“Câu hỏi này nhất định là một trong số đó, câu còn lại là gì?”

Tôi thanh thanh hòng ho hai tiếng, cảm ngược nhẹ lên bộ dạng đầy tự tin, ngực ưỡn cao cao có chút khó thở.

“Nghe kĩ, em chỉ nói một lần, câu còn lại là năm mươi bước cười trăm bước, với nửa cân tám lạng là có ý tương đồng.” Mới hỏi này còn cảm thấy rất đắc ý, nhưng nói ra rồi thì không có khí thế đó, hại tôi có chút không mãn nguyện, có cần ngay cả câu chuyện thành ngữ cũng nói luôn?

“Không tệ đó! Ngay cả nửa cân tám lạng cũng biết rồi.....”

“Tiên sinh, chào anh! Có thể điền dùm tôi bằng câu hỏi, chỉ cần anh điền bằng câu hỏi thì có bong bóng QQ đáng yêu có thể lấy đó! Làm ơn! Giúp một chút!” Một cậu trai ở trước công ty bách hóa đột nhiên xông qua đây, làm đứt đoạn cuộc nói chuyện của tôi với Nhĩ Triết, trong tay cầm một xấp giấy trắng, đằng sau có người cầm rất nhiều rất nhiều bong bóng to to.

“Nhĩ Triết, em muốn bong bóng!” Trên đó có bong bóng Hamtaro.

“Được!” Nhĩ Triết nhìn đồng bong bóng đó thờ dãi, cầm lấy bút và giấy trong tay cậu trai bắt đầu viết lên giấy, tôi chạy đến bên người cầm bong bóng, trước nhìn bong bóng to to đầy màu sắc. Mẹ của một đám bạn nhỏ cũng đang điền bằng câu hỏi giúp con nhỏ lấy bong bóng.

“Em có thể không lấy QQ không? Em muốn Hamtaro.” Muốn lấy hai cái, một cái là Nhĩ Triết, một cái là tôi.

“Em đợi tí, anh tìm xem là cái nào.” Thiếu niên cầm bong bóng đem từng sợi từng sợi dây lấy ra xem, bởi vì thực sự quá nhiều, tìm nửa ngày trời vẫn chưa tìm được, người ở một bên điền xong bằng câu hỏi đã đưa tay qua, có người lấy Doraemon, có người lấy Chibi Maruko, cũng có người lấy Hamtaro giống tôi.

Kết quả một trận hỗn loạn, bong bóng trong tay thiếu niên bay ra vài cái, có bạn nhỏ gấp gáp chạy qua vừa nhảy vừa giật, tôi nhìn trong đồng bong bóng bay ra, có một cái là Hamtaro, phía trước có đôi mắt to tròn lông lốc, phía sau là cái mông mập mập, nhìn không được tôi hướng về phía bong bóng đó chạy qua, muốn nhân lúc nó còn chưa bay cao bắt nó lại, không ngờ gió trên quảng trường to quá, tôi chạy bao xa thì nó bay bao xa, Nhĩ Triết ở một bên ngược đầu chau mày.” Nhĩ Bạch, đừng chạy xa quá, bong bóng còn mau qua đây!”

“Được!” Không nỡ nhìn bong bóng bay xa, dù gì trong tay người đó vẫn còn, nên tăng nhanh bước chân chạy về đó, kết quả một bạn nhỏ đuổi theo bong bóng vừa đứng lúc chạy qua, tôi một lúc né không được bị cậu ta đụng ngay chính diện người trực tiếp ngã trên đường nhựa màu đen, một chiếc xe từ bên người tôi sượt qua, làm tôi sợ đến la lên, không ngờ một chiếc xe máy không thắng kịp tiếp đó từ trên người tôi đè qua, tôi nhắm mắt lại, cảm thấy một cơn đau, bên tai vang lên tiếng la lớn kinh hoàng không ngừng của Nhĩ Triết bao gồm tiếng la hét của một đám người cùng tiếng thắng xe, sau đó.....sau đó tôi tưởng rằng chắc chắn xong rồi, trong đầu thoáng qua lúc trước trên đường nhìn thấy xác chuột bị đè dẹp lép hôi hôi không ai xử lý.....không ngờ chỉ đau một lát thoáng chốc bị một vòng tay quen thuộc ôm vào trong lòng.

“Nhĩ Bạch! Nhĩ Bạch, em có sao không? Mờ mắt ra được không? Nhĩ Bạch!” Rất ít nghe thấy giọng hoang mang hoảng sợ của Nhĩ Triết như vậy, làm tôi ngớ đi một hồi quên mờ mắt ra.

“Nhĩ Bạch, anh lập tức đưa em đi bệnh viện, chịu khó một tí! Anh lập tức đưa em đi bệnh viện!” Giọng nói hoang mang tiếp tục, chỉ là lúc tôi nghe thấy hai chữ bệnh viện, mắt không cần đợi nào dãn dò thoáng chốc thì mờ ra rồi. Thích nói đùa, mỗi lần đi bệnh viện đều bị bác sĩ Phỉ nói đến đau đầu, gì mà lớn như vậy còn không biết chăm sóc tốt bản thân, sao mỗi lần nhìn thấy người trên người đều có vết thương mới, người là chề da trên người quá tốt phải không, cứ muốn ở trên thêm một đồng thương tích mới vui đúng không vân vân, loại lời nói như vậy giống như đạn pháo dùng không hết trong phim chiến tranh vậy hướng về phía

tôi nổ, cho dù không nhớ trong đại não thì lỗ tai cũng điếc mất, càng không nói phía sau còn ả đáng sợ hơn của chị Vy Vy, chị Vy Vy không phải chỉ động khẩu thôi, còn động thủ cổ ý đem cùn iot đau đau chà lên trên miệng vết thương của tôi, còn nói với tôi khóc cũng vô ích! Đáng đời bị đau!

Vì thế, tôi mỗi lần nghe hai chữ bệnh viện, muốn không mở to đôi mắt cũng rất khó.

“Không sao, không cần đến bệnh viện.....” Chắc là lúc này bị hết hồn, tuy trên người không phải rất đau, nhưng lại không có sức nói chuyện lắm, tiếng nhỏ nhỏ như muỗi vậy.

Nhĩ Triết vẫn nghe thấy tiếng của tôi, thân hình gấp gáp dừng lại, trên mặt lộ ra nụ cười hoan hỉ nhìn tôi, tôi giờ mới phát hiện mắt anh ấy đỏ đỏ, với khi tôi sắp khóc rất giống.

Nhĩ Triết muốn khóc à?

“Em không sao?”

“Uhm! Không sao! Không bị đè trúng, chỉ là đụng trúng một tí thôi.” Tôi nhấc áo lên cho anh ấy xem, thực ra bản thân cũng có chút hiểu kì có phải thực sự là không bị đè qua, nếu không sao chỉ có chút đau?

Phía trong áo, trên eo có một chút vết thương với bầm tím, không có sưng đỏ cũng không có cảnh tượng đáng sợ gì bị đè dẹp lép.

“Thực sự không sao.....” Nhĩ Triết cười lên, cơ thể cao to ôm lấy tôi thoảng chốc ngồi xổm xuống, hại tôi xém lại rơi ra ngoài, liền ôm lấy vai anh ấy cố định bản thân.

“Xin lỗi, làm anh hết hồn rồi.” Bộ dạng này của Nhĩ Triết tôi nhìn rồi vừa vui lại đau lòng, kì lạ quá, sao tâm trạng hoàn toàn khác nhau lại đồng thời sản sinh? Nhưng mà chính là không ngăn được cảm giác ấm áp cứ một tầng một tầng tích lũy trong lòng, đắp đến đầy đầy cảm giác có chút khó thở, trên mặt không ngăn được nụ cười, miệng nhỏ càng không nhịn được muốn trên mặt của Nhĩ Triết chơi hôn hôn.

“Em thật sự làm anh sợ rồi, em đó! Tự mình đếm xem trong mấy tháng nay, em dọa anh mấy lần.” Cánh tay cố sức ôm chặt tôi, mặt vùi vào trong cổ tôi, lực lượng đầy đặn đó ôm tôi đến đau cả lên.

Tôi sợ đau, nhưng lại không nỡ buông cái đau này ra, trong thời gian qua, tuy Nhĩ Triết sẽ nói với tôi thích tôi, luôn luôn lúc nào cũng chăm sóc tôi, nhưng luôn làm tôi cảm thấy bản thân cách anh ấy còn một đoạn cự ly rất dài, đoạn cự ly dài dài này là khó vượt qua biết bao, dù gì anh ấy với thân phận loài người sống gần ba mươi năm thời gian, tôi chỉ là bằng kí ức của cậu trai nhỏ lúc trước với tri thức Khôi Khôi nói với tôi, trong thế giới loài người mới bắt đầu chưa được một năm.

Thời gian ít nhiều, thực sự sẽ đem đến cho người cự ly không thể đuổi kịp, tôi luôn rất nỗ lực đuổi theo ở phía sau, mỗi lần ngược đầu đều chỉ có thể nhìn thấy đích đến còn rất xa rất xa, đã có lúc nghĩ rằng có lẽ sẽ như vậy hoài đến cuối cùng, nhưng không ngờ đến tôi vẫn chạm vào mục tiêu xa xôi đó.

Nhĩ Triết, lúc em nói thích anh, thì chính là thực sự thích anh, loại yêu thích đó là loại muốn luôn ở cùng nhau, là loại muốn cùng nhau sinh bảo bảo, là loại muốn nhìn nhau trong mắt của đối phương từ từ rời khỏi thế giới này, loài người sẽ nói dối, nhưng chúng em không biết gì là nói dối, lúc em nói muốn ở bên nhau mãi mãi, thì chính là muốn ở bên nhau mãi mãi.

Cho dù tuổi của tôi mọi người thấy thực sự rất nhỏ, nhưng tôi đã biết thiên trường địa cửu mà loài người các anh thường nói.

“Xin lỗi, Nhĩ Triết, nhưng em rất vui.....”

“Vui cái gì? Em sợ đến ám đầu rồi à?” Nhẹ nhàng buông tôi ra, Nhĩ Triết mỉm cười, nhìn tôi, ở trước mặt khá nhiều người rất dịu dàng hôn hôn tôi.

“Không bị sợ đến ám đầu, em nhìn thấy Nhĩ Triết vì lo lắng em nên mắt đỏ đỏ, nghe thấy giọng Nhĩ Triết gọi em rất căng thẳng, trong lòng em rất vui.”

“Đồ ngốc, anh khi nào không lo lắng em hả?”

“Nhưng mà lúc trước Nhĩ Triết làm em cảm thấy bản thân còn rất nhỏ, bây giờ không rồi, bây giờ Nhĩ Triết làm em cảm thấy bản thân như Nhĩ Triết vậy.” Tôi không biết nên làm sao biểu đạt ý nghĩ đó, nhưng tôi muốn Nhĩ Triết hiểu, bởi vì tôi thấy đôi mắt anh ấy giống như có ngôi sao vậy, long lanh phát sáng.

“Chúng ta luôn như nhau, luôn là vậy.”

“Thật à?”

“Đương nhiên là thật, anh khi nào gạt qua em? Tiểu ngốc tử.”

Tôi cười vui vẻ trong lòng anh ấy, đột nhiên khóe mắt liếc nhìn thấy kỹ sĩ xe máy đang nỗ lực nâng chiếc xe lên.

“Nhĩ Triết, anh ấy hình như bị thương rồi.” Tôi chỉ chân của kỹ sĩ xem ra có chút trật rồi nói.

Nhĩ Triết bế tôi đứng lên lại, không biết từ khi nào bốn bên đã đứng một đám người, và lại đám người này chắc đều nghe thấy cuộc nói chuyện giữa tôi với Nhĩ Triết, ánh mắt nhìn chúng tôi có chút kì lạ, cảm giác không ra lắm là ý nghĩa gì.

“Anh vẫn tốt đấy chứ?” Nhĩ Triết bước qua đó, bỏ tôi xuống trước, sau khi xác định tôi có thể tự mình đứng rồi giúp kỹ sĩ đem xe nâng lên.

“Không sao, chỉ xây sát một tí thôi, lần sau cẩn thận tí, đừng chơi giỡn giữa đường, may mà tôi lái xe không nhanh, không thì nhóc hại ta giết người rồi.” Kỹ sĩ xe máy liếc tôi bộ dạng rất dữ vậy, tôi núp đằng sau Nhĩ Triết, lén lén nhìn anh ta, nhưng lại cảm thấy phía dưới biểu tình dữ dằn của anh ta, đôi mắt đó hình như đang cười.

“Xin lỗi, cậu ta không phải cố ý đâu, cảm ơn anh kịp thời chuyển hướng, hại anh bị xe đè trúng, tôi xem có cần đi bệnh viện kiểm tra một chút không, bao nhiêu viện phí tôi trả.”

“Không cần, về nhà thoa chút cồn iot thì được rồi, lần sau cẩn thận xem kĩ bảo bối của anh, tôi không dám đảm bảo ai cũng giống tôi thần kinh đều lạnh lẽo vậy.” Kỹ sĩ tiên sinh hình như cũng nghe thấy cuộc nói chuyện của tôi với Nhĩ Triết, trên gương mặt dữ dằn lộ ra nụ cười, còn làm mặt quỷ với tôi – đang ở phía sau Nhĩ Triết.

“Tôi nhất định sẽ chăm sóc tốt cậu ta, thật sự rất cảm ơn anh.”

“Không có gì, nếu thật sự muốn cảm ơn, tiểu bảo bối qua đây hôn tôi một cái là được, cho tôi” Kỹ sĩ chỉ chỉ má, Nhĩ Triết ngó ra một hồi, biểu tình trên mặt có chút không cam nguyện, tôi cười lên, đi về phía trước vài bước hôn một cái lên mặt kỹ sĩ.

“Uhm! Quả nhiên rất ngọt! Cảm ơn nụ hôn của cậu, ta đi đây, còn việc gấp, bái bai!”

“Bái bai!” Tôi vẫy vẫy tay, nhìn anh ta nhanh chóng rời khỏi đây, Nhĩ Triết cũng vẫy vẫy tay, nhưng biểu tình trên mặt biến hóa khôn lường, ngay cả tôi cũng không đoán được có bao nhiêu tâm trạng thay phiên nhau trong lòng anh ấy.

“Nhĩ Bạch, lần sau không được hôn hôn với người lạ.”

“Tại sao?”

Nhĩ Triết nghĩ một hồi hình như đang do dự gì đó, cuối cùng thở dài một tiếng tiếp theo cười một cái, trên mặt đột nhiên sáng khoái có cảm giác thoải mái. “Bởi vì anh sẽ ghen, anh hi vọng Nhĩ Bạch chỉ hôn mình anh thôi là được rồi.”

Lời của anh ấy làm tim tôi vốn dĩ đã rất vui mà bây giờ hoa càng nở rộ, bong bóng với tên gọi hạnh phúc không ngừng nổ ra, tôi sung sướng nhảy vài cái, đầu cứ gật, còn hôn một cái lên mặt anh ấy để đảm bảo.

“Sau này Nhĩ Bạch chỉ hôn một mình anh, vậy Nhĩ Triết cũng chỉ có thể hôn một mình em đó!”

“Uhm! Chỉ hôn một mình Nhĩ Bạch.” Mặc kệ bên cạnh có người không, bong bóng Hamtaro cũng có thể không cần nữa, chúng tôi hai người ở bên đường chơi trò hôn hôn, kết quả hôm nay đồ gì cũng không mua được, trên đường đi chúng tôi cứ như vậy anh hôn một cái em hôn một cái ngọt ngào về đến nhà, tuy là buổi chiều còn bị bắt đi bệnh viện kiểm tra, nhưng tâm trạng vẫn không giảm sự vui vẻ ngày hôm nay.

Kỵ sĩ hút điếu thuốc, trên chân dán một đồng băng OK (loại băng cầm máu), nhìn tấm ảnh cười ngốc ngếch.

“Người phụ nữ đó chắc không nghĩ đến, chúng ta đích thực làm bị thương búp bê đó, nhưng lại làm tình cảm giữa người trong mộng của cô ta với búp bê càng ngày càng tốt rồi ha!”

Trong hình có một tấm là bộ dạng Nhĩ Bạch với Nhĩ Triết hôn nhau, một tấm là cảnh tượng Nhĩ Bạch hôn một cái lên mặt kỵ sĩ, kỵ sĩ chính là nhìn tấm hình bản thân bị hôn cười ngẩn ra.

“Mệt chết ta rồi, loại công việc này lần sau đừng có tiếp nữa, ta làm bằng câu hỏi cả nửa ngày trời, cũng chỉ mới kiếm được có hơn 500 đồng, loại lợi riêng này muốn ăn bữa lớn cũng không cách nào.” Thiếu niên phát bằng câu hỏi ngồi trên sofa phàn nàn, vốn dĩ làn da hơi trắng trong một buổi sáng bị phơi đến đỏ đỏ, trong tay cầm năm tờ 100 đồng quạt.

“Người thì có gì, chí ít còn tiền riêng có thể kiếm, ta còn phải tốn tiền mua còi iot thoa, ai xui xẻo nhất?” Kỵ sĩ gõ một cái lên đầu của hắn, đem hình bỏ đằng hoàng vào túi áo, biểu tình trên mặt hình như định đóng khung lại vậy.

“Người ta nói bồi thường cho người, là tự mình người không cần thôi.”

“Hứ! Đổi lại là người, người không xấu hổ khi đòi bồi thường với người ta, có biết xấu hổ không đó! Hắn không đòi bồi thường với chúng ta đã không tệ rồi.”

“Vậy ít nhất người lời được một nụ hôn rồi! Cái người tên Nhĩ Bạch đáng yêu biết bao! Lần trước chỉ coi trên hình, người thật coi gần đúng là siêu đáng yêu, như búp bê vậy, mắt to đen, ta cũng muốn cho cậu ta hôn và một cái ôm ôm nữa.”

“Người thì muốn đó!” Kỵ sĩ lại gõ lên đầu hắn một cái.

“Ê! Đừng có cứ gõ đầu của ta, ta nổi điên cho người coi à!”

“Đến đây! Đến đây!”

“Các người nhảm nhí quá, ồn chết rồi.” Giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên bàn, buổi sáng hôm nay cậu nhóc đựng Nhĩ Bạch một cái đang ngồi trên bàn uống trà sữa hương vani, trên ngón tay còn cột dây bong bóng, một bong bóng Hamtaro to to trên trần nhà bay không lên.

“Thằng quỷ nhỏ thôi tha! Đừng tưởng người nhỏ tuổi thì ta không dám đánh người!”

“Ai là quỷ nhỏ thôi tha?” Gương mặt nhỏ nhắn cười cười, nhưng lại cười đến làm người ta lạnh sống lưng, thằng quỷ nhỏ này xem ra chỉ mười một, mười hai tuổi chính là Tiểu Phi trong miệng họ, thực ra nó đã mười lăm tuổi rồi, chỉ là không cao, có một gương mặt búp bê lại cứ thích giả bộ đáng yêu thôi, bấp tay thon thon đánh người lên siêu ác, trong trường là một lão đại, người chọc nó hơn nửa đầu lên bệnh viện giải quyết.

“Không việc gì, tôi cái gì cũng không có nói.” Thiếu niên nuốt lại lời vào miệng, thân thủ của bản thân tuy không tệ, nhưng lại không đánh nổi thằng quỷ nhỏ này. Lúc trước mới quen biết thì đánh qua một trận, kết quả với kết thúc thảm bại, hắn đương nhiên không ngu ngốc đi chọc hổ cần tự sát.

“Người hôm nay vẫn là ít chọc Tiểu Phi một chút, tâm trạng nó đang không tốt.” Kỵ sĩ ở bên tai thiếu niên nói nhỏ nhắc nhở.

“Tại sao?” Thiếu niên nhỏ tiếng ở bên tai kỵ sĩ hỏi lại.

“Bởi vì hôm nay nó hầu như không có đất dụng võ, chỉ đụng một chút thì hết phần phim của nó, mọi người đều không ngờ tên Vương Nhĩ Triết đó sẽ lo lắng bảo bối của hắn vậy, động tác so với đứa em trai làm cảnh sát đó có thể sánh được, làm vốn dĩ phụ trách an toàn của búp bê là nó, cuối cùng nhàn rồi không việc làm nên đang không sáng khoái.”

“Ồ! Thì ra là vậy.”

“Hai người các người nói đủ chưa?” Tay đang cột dây bong bóng crack crack vang lên, làm người nghe rồi lông dựng đứng lên, lạnh cả sống lưng.

Nó ghét nhất là cảm giác việc của mình bị người khác giành làm mất, mà gương mặt của người đó bộ dạng lo lắng thay cho búp bê lại làm nó giận không được, hại nó bây giờ một bụng tức tối, hai người này còn cố ý ở một bên gợi chuyện, cần bản là thiếu bị đánh.

Nhưng nhớ đến biểu tình người đàn ông đó cuối cùng thân nhiên thừa nhận bản thân ghen, trong lòng nó cũng vui thay cho búp bê đó, không cần nghĩ cũng biết, là bản tính hồn nhiên của búp bê đó ảnh hưởng hẳn, làm hẳn trong một thoáng hiểu được tình cảm mới là việc quý nhất, đừng cảm biểu đạt ra không hề nhục nhã xấu hổ, giữa hai người yêu nhau có thể biểu đạt ra tất cả tư tưởng đối với đối phương là một loại đáng quý.....hiểu được những điều này nên mới có biểu tình cảm động đến vậy!

Chính vì vậy, cho dù nó chán ghét sinh vật nhỏ, nhưng lại không cách nào chán ghét búp bê đáng yêu đó, thực ra cậu ta mới là người dũng cảm nhất nhất trên thế giới, trong lòng cậu ta bình thản, rộng mở, ngay cả sự ông ẹo con nít thường có cậu ta cũng chưa từng có, loại tình cảm trực tiếp biểu đạt ra này, rất dễ dàng cảm nhiễm người xung quanh, ngay cả người chỉ có thể tính là người lạ như nó cũng chịu sự ảnh hưởng.

Hi vọng họ có thể từ nay vui vui vẻ vẻ.

Nói đến từ nay vui vui vẻ vẻ. "A Chánh, kết quả đâu?"

"Kết quả gì?" Buổi sáng phát bong bóng A Chánh đang bận đếm tiền, thu nhập tháng này không tệ, mọi người có thể qua một đoạn thời gian tốt rồi.

"Người cũng muốn đánh đúng không? Quyết định của người phụ nữ đó!"

"Người phụ nữ đó, đương nhiên vẫn chưa vừa ý, cô ta cảm thấy ít nhất phải đụng gậy một hai cái xương, có thể hủy hoại dung nhan tốt nhất." Câu cuối cùng là hẳn tự thêm vào, nhưng hẳn nhìn biểu tình của người phụ nữ đó lúc nhìn tấm hình rõ ràng là ý này, thông thường phụ nữ bị cướp người trong mộng đặc biệt tính toán gương mặt của tình địch. Thật ra cô ta trông cũng không tệ mấy, chỉ là không giống búp bê đó hoàn toàn không cần sự che giấu của mỹ phẩm đã rất đáng yêu, không trách được cô ta sẽ đổ kỵ.

"Người không nhận chứ?"

"Đương nhiên, nhưng người của hội trinh thám hình như định nhờ một tổ người khác, tôi hỏi một chút hình như là bọn ở khu đông, không dễ chọc lắm."

"Quả nhiên không xong không hết, người phụ nữ này biết cái gì gọi là dừng lại không!"

"Muốn cô ta biết còn không đơn giản, cho cô ta một chút giáo huấn, trên tivi cái đó nói sao ta, cái gì một thùng dầu khí một que diêm.....bây giờ còn người xài que diêm à! Thật cổ hủ, chúng ta tiên tiến hơn, cho cô ta một cái quạt lửa được rồi, dù gì một cái cũng chỉ có năm đồng."

"Người nói đủ chưa?" Tiểu Phi cho thiếu niên một chưởng, quay đầu tiếp tục hỏi A Chánh. "Vậy chúng ta tính sao? Thật sự phải cho cô ta một chút giáo huấn hay là sao?"

A Chánh đếm xong tiền cẩn thận bỏ vào trong tủ bảo hiểm, sau đó đưa ngón tay trở ra lắc lắc.

"Việc không có tiền chúng ta không làm, không việc gì thì đi giáo huấn người phụ nữ đó làm gì, thông báo cho cái người làm cảnh sát của Vương gia một tiếng không phải tốt rồi sao, không những không tốn công, nói không chừng còn có thể mời đám người của khu đông ăn ăn cơm tù, hưởng hồ trách nhiệm giáo huấn người phụ nữ đó tôi nghĩ chắc chắn là có người nguyện ý tự thân động thủ chấp hành."

"Quả nhiên là một gian thương, gì cũng cân đong tính toán."

"Nào đâu nào đâu, nếu tôi không cân đong tính toán, một chết chính là mấy người. Vậy, A Vi đi đánh một bức thư nói cho Vương gia một tiếng, biết nên đánh sao chứ? Đừng có ngay cả chúng ta đều nói ra đấy."

"Tại sao là ta?" Thiếu niên phát bảng câu hỏi A Vi lớn tiếng kháng nghị, hôm nay chính hẳn mệt nhất, tại sao sau khi làm việc xong còn cần hẳn đến viết thứ đồ giống như thư báo cáo này, hẳn trong đại học viết báo cáo còn chưa đủ nhiều sao! Cổ tình lấy mạng già của hẳn mà!

"Chính là người, bút văn của người tốt nhất đương nhiên người viết, trong đây chỉ có một mình người học đại học, người chưa nghe qua người học càng cao, trách nhiệm phải gánh tự nhiên nặng hơn so với người khác à?"

“Chưa nghe qua, đây là lời của nước nào?”

“Chưa nghe qua?.....Đây hình như là tôi tự sáng tác đó.....” A Chánh gãi gãi đầu nghĩ một hồi, cuối cùng phát hiện lỗi lầm, nhưng hấn trước giờ không chịu nhận loại lỗi lầm này, thế nên.....tiếp tục la: “Người bây giờ không phải nghe rồi ư, mau đi đánh, người muốn thư đưa đi so với hành động của bọn người ở khu đồng còn chậm hơn sao? Nhanh một tí!”

“Người!” A Vi chỉ vào mặt A Chánh, đầu ngón tay run run, biểu tình mặt sinh động, người không biết còn tưởng hấn giật kinh phong phát tác không cách nào khống chế.

“Xem như người ác, xem như ta xui xẻo, ta đánh thì được rồi!” Câu tiếng anh đáng ghét đó là nói sao ta “Today isn’t my day”.

Không sai! Hôm nay không phải ngày của ta, xui xẻo chết được!

“Được rồi được rồi! Đừng không cam tâm tình nguyện vậy mà, đợi một lát phát lương cho thêm người năm mươi đồng ăn tô mì thịt bò được không?”

“Không cần! Cái đồ gian thương chết tiệt người, một phần báo cáo năm mươi đồng, ta đánh chữ đều lời hơn so với vậy!”

Vài người cười rộ lên, kỳ sĩ đứng dậy, quyết định xuống lầu tìm tiệm chụp hình nào đó để đóng khung tấm hình lại, Tiểu Phi uống xong trà sữa quyết định ăn thêm một thùng kem, nên cũng chạy về hướng siêu thị ở dưới lầu, còn lại một mình A Chánh ngồi trên ghế, ngẩn ra một hồi, lại mở tủ bảo hiểm ra đem số tiền vừa mới đếm xong, đếm lại một lần nữa.

Thời tiết hôm nay thật là tốt!

Đếm số tiền trong tay, A Chánh nghĩ thầm trong lòng.

Chú thích:

(1),(2): hai chữ đều được dịch là đau, nhưng trong tiếng hoa cách đọc khác nhau,(1) đọc là tong (2) đọc là teng.

11. Chương 10

Người dịch: Danfu

Ngày hôm trước nhận được một bức thư, sau khi xem xong thì trong nhà trở nên bận rộn. Anh Nhĩ Sâm bận bắt bọn người xấu muốn hại người, Nhĩ Triết bận đem sự việc trong thư nói cho phụ thân của vị Trương tiểu thư kia. Tôi xem xem thư, trong mười chữ có tám chữ xem không hiểu, sau khi hỏi bác Trần, mới biết thì ra lúc trước có rắn bò vào trong phòng tôi, còn việc tôi bị đưa trẻ đẩy ra đường, đều là vị Trương tiểu thư kia sai người làm ra.

“Tại sao cô ta phải làm vậy?” Tôi hỏi bác Trần.

Bác Trần lắc lắc đầu. “Bác cũng không biết, có thể cô ấy thích Nhĩ Triết tiên sinh, nhưng Nhĩ Triết tiên sinh thích cháu, nên trong lòng không vui thì muốn hại cháu chẳng!”

“Nhĩ Triết là của cháu, nếu như cô ta thích Nhĩ Triết, nên nói cho Nhĩ Triết và cháu biết, sao có thể lén làm chuyện xấu như vậy?” Tìm bạn đời là việc công khai mà, bên thẳng đương nhiên có thể có được người yêu, bên thua nên ngoan ngoãn qua một bên tìm một đối tượng khác, động vật trên kênh thế giới loài nào không phải làm như vậy, trước mặt tình yêu đánh nhau biểu hiện nét oai hùng của mình, nào như cô ta lén lén hại người như vậy?

“Haha! Nếu như mỗi người đều suy nghĩ như cháu vậy, thì trên đời này không thường xảy ra cái gì tạt a-xít, lấy dao đâm chém loại sự kiện này rồi!”

“Hai người đang nói gì thế?” Nhĩ Triết vừa mới xuống lầu thì ôm tôi vào trong lòng, lúc trước mọi lần đều là tôi bám lấy anh ấy hôn, bây giờ đổi thành anh ấy vừa thấy tôi thì hôn, làm cho bây giờ anh Nhĩ Sâm vừa nhìn thấy chúng tôi thì mắt trợn trắng, la lên khi nào tuần trăng mật mới qua, sau đó A Nhị bọn họ sẽ cười phá lên.

“Nói việc tìm bạn đời.”

“Tìm bạn đời? Bác Trần, bác cùng Nhĩ Bạch xem kênh thể giới xem đến nghiện rồi àh!”

“Haha! Không cách nào! Không cách nào!”

“Kênh thể giới rất hay mà!” Tôi lập tức lên tiếng phản bác, động vật trên tivi của người ta tự nhiên biết bao, so với cái gì phim nhiều tập lúc tám giờ thì hình ảnh trưởng thành, gặp nhau, tranh đoạt của bọn chúng đều rất chân thật, diễn viên loài người nào sánh được, đương nhiên là hay nhất rồi.

“Được được! Anh biết là rất hay, thế nhưng đôi lúc xem các kênh đài khác, thảo luận việc khác cũng không tệ mà! Diễn hình như, qua một thời gian chúng ta ra nước ngoài chơi được không? Em muốn đi đâu chơi?” Nhĩ Triết làm đẹp hai má đang phồng lên của tôi, sau đó lại véo véo tôi, cuối cùng chụt một cái lên trên đó, tôi cũng học theo anh ấy hôn một cái lên mặt của anh ấy.

“Ra nước ngoài? Được không? Em muốn đi em muốn đi!” Nói đến ra nước ngoài thì tôi nhớ đến thảo nguyên lớn trong tivi có voi sư tử chạy tới chạy lui, cánh rừng già có chim khỉ nghỉ ngơi, còn biển lớn có đủ các dạng các loài cá bơi trong đó, lúc trước tôi hỏi Nhĩ Triết đó là nơi nào, Nhĩ Triết nói với tôi đó là ở nước ngoài, đáng tiếc cơ thể của tôi còn chưa thể đi du lịch đường dài, nên Nhĩ Triết lâu lắm cũng chưa đưa tôi đi chơi, không ngờ bây giờ Nhĩ Triết lại chấp nhận rồi.

“Có nơi nào đặc biệt muốn đi không?”

“Đều được!” Chỉ cần có thể nhìn thấy phong cảnh xinh đẹp trên tivi, nơi nào cũng như nhau.

“Vậy chúng ta đi châu Âu được không? Châu Âu có rất nhiều nơi rất xinh đẹp, giống Địa Trung Hải lần trước em rất muốn đi chính là ở Châu Âu.”

“Woah! Thật tuyệt! Em thích biển lớn rất xanh rất xanh đó!” Phấn khởi nhảy lên từ ghế sofa. “Khi nào đi?”

“Đợi sau khi việc trong tay của anh xử lý xong thì có thể đi rồi, thế nhưng trước khi đi phải mua vài bộ y phục cần thiết cho em trước.”

“Y phục cần thiết?”

“Đúng vậy! Y phục rất quan trọng.”

Trong đầu tôi căn bản lo không xuể cái gì y phục rất quan trọng, bị biển lớn xanh thẳm ngập tràn rồi, cũng quên hỏi việc trong tay xử lý xong là khi nào, thế nhưng bác Trần ở một bên mở miệng hỏi tôi trước rồi.

“Là chỉ việc đó của Trương tiểu thư sao?”

“Uhm! Bởi vì Trương tiên sinh dù gì cũng là một người không tệ, cháu cùng luật sư đều quyết định hòa giải ở ngoài tòa, ngoại trừ việc bồi thường, ông ta cũng sẽ đưa ra sự quần giáo thích hợp cho con gái mình, vả lại cháu không ngờ ông ta là một lão tiên sinh hiểu ý người khác như vậy, còn tặng cho cháu và Nhĩ Bạch một lễ vật tốt như vậy.”

“Lễ vật?”

Hai chữ cuối tôi nghe thấy rồi, thích nhất là tháo quà rồi.

“Đúng vậy! Thế nhưng sau này mới đưa cho em được, bây giờ chưa thể cho em biết là gì.”

“Tại sao?”

“Bất ngờ mà! Cũng giống như em sẽ lén lén tìm anh dùng cơm hôm giáng sinh vậy, anh cũng lén lén giấu lễ vật không để em biết là gì, đợi đến ngày có thể tháo quà, mới cho em một bất ngờ, như vậy được không?”

“Đương nhiên được, em thích sự bất ngờ.” Hôn thêm một cái!

“Êh! Hai người đừng khoa trương quá nha! Bây giờ đã đến mùa độ ta vừa bước vào cửa thì có thể nhìn thấy hình ảnh hai người hôn tới hôn lui, xem nữa ta đau mắt hột rồi, mời hai người kiềm chế một tý!” Nhĩ Sâm vừa bước vào cửa nhìn thấy hai chúng tôi hôn hôn lập tức lớn tiếng kháng nghị, một bộ dạng muốn tông cửa xông ra vậy, thế nhưng đôi chân vẫn tiếp tục bước vào phòng khách, bên tay mang theo một xấp tư liệu lớn.

Nhĩ Triết nói với tôi một câu mặc kệ anh ấy sau đó mới ngồi ngay lại đưa tay lấy tư liệu được anh Nhĩ Sâm để trên bàn xem, tôi đưa đầu qua, nhìn thấy nhiều gương mặt quen thuộc.

“Đây không phải người trong phòng thực nghiệm sao?”

“Chính là bọn họ không sai, sau khi trải qua thời gian tám tháng cuối cùng tòa cũng phán quyết, chủ mưu với tội án buôn bán nhân khẩu cùng tội giết người, bị phạt án tù vô thời hạn, các đồng phạm khác với các loại tội án khác nhau bị phạt năm đến mười hai năm án tù có thời hạn, ngày mai đưa vào ngục, đây là kết quả của những tội phạm đó, ngoài ra...” Nhĩ Sâm rút một xấp tư liệu ở dưới ra, người trong đó tôi đều chưa gặp qua, thế nhưng cảm giác có tý quen thuộc.

“Đây là danh sách người thực nghiệm, trong đó có 50% đã đưa về gia đình cũ, ngoài ra có 30% vì đã trưởng thành, cũng có tri thức nhất định, thế nên chúng ta cung cấp nơi ở cùng nơi học cho họ, có không ít người đã bắt đầu làm việc duy trì cuộc sống, trước mắt không khác gì với người bình thường, 20% cuối cùng trước mắt không thể tự lập, cũng không tìm được công việc, có người càng là trong quá trình thực nghiệm thể chất trở nên đặc thù, thế nên tạm thời vẫn chăm sóc tại bệnh viện, có một số người thể chất đặc thù tự nguyện tham gia một số thực nghiệm, những thực nghiệm này đương nhiên không giống như lúc trước, chúng ta sẽ cung cấp một trình tự hoàn toàn chính đáng.”

Tôi lật lật tư liệu trong đó, phát hiện rất nhiều người xem ra đều tốt hơn nhiều so với cơ thể trước đó của tôi, đương nhiên cũng có không ít giống tôi đều như đầu lâu vậy chỉ còn bộ xương.

“Không có em.” Số liệu trong đó không có tôi.

“Đương nhiên không có em, em là bọn anh lén lén chặn lại, bởi vì là nhận nuôi chính đáng, thế nên cấp trên cũng không quan tâm.”

“Cũng không có Khôi Khôi.”

“Cái Khôi Khôi này rốt cuộc là ai?” Hai người cùng lúc hỏi một cách hiếu kỳ.

“Chuột thực nghiệm giống như em vậy đó!”

... ..

“Nhĩ Sâm, người mà người phụ nữ đó tìm đến xử lý ra sao rồi?”

“Đương nhiên là toàn bộ sa lưới, người cung cấp tin tức thật muốn bắt lại làm dân mạng, mỗi một chi tiết đều nói rất tường tận, muốn không hoàn mỹ kết án cũng thật khó đó, bên người thì sao?”

.....

“Cũng sắp kết thúc rồi, giám đốc Trương quyết định bồi thường cho chúng ta, còn với con gái của ông ta có thể sẽ bị đưa ra nước ngoài ở một thời gian, nghe nói Trương phu nhân đã an bài không ít thanh niên tài tuấn để giúp con gái ông ta bình tĩnh lại.”

“Thanh niên tài tuấn? Tôi xem tính cách đó của cô ta tìm vài tên đại ca xã hội đen để kết hôn có thể sẽ thích hợp hơn.”

Tôi nhìn nhìn Nhĩ Triết, lại nhìn nhìn Nhĩ Sâm, hai người đều bỏ mặc tôi, phồng hai má lên. “Các anh xem thường Khôi Khôi, em mặc kệ các anh nữa.” Muốn bò xuống từ trong lòng Nhĩ Triết, nhưng lại bị đôi tay có lực giữ chặt, hại tứ chi tôi trượt mạnh giống như bơi trong không trung vậy.

“Các anh không có xem thường Khôi Khôi.”

“Vậy tại sao các anh muốn chuyển dời đề tài?” Tưởng tôi không nhìn không ra à? Hiện giờ việc tôi biết được không ít hơn Khôi Khôi rồi.

“Không cách nào, bởi vì các anh nghe không hiểu lời của Khôi Khôi, vả lại Khôi Khôi cũng không cách nào lên tòa án làm chứng, nên các anh không tiếp tục nhắc cậu ta!”

“Khôi Khôi đã chết rồi, các anh hiểu cậu ấy nói gì cũng vô ích, dù gì các anh chính là.....chính là.....chính là cố ý phu diễm (làm cho có lệ) em.” Nghĩ hết nửa ngày, cuối cùng cũng cho tôi nhớ đến cái từ này giáo viên mới dạy xong không lâu, xem tí hột hơi nói không ra.

“Các anh không phu diễm em, các anh cảm thấy Khôi Khôi rất lợi hại, cái gì cũng biết, chỉ tiếc bởi vì đã qua đời rồi, nên không thể nói chuyện đàng hoàng với cậu ta có chút đáng tiếc, dù gì cậu ta chăm sóc em một đoạn thời gian khá lâu, nói một tiếng cảm ơn cũng tốt.”

Tôi phồng hai má lên, hoài nghi nhìn hai người họ, quyết định tin họ.

“Đúng rồi, Nhĩ Triết.”

“Chuyện gì.”

“Em đột nhiên nhớ lại, Khôi Khôi nói, trong phòng thực nghiệm có người thực nghiệm thành công.”

“Ồh? Thực nghiệm dạng gì em biết không?” Tôi biết lúc trước người trong phòng thực nghiệm hầu như đem một đồng số liệu thực nghiệm đều tiêu hủy hết rồi, cho nên Nhĩ Triết bọn họ không cách nào biết thành quả của các thực nghiệm này, đối với họ mà nói là một việc rất đáng tiếc.

“Làm đàn ông sanh bảo bảo.” Đây cũng là một việc tôi đột nhiên mới nhớ ra, nếu không phải nói đến Khôi Khôi lại nhớ đến con đực không thể sanh bảo bảo, tôi chắc là sớm đã quên xa xa sau đầu rồi.

“Thật à? Nếu là thật, thành công rồi thì chính là một đại sự kiện, trước mắt trên thế giới người làm thực nghiệm này không ít, nhưng đa số đều còn cần qua bước phụ nữ trao trứng, mà tỉ lệ thành công không cao độ nguy hiểm lớn, nên luôn không cách nào làm ra một phát biểu thành quả có hiệu, nếu họ thật sự thành công rồi, sao lại giấu không nói?” Nhĩ Triết vẫn chưa nói gì, anh Nhĩ Sâm đã nói một đồng trước.

“Bởi vì chết rất nhiều vật thí nghiệm.” Cái này là do tôi từ trong miệng áo khoác trắng nghe được, lúc đó không hiểu được là việc gì, nên mới hỏi Khôi Khôi, từ trong miệng của Khôi Khôi biết được mục đích của thực nghiệm đó.

“Vậy không phải rất nguy hiểm sao?”

“Uhm! Nhưng chỉ cần hai con đực thì có thể sanh bảo bảo đó! Em cũng muốn sanh.”

“Anh thà không có bảo bảo cũng không muốn em có nguy hiểm, dù gì thực nghiệm này cũng không còn nữa nên không cần nói nhiều.” Nhĩ Triết hạ kết luận, đề mục này thảo luận đến đây là hết, sau đó hai người lại tiếp tục nói những chuyện khác. Nhưng tôi lại nhớ đến cái người mặc áo khoác trắng phát hiện tôi với cậu trai nhỏ đối linh hồn cho nhau, hẳn cũng là một trong những nhân viên của thực nghiệm đó, số liệu trong máy tính mất rồi, nhưng mà hẳn nhất định nhớ rất rõ ha?

Nhưng mà hẳn cũng là một người bị phán tù vô hạn, chắc sau này vĩnh viễn đều không thấy nữa, nhớ được cái này cũng vô ích, vẫn là nghĩ xem Âu châu có chỗ nào thú vị không! Tôi nhớ trong thư phòng có một đồng hình, đợi chút xem cùng Nhĩ Triết, nhất định phải đi một lần chơi cho hết tất cả nơi thú vị!

Lần đầu tiên ra nước ngoài luôn là khó quên nhất, đây là giáo viên dạy tôi học trước lúc ra nước ngoài nói tôi nghe, muốn tôi nhớ nhất định phải dùng máy chụp hình hoặc camera đem tất cả hồi ức đều chụp lại lưu lại đàng hoàng.

Nhưng tôi không nghĩ tới lần đầu ra nước ngoài không những khó quên nhất, cũng có thể là một hồi ức đáng quý nhất trong đời.

Trước lúc ra nước ngoài Nhĩ Triết giúp tôi đặt làm một bộ lễ phục toàn màu trắng, sau đó có thất lưng màu kem với áo khoác ngắn màu kem còn nơ cổ màu kem, Nhĩ Triết cũng đặt một bộ giống như tôi, tôi còn đang vui mừng đây là trang phục tình nhân đầu tiên của chúng tôi, không ngờ đến đây không chỉ là trang phục tình nhân đầu tiên, còn là lễ phục kết hôn của chúng tôi.

Lúc tôi thay đồ xong đứng trước lễ đường thì đã cảm thấy cảnh tượng này rất quen thuộc, rất nhiều phim nhiều tập đều có thể thấy được, tuy thiếu mất tân nương mặc áo cưới trắng, nhưng có thêm một tân lang, tôi với Nhĩ Triết hai người cùng nhau đứng trước bàn tế, mục sư cười với chúng tôi. Nhĩ Sâm với bác Trần mà tôi tưởng không cùng đến họ đều mặc lễ phục ngồi trên ghế của giáo đường.

“Nhĩ Triết?” Giọng của tôi có chút run, tay bị Nhĩ Triết nắm lại cũng có chút run.

Nhĩ Triết cười mỉm một cái, biến ra một bó hoa để vào tay tôi. “Nguyện ý sống cùng với anh cả đời không?” Giọng nói hay hay nhẹ nhàng nói, không phải giọng nói lớn tiếng nhưng có thể vang dội trong giáo đường, thế là trong lỗ tai tôi đầy một câu một câu “Nguyện ý sống cùng với anh cả đời.”

Tôi cười lên, dùng sức mà nghiêm túc gật gật đầu, nắm chặt tay của Nhĩ Triết, cho anh ấy dẫn tôi cùng đứng trước mặt mục sư.

Mục sư nói gì gì rồi, thật ra tôi một câu cũng nghe không hiểu, nhưng tôi biết là trong lời tuyên thệ kết hôn ở giáo đường, nhất định có một câu chăm sóc anh ấy cả đời, yêu anh ấy cả đời.

Mục sư nói xong, nhìn về phía Nhĩ Triết, Nhĩ Triết nói một câu tôi nguyện ý, thế là mục sư lại đem lời nói như vậy nói một lần, nhìn về phía tôi.

“Tôi nguyện ý.”

“Vậy bây giờ hai người có thể trao nhẫn cưới cho nhau.” Đột nhiên, mục sư nói một câu tiếng hoa rõ ràng tròn vẹn, tôi nghi hoặc nhìn về phía ông ấy, ông ấy nhìn tôi chớp chớp mắt, nhỏ tiếng nói: “Tôi luyện tập rất lâu đó”

Tôi cứ cười haha, để Nhĩ Triết cầm tay đem một chiếc nhẫn kim cương đẹp để đeo vào trên ngón tay tôi.

“Không được ngậm trong miệng lén lén giấu đi đó!” Nhĩ Triết cười nói.

“Em không có!” Tôi phồng hai má lên nhìn anh ấy, sau đó lấy một chiếc nhẫn khác cùng dạng cột trên dây nơ, từ từ đeo vào tay của Nhĩ Triết, ngọc quý trên tay Nhĩ Triết chớp chớp phát sáng rất bắt mắt, với cái của tôi cùng giống như ngôi sao trên trời đêm vậy chớp nháy.

“Hai vị có thể hôn đối phương rồi.” Mục sư cười hơ hơ nói.

Nhĩ Triết nhìn tôi sâu sắc, đôi mắt phân rõ trắng đen kia trong suốt giống như lần đầu nhìn thấy vậy, sạch sẽ không có chút bụi, nhớ đến Khôi Khôi có lẽ quên nói một chuyện với tôi, ý nghĩ muốn cùng sống với nhau cả đời thật ra không nhất định là phải đối phương cường tráng với xinh đẹp, có khi chỉ là giữa hai mắt nhìn nhau, một hi vọng nhỏ nhoi khắc vào nơi sâu thẳm trong tim, như vậy không cách nào quên đi.

“Em rất thích anh.” Nước mắt tụ trên khóe mắt, cảm giác làm người thật tốt, có thể khóc có thể cười còn có thể sống cùng nhau rất lâu rất lâu.

Nhĩ Triết hôn nhẹ lên môi tôi, ở bên tai tôi nhỏ tiếng nói. “Rất thích, trong ngôn ngữ có thể dùng một ý nghĩ khác biểu thị, lần này em không cần lo lắng chữ dài ra nữa, nó rất ngắn rất ngắn, nhưng ý nghĩa lại rất sâu rất sâu, em có thể nói với anh, em yêu anh, giống như anh yêu em vậy, đều là ý rất thích rất thích.”

“Em yêu anh.” Tôi lớn tiếng nói, người trong giáo đường cười cả lên, tôi cảm thấy xấu hổ không có gì không tốt, làm mọi người cười cũng không có gì không tốt, bởi vì trong giờ khắc này, mọi người cười rất vui rất hạnh phúc, trong mắt Nhĩ Triết cũng có sự vui vẻ giống như tôi vậy.

“Anh cũng yêu em.” Nhĩ Triết bế tôi lên, hôn mạnh lên đôi môi của tôi, tôi ôm lại vai của anh ấy, trong lúc bận rộn này nhìn thấy V8 trong tay anh Nhĩ Sâm đang quay, thế là đưa ngón tay ra, làm một chữ “V” thẳng lợi, bác Trần với A Nhị nhân cơ hội chụp rất nhiều rất nhiều hình, đèn sáng chớp không ngừng.

Lần này, hồi ức có thể lưu lại rất nhiều rồi.....

Ban đêm

“Nhĩ Bạch, em đang làm gì?”

“Chụp hình lưu niệm.” Hai người không mặc đồ nằm trên giường, cái người hơi nhỏ cầm máy ảnh hướng về hai người cứ chụp, một chút cũng không để ý bộ dạng ở trần của bản thân.

“Nhĩ Bạch.....” Người lớn không biết nên làm gì, hôn hôn má của người nhỏ, muốn lấy máy ảnh trong tay cậu ta, anh ta biết Nhĩ Bạch luôn không để ý cơ thể của bản thân trần truồng, mỗi lần đến mùa hè anh ta còn phải lúc nào cũng để ý coi bảo bối có lén lén cởi áo ra chạy lung tung không, nhưng anh ta không hồn nhiên như bảo bối vậy, anh ta rất để ý.

“Không sao, chúng ta tự mình xem thì được rồi!” Đèn chớp sáng một cái, người nhỏ rất không vui.

“Anh xem em một chút cũng không cảm thấy mệt đúng không?” Người lớn che lên người của người nhỏ, người nhỏ cười tiếp tục chụp liên tục.

Cậu ta đợi “một buổi tối đẹp đẽ” này rất lâu rất lâu rồi, sao có thể không chụp vài tấm hình lưu niệm chứ? Vả lại việc thoải mái như vậy, lần đầu không chụp lại thực sự đáng tiếc quá rồi.

“Chuyên tâm một chút!”

“Em rất chuyên tâm.....em muốn anh vào.....nhanh.....”

“Được.”

“Hmm.....A.....”

“Kazha! Kazha!”

“Nhĩ Bạch!”

“Hơ hơ! Hơ hơ! A! Vào quá rồi đó.....”

Đôi lời muốn nói:

Phần chính văn của “Người tình thực nghiệm” chính thức kết thúc tại đây, Bạch Nhật Mộng ta thay mặt Fu cảm tạ tất cả các reader đã quan tâm theo dõi trong suốt quãng thời gian qua *cúi đầu*

Sau khi thương lượng với Fu, chúng ta quyết định không dịch tiếp phần tục thiên. Nguyên nhân thì một phần là do cả hai không có nhiều thời gian rảnh rang như hồi hè. Một phần nữa là do niềm vui thích với bộ này đã cạn. Fu gắng dịch cho hết quyển này là vì không muốn nó bị đứt gánh giữa đường, nay 10 chương đã hết, chúng ta cũng đã có được một kết cục mỹ mãn nên dù rất tiếc nhưng chúng ta cũng quyết định không dịch quyển sau.

Thật lòng mà nói bộ này không thuộc môtip yêu thích của bạn Mộng lẫn bạn Fu, ai đã đọc truyện Mộng dịch hẳn sẽ biết bạn Mộng thích gì:”>, còn về bạn Fu bạn ấy thích loại em thụ cool cool (theo lời bạn) hay còn gọi là phúc hắc thụ, bá đạo công (theo fan-giới), happy ending như công chúa ngủ trong rừng (sao ngược hẳn mình vậy trời =.=). Quyết định dịch bộ này cũng vì ấn tượng bởi nét ngây thơ vô số tội của em Nhĩ Bạch, nhưng qua tới quyển sau, các bạn sẽ bắt gặp 1 em Nhĩ Bạch trưởng thành hơn, dám hi sinh vì người mình yêu, dám đưa tay nắm lấy hạnh phúc của mình, nên nếu các bạn yêu thích bộ này mình khuyên nên đọc tục thiên (hoặc 1 vị anh tài nào đó sẽ edit tiếp chẳng?), còn về phần hai ta, thật sự không còn hứng thú ~! Bạn quay lại với đồng ngược văn của bạn, Fu quay lại với anh Roy của Fu, nên bộ này đành chấm dứt tại đây.

P/S: Pr chút:”> hẳn các bạn cũng thấy sự đối lập giữa nội dung các truyện do Mộng và Fu dịch:)) nên nếu ai thích bạn Fu thì hãy tiếp tục ủng hộ Fu trong 2 bộ “Mị tình bá ái” và “Yêu trong mùa tuyết rơi”, chân thành cảm ơn.

Bạch Nhật Mộng chấp bút

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-tinh-thuc-nghiem>